

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 21. března

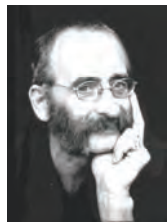
Obama je na návštěvě Kuby, sešel se s Raulem Castrem
 Rusko žádá po USA krizové jednání ohledně příměří v Sýrii
 Ruský soud uznal Savčenkovou vinnou, hrozí jí 23 let vězení
 Vláda podpořila rozšíření možnosti zabavit pachatelům majetek
 ČR pošle letos 100 milionů na podporu zemí čelících migraci
 Policie navrhla obžalovat Dahlgrena ze čtyřnásobné vraždy
 Do Makedonie odjela již druhá skupina českých policistů
 V Drážďanech se podařilo vyprostit českou nákladní loď
 Počasí v Praze: zataženo, 9°C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Rozdílch.

Jak se dočtete na straně 6, soudruh Putin odměnil všechny, kdo pomohli jeho dceři obhájit „vědecký“ titul. Všimněte si, že v diktaturách vedoucí činitelé udělují prebendy a odměny - a stejně tak jako trestají odpůrce a ty, kdo upadnou v nepřízeň na základě osobních emocí a osobních potřeb.

Lidé v tomto zřízení považují „všimné“, čili podplácení, za nedílnou součást života.

I když jsou v zemi volby, můžete si vybrat pouze z malé skupinky lidí a vlastně volíte ne ty nejlepší, ale ty, o kterých si myslíte, že mohou nejméně uškodit. I když je pravdou, že velká většina lidí volí osobu, která se jim líbí, je jim sympatická a na osobní kvality politika kašlou. Nevolí pana X, protože má velké uši, ale volí paní Y protože je sexy, i když je to kráva.

V diktatuře diktátor vždy začne tím, že odzbrojí občany. Když voláte kamkoliv na instituci, čekáte kolem jedné hodiny a pak se vám ozve strašně milá a příjemná Indka či Filipínka, s kterou nic nevyřídíte a pokud zvýšíte hlas, dostanete se do nepříjemnosti. V autobuse vyhodí slepce, protože má psa, neb by mohl rozrušit muslimské spolucestující, když si slepec stěžuje, dostane sice omluvný dopis od autobusovny, ale příště ho vyhodí z autobusu znovu. Pan velký politik dostane medaili za zásluhy o pomoc farmářům, a když se zeptáte, jak jim pomáhá, dostanete odpověď, že na ně myslí. Když začnete dotírat, jestli pomohl alespoň jednomu farmáři v době sucha, či podobně, odsekne, že to sem nepatří. Toto vše se ve svobodné a demokratické zemi, jako je Austrálie, samozřejmě stát nemůže, že?

Řešit bychom si pomáhat.

S Karlem Šlingem nejen o židech

Václav Vlk st.

NP: Začneme tím, že nebudeme předstírat, že se neznáme. Jak bývá často zvykem. Známe se od klukovských let, a tak mi zbývá jen představit tebe. Děti nemohou za své rodiče, ale život rodičů v mnoha případech formuje jejich život. Takže mi pomoz.

Šling: Narodil jsem se v dubnu roku 1945 v Londýně, otec československý žid-emigrant, maminka Angličanka.

NP: No, já tě znám ale jako Čecha přímo z Prahy.

Na fotografii je Karel Šling

Šling: Do Čech jsme přijeli na jaře 1946 v rámci repatriace (vládní program poválečné repatriace a návratu zavlčených osob do ČSR se týkal statisíců osob, které utekly před nacismem, byly zavlčeny do ciziny z Protektorátu a Slovenské štátu - například lidické děti, rodiny vojáků čs. zahraniční armády atd.). Táta už byl v ČSR, přijel do Košic hned po osvobození.

NP: K tomu se dostaneme. Ty jsi vyučený horník, máš hornickou průmyslovku a jsi inženýrem ekonomie z VŠE Praha. Takže žádný „ručičky, nebojte se, vy dělat nebudete“. To, že ses vyučil horníkem, chápu. Jiná možnost z politických důvodů nebyla. Kdo se o dějiny zajímá, ví, že tvůj otec byl popraven v politickém procesu s takzvaným „protistátním spikleneckém centrem vedeným Rudolfem Slánským“. Kde ostatně vystupoval jako takzvaný „svědek“, tedy člověk sám obžalovaný v jiném politickém procesu s tzv. Velkou radou, i můj otec (viz dokumentární televizní film „Svědectví pro výstrahu“, režie Ota Bednářová). My se ale scházíme kvůli něčemu poněkud jinému. Ty a tvoji přátelé chcete podat trestní oznámení.

Šling: Chceme jej podat na Adama Benjamina Bartoše, politického aktivistu

Evropská unie 2016

pro jeho rasistickou činnost, výroky a publikace zaměřené proti židům.

NP: To chápu, tvůj otec byl spolu s ostatními obžalovanými, odsouzenými a popravenými označován jako „osoba židovského původu“. Byli obviněni ze špionáže, trockismu, titoismu (viz jugoslávský prezident Tito a jeho roztržka se Stalinem), spiknutí proti republice a záškodnictví. Byli popsáni jako nepřátelé československého lidu a sionističtí, buržoazně nacionalističtí zrádci. Jedenáct ze

čtrnácti obžalovaných bylo označeno jako osoby židovského původu.

Šling: Můžeme tedy říci, že to byl politicko-pogromistický proces. Krátce po řádění nacismu se stalinisté zjevili jako agresivní antisemité. To podle mě trvá dodnes, jejich moderní eurolevičáci a následníci v EU pokračují v antisemitismu pod krycím názvem antisionismu. Jenže to je levice. A Adam B. Bartoš je údajně pravíček a nepřítel Evropské unie.

NP: Takže to nevidíš jako nějakou „náhodu“?

Šling: Podle mne židé byli vždy vybráni jako vhodná oběť. Protože se ráj na zemi jaksi nedostavil, tak se musel najít viník. A oni byli vhodný obětní beránek. To platí dodnes.

(Pozn redakce: Pojmeme „obětní beránek“ bývá někdy označován konkrétní člověk, nebo i skupina lidí, která je vybrána

vládnoucí skupinou za původce všech možných příčin našich vlastních obtíží, osobních chyb či kolektivních nedostatků. Tento termín pochází z Bible, od starých Izraelitů, u kterých šlo o obětního kozla, který na sebe vzal všechny hříchy a viny rodu a byl vyhnán do pouště.)

NP: Myslíš si, že jde vlastně o něco podobného?

Šling: Já si myslím, že jistá část pravice a levice je schopna se spojit na společné platformě antisemitismu, tedy jakoby antisionismu. Takže skinheadi se pokoušeli jít židovným městem se zapálenými pochodněmi jako kdysi nacisté, což jim naštěstí neprošlo. Ve Velké Británii levicová SWP (Socialist Workers Party) v rámci kampaně proti válce v Iráku vedla velkou kampaň, jak říkala, „proti sionismu“.

NP: A dnes vedení Unie vymýšlí nová pravidla pro označování zboží vyrobeného v židovských obcích v Judeji, Samaří a na Golanských výšinách, ale i v části Jeruzaléma, tedy za tzv. „Zelenou linií“, nálepkami, které lze číst jako „Pozor, tohle vyrobil žid“! Něco jako byly nacistické Norimberské zákony, které zakazovaly „árijcům“ nakupovat v židovských obchodech a už vůbec nakupovat židovské výrobky.

Šling: To vzbudilo u nás v Londýně dost velkou diskuzi...

NP: Zapomněl jsem dodat, že ty žiješ od roku 1984 v Anglii, teď střídavě tam a v Praze. Po tom, co jsme oba podepsali Chartu 77, tě nejdřív zavřeli při pokusu přes Maďarsko odejít do Anglie (s platným britským pasem), pak tě nakonec nechali vystěhovat. Otázkou je, proč ses zaměřil na Bartoše?

Šling: Protože je to antisemita a vypadá to, že veřejnost ani politici v ČR to neberou vážně.

NP: Oni to u nás vůbec neberou moc vážně. Klidně zde vydává své nacistické pamflety nakladatelství Guidemedia etc, bez vážného odporu a zájmu politiků a policie.

Šling: Nevím proč, zda je to apatie anebo něco jiného. Když už se tyhle věci dostanou k soudu, dopadne to do ztracena. Jako vydání Hitlerových projevů, v kterých on vyloženě útočí nejen na židy, ale i na český národ. Navíc zde klidně existují webové stránky, na kterých dodnes běží protektorátní propaganda o nutnosti svazku Čech a Říše, a to včetně antisemitské propagandy. (Pozn. redakce: nebudeme je jmenovat a tím jim dělat reklamu.) Otrěsná záležitost je znovu vydání knihy „Co víme o židech?“, která byla původně napsána a vydána za Protektorátu jako český pandán knih vydávaných nacisty. Kde se dokonce citují takzvané „Protokoly sionských mudrců“.

NP: Mně také není jasné, jak je možné, že to prostě projde. I když na druhou stranu prošly výroky soudružky Semelové, jejíž straničtí stalinističtí předchůdci zabili svého židovského a umučili svého ateistického otce. Bylo by to možné v Anglii?

Šling: V podstatě ano. Tam neexistuje zákon o popírání holocaustu. Ale není myslitelné, aby něco takového prošlo bez vyjádření politiků a médií. V Anglii funguje právní systém jinak. V anglickém právu by jistě byli vystaveni tomu, že by na ně někdo osobně podal žalobu. Viz případ žaloby neonacisty, kdy byla přiznána jako osobní škoda půl penny (viz Mavis M. Hill.L.: „Půl penny“,

soudní reportáž dvou britských právníků, zachycující proces bývalého vězně osvětěmského koncentračního tábora, později dobře prosperujícího londýnského lékaře Deringa proti americkému spisovateli L. Urisovi, autorovi knihy Exodus, ve které tento autor o zmíněném lékaři napsal, že se účastnil sadistických pokusů o masovou sterilizaci). Ovšem Anglie nebyla za války okupována, ale v Německu by už dávno byli odsouzeni. Jako Germar Rudolf, také známý jako Germarem Scheerer, odsouzený německý popírač holocaustu.

NP: Na druhou stranu, až na doslova výblitky malé části diskutujících na netu, je většina Čechů příznivě nakloněna jak Izraeli, tak židům obecně.

Šling: Mám ovšem pocit, že v poslední době právě vzrůstá agresivita hlasatelů antisemitismu. Mám dojem, že po rozpoutání konfliktu na Ukrajině vystupuje část pravice i putinovců silně antisemitsky. Vypadá to, jako by součástí ruského návratu k velkoruskému nacionalismu byla také antisemitská kampaň. Ovšem na druhé straně jsou v Rusku takzvané „Sionské protokoly“ na seznamu extremistické literatury. U nás, tedy v Čechách, antisemitské knihy klidně vycházejí. Je dobře, že nemáme cenzuru, ale společnost se musí bránit proti extremistům. A na to existují právní možnosti, bránit se třeba podáním návrhu na zahájení trestního stíhání extremistů. Proto podáváme toto oznámení.

Račte otočiti list

Úterý 22. března

Teroristické útoky islamistů v Bruselu si vyžádaly nejmíň 34 mrtvých a Za podíl na dvojnásobné vraždě dostala Ukrajinka Savčenkova 22 let Porošenko navrhl vyměnit Savčenkovou za dva Rusy zajaté na Ukrajině Čtyři politické strany na Slovensku vytvořily koalici, premiérem bude Fico Vládní výbor pro postižené podpořil opatření k inkluzi ve školách Lékaři provedli první úspěšnou transplantaci vaječnickové tkáně v ČR Koaliční jednání v Praze se zadrhlo na osobě Matěje Stropnického Policie obvinila kvůli zakázkám v SŽDC šest lidí a tři firmy Počasí v Praze: oblačno, 9°C

Popeleční Středa 23. března

Fico je poťretí premiérem, Kiska večer jmenoval členy koaličního kabinetu V Řecku roste napětí kvůli dohodě EU a Turecka o vracení migrantů a Humanitární organizace a UNHCR bojkotují vracení migrantů do Turecka Turecko loni jednoho z atentátníků vyhostilo do Belgie, prohlásil Erdogan Babiš prozradil, že Čapí hnízdo vlastnili jeho dospělé děti a bratr partnerky Vláda hodlá usnesení PS o bezvívovém styku s Tureckem ignorovat Na Evropské třídě v Praze visí čínské vlajky, městská část je proti a Exředitel ROP Severozápad Kušnierz má strávit 7 let ve vězení Počasí v Praze: vyjasnění, 10 °C

Zelený Čtvrtek 24. března

Syrská armáda vstoupila do Palmýry, kterou chce dobýt od IS a Bývalý předák bosenských Srbů Karadžić má jít na 40 let do vězení Porošenkův blok navrhl na premiéra nynějšího šéfa parlamentu Hrojsmana Předseda KDU Bělobrádek se po delším váhání připojil ke kritice Babiše Ředitel školy Na Třebešíně věděl o šikaně od října, tvrdí školní inspekce Důchodová komise se ohradila proti tomu, že by navrhla strop věku a Podle volebního modelu CVVM se už TOP 09 propadla za lidovce Počasí v Praze: vyjasnění, 10°C

Velký Pátek 25. března

Americké letectvo prý v Sýrii zabilo muže číslo dvě v Islámském státu a Řekové vyklízejí tábor v Idomeni, příliv uprchlíků z Turecka polevil Po bruselském teroru se zatýká v Belgii i Německu, Francouzi zmařili atentát Iráčany zbrzdily u Mosulu miny, Islámský stát přišel o citadelu v Palmýře Bruselské předměstí ochromila razie, policie zadržela džihádistu s bombou Univerzita Karlova chystá novou dohodu s Pekingskou univerzitou Jihomoravští celníci v noci zajistili 17 běženců z Iráku Počasí v Praze: zataženo, občas mrholení, 9 °C

Víkend 26. – 27. března

Sanders zvítězil v klání na Aljašce, Havaji i ve Washingtonu a Kreml naznačil možnost řešení kauzy Savčenkové, detaily nevedl Syrská armáda oznámila dobytí historické Palmýry, má ji plně pod kontrolou V Belgii byl zastřelen strážce jaderného provozu, s islámisty to prý nesouvisí Vandal poničil desítky čínských vlajek na Evropské třídě a v Chotkově ulici Policie na pražské demonstraci zadržela radikála Adama B. Bartoše a V Němčičkách na Břeclavsku upletli rekordně dlouhou pomlázku Počasí v Praze: skoro jasno, až 17°C

Pondělí 28. března

Kuba od USA podle Fidela Castra nepotřebuje žádné dary a Šéf americké CIA Brennan navštívil Moskvu, jednal zde s FSB Izrael kvůli konkrétní hrozbě útoku nedoporučuje cesty do Turecka a Vyostřená volební kampaň v USA je podle Kerryho pro zemi ostudou Do Prahy na třídní státní návštěvu přiletěl čínský prezident Si Ťin-pching Zeman kritizoval politiku minulé české vlády, podléhala prý USA a EU Zemanova slova o Číně a ČR hodnotí čeští politici především kriticky Policie zadržela v Praze dvanáct výtržníků kvůli čínským vlajkám Počasí v Praze: oblačno, 17°C

Úterý 29. března

Migranti v Idomeni dál blokují železniční trať do Makedonie a Ruiny v syrské Palmýře jsou poškozeny méně, než se čekalo Nepřízřivobiví migranti nemají nárok na azyl, žádá německý ministr Na Kypru přistál unesený airbus, únosce propustil rukojmí a vzdal se a Prezidenti Česka a Číny uzavřeli smlouvu o strategické spolupráci Si a šéfové parlamentu řešili podmínky ekonomické spolupráce a Na pražské Kampě a na Hradčanech se protestovalo proti Číně Zemanovi věří 62 procent Čechů, nejvíc od jeho zvolení Počasí v Praze: oblačno, větrno, 12°C

Středa 30. března

Belgie identifikovala všechny oběti, letiště zůstává uzavřené a Hollande se vzdal ústavní reformy o odebrání občanství teroristům Čínský prezident Si ukončil návštěvu Česka a odletěl do Spojených států Česko pošle na pomoc s uprchlíky Turecku do roku 2019 půl miliardy korun Účastníci ekonomického fóra podepsali na 30 obchodních dohod mezi ČR a ČLR Fond ohrožených dětí dostane mimořádnou dotaci 20 MKČ na provoz Klokánků Pelikán dočasně zprostil funkce soudce Ivana Nováka, stíhaného za korupci a Zeman podepsal zákon o EET, ODS se obrátí na Ústavní soud Počasí v Praze: přeháňky, 13°C

Čtvrtek 31. března

Rusko popřelo zprávu o dohodě o budoucnosti Asada Rakousko se chce kvůli povolení pro Dukovany obrátit na EK a Islámský stát vyzval příznivce, aby spáchali atentáty v Německu **ČSSD prohrála v soudním sporu s advokátem Altnerem přes 300 MKČ** Bývalý místopředseda Lukša opustil TOP 09; prý kvůli Kalouskovi Zeman se vyslovil pro zavedení bezvívového styku s Čínou Soud zrušil osvobozující rozsudek nad Janou Nečasovou O získání budovy žižkovské Kliniky požádalo MPSV Počasí v Praze: skoro jasno, až 18°C

Pátek 1. dubna

Obama vyzval Erdogana, aby zanechal útoků na svobodu médií a Zemřel bývalý německý ministr zahraničí Hans-Dietrich Genscher Dánsko prodlužuje kontroly na hranici s Německem do 3. května ČSSD bude o platbě Altnerovi jednat příští týden, uvažuje o úvěru Viníky penále jsou podle Zemana jeho následovníci v čele ČSSD a Chovanec zastavil projekt GEN 21, další uprchlíci chtějí z Česka a Lékařské odbory podaly žalobu na ČR kvůli platům lékařů Nečesaný dostal za pokus o vraždu 13 let; odvolal se Počasí v Praze: zprvu déšť, pak vyjasnění, 10°C

Víkend 2. dubna – 3. dubna

Z Bruselu se opět létá, letiště Zaventem se částečně otevřelo a Trump kritizoval země NATO, USA se prý bez aliance obejdou O návratu migrantů z Řecka do Turecka chybějí oficiální informace Část iráckých uprchlíků odjela z ČR do Německa, ale byla vrácena zpět Lhůta pro uprchlíky k opuštění ČR se nesmí zneužívat, prohlásil Chovanec Při akci "Národní pochod pro život" prošly Prahou 4000 odpůrců potratů Církvě by se obrátily na ÚS, kdyby prošlo zdanění náhrad, říká Duka Ve věku 74 let zemřela legenda české pantomimy Boris Hybner Počasí v Praze: vesměs jasno, skoro 20°C

dokončení z první strany

.S. Nedalo mi, abych nedodal výsledek pátrání redakce po celém jménu muže, který sestavuje soupisky česko-slovenských židů a které zní Adam Benjamin Bartoš. Jméno Adam je jasné. Benjamín (podle kalendáře s dlouhým í, ale častěji psáno Benjamin) je mužské jméno hebrejského (židovského) původu: Vzniklo z hebrejského “ben-já-mín“, což v překladu znamená „milovaný syn“ (doslova „syn pravice“). Zdrobnělina „Ben“ znamená syn. Příjmení Bartoš je odvozeno z křestního jména Bartoloměj (jedná se o jméno aramejského původu, které je možné vykládat jako „Tolmaiův syn“. Jméno Tolmai má spojitost s hebrejským slovem „telem“ (= brázda); v této souvislosti je

také možný výklad jména jako „syn oráče“ (tedy člověk vyorávajícího brázdu), „syn bohatého rolníka“ či syn bojovníka (člověka s mnoha šrámy - brázdami - ve tváři). Aramejci jsou příslušníci západosemitského kočovného a pasteveckého národa který hovořil aramejštinou. Což je starý semitský jazyk, jímž původně mluvili Aramejci a který je blízce příbuzný hebrejštině. Je v něm psána část původní Bible, tedy „Starý (židovský) zákon“. Byli též zvaní národem Ahlamů („Tuláci“), jsou poprvé zmiňováni v dopisech z „el-Amarny“ v korespondenci s králem babylonským. No a jeden z nejznámějších antisemitů na Západě je jistý Noam Chomsky. Žid jako poleno. Jak říkal, tuším, Benjamin Kuras: „Každý žid má povinnost být chytrý. Ale když se povede blbý žid, to je teprve dílo!“ P.P.S. Douška z citátů Jan Wericha: „Antisemitismus je jednou z největších příčin neštěstí lidstva. A vůbec ne proto, že ubližuje Židům, ale proto, že dovoluje hlupákům, zlým blbcům, nečestným a špatným zbabělcům zbavovat se pocitu méněcennosti. Přitom méněcennosti, která je zasloužená a které se nikdy nezabví. Antisemita je v podstatě nešťastný člověk. Antisemitismus nezpůsobují Židi, protože nejde vůbec o Židy. Neboť, jak řekl Sartre - nemýlím-li se - kdyby židé nebyli, antisemita by si je musel vymyslet.“

Díky za rozhovor.

Beblavého počin je v demokracii nepřipustný: Nabuduce to bude zoznam ľudí na odstrel?

Poslanec má právo interpelovať ministrov, kontrolovať a konfrontovať vládu. Ale vytváranie zoznamov nežiaducich ľudí politikmi, ako to urobil nezávislý poslanec Miroslav Beblavý, je v demokracii nepřipustné. V TABLET.TV to povedal publicista Juraj Hrabko.

„Myslel som si, že pán Beblavý je oveľa rozumnejší politik. *Dnes je to zoznam ľudí, ktorí majú byť odvolaní, zajtra to môže byť zoznam ľudí, ktorí majú byť zatvorení a pozajtra zoznam ľudí, ktorí majú byť zastrelení,*“ povedal.

„Vytváranie takýchto zoznamov nepatrí do demokratickej spoločnosti. Keď sa teraz niečo stane čo len jednému človeku (zo zoznamu, pozn. TASR), na vine bude poslanec Beblavý a médiá, ktoré zoznam zverejnili,“ upozornil Hrabko.

V Náhorním Karabachu propukly boje, desítky mrtvých

Arménie a Ázerbájdžán se vzájemně obvinily z mohutného ostřelování u Náhorního Karabachu, kde podle obou stran zemřelo až 30 vojáků. V převážně Armény osídlené oblasti, která se za pomoci Arménie odtrhla od Ázerbájdžánu, padlo podle Baku 12 příslušníků ázerbájdžánské armády. Arménie později vyčísliła své ztráty na 18 vojáků. Karabašské úřady tvrdí, že ázerbájdžánské vojsko v noci na sobotu za pomoci dělostřelectva, obrněné techniky i letectva podniklo největší útok od uzavření příměří v roce 1994. Arménský prezident Serž Sargsjan, který se vrátil do země z washingtonského summitu, vyčíslił v televizním prohlášení ztráty své strany na 18 vojáků. Dalšíh 35 bylo podle něho při "nejtěžších bojích od podpisu příměří v roce 1994" zraněno. Nespecifikoval však, zda mrtví patří ke karabašským separatistickým silám podporovaným Jerevanem, či přímo k arménské armádě. "Ázerbájdžán podnikl otevřený útok, po celé délce hranic s Náhorním Karabachem se vedou boje," uvedl mluvčí arménské ministerstva Arcrun Ovannisjan. "Na obou stranách jsou padlí (...). V tuto chvíli je iniciativa v našich rukou," dodal podle Interfaxu. Později doplnil, že Arméni přešli místy do protiútoků. Baku tvrdí, že ázerbájdžánské síly pouze odpověděly na mohutné ostřelování z druhé strany, přičemž nepříteli způsobily velké ztráty. Na frontě se však nadále bojuje. Ázerbájdžánské ministerstvo obrany přiznalo ztrátu 12 zabíjených vojáků, bitevního vrtulníku Mi-24 a jednoho tanku, který prý najel na minu. Tvrdí však, že ázerbájdžánská armáda nejenže získala kontrolu nad strategickými výšinami, ale nepříteli také způsobila těžší ztráty, než sama utrpěla: Arméni prý přišli o stovku vojáků, 15 děl a šest tanků. Úřad proarménské ho karabašského prezidenta tvrdí, že při ázerbájdžánském ostřelování zemřel 12letý chlapec a dvě další děti byly zraněny. Karabašské ministerstvo obrany později vyčísliło ázerbájdžánské ztráty na 200 vojáků

The Wild Side

O ľudoch, ktorí cestujú, pracujú v zahraničí a neboja sa nových výziev

Lucie: „Australanky jsou určitě hodně emancipované a je znát, že v tomto směru jsou dále.“

Lucie Kučerová je moja bývalá kolegyňa (obe sme pracovali popri škole a tak sme sa častejšie vídali mimo officu ako v ňom) a veľmi dobrá kamarátka. Lucie bola počas vysokej školy rok v Austrálii, kde študovala a popri tom pracovala. Momentálne je v Čechách a už má v diári vyznačenú ďalšiu krajinu, kde sa na nejaký čas usídli. Poviem Vám niečo o Lucii: vysoká inteligentná blondýna. Áno, nie je to iba mýtus, ony fakt existujú :) Ale teraz vážne. Lucie je fajn baba a mám rada jej spoločnosť, lebo je normálna a to sa v dnešnej dobe cení :)

Luci, tak kam to bude teraz?

Tentokrát se chystám do Anglie.

A čo tam budeš robiť?

Pracovať, dostala jsem takovou nabídku, která se neodmítá, jak se tak lidově říká :D

Ako si sa k tomu dostala? Dáš nám nejaké rady, kde hľadať?

Dostala jsem se k tomu náhodou. Od té doby, co jsem se vrátila z Austrálie, jsem chtěla zas někam jet. Pak přišel můj jeden dobrý kamarád s nabídkou, kterou na FB uveřejnila jeho kamarádka, která ve firmě pracuje. Poslala jsem ji tedy životopis, který tam předala na HR, odkud se mi s nadšením ozvali a po dvou pohovorech mi s ještě větším nadšením sdělili, že mě berou. Takže žádné skryté tipy a triky v tom nejsou, jako skoro vždy jde o štěstí, o to umět jazyk a mít praxi, a to nejen pracovní, ale i v rámci zkušeností se životem v zahraničí.

V Austrálii si študovala a pracovala rok. Můžeš nám povedať, aké víza si mala, čo si tam študovala a kde si pracovala?

Austrálie bohužel zatím pro ČR nemá klasická pracovní víza, takže jsem byla nucena jet na studijní. Imigrační úřad pak povoluje pracovat i při studijních vízech, a to 20h týdně počas školy a 40h týdně počas prázdnin. Já jsem studovala AJ, protože pro mě byla škola jen nucené zlo a s dobrou angličtinou jsem již odjížděla z ČR, takže nějaké testy či zkoušky pro mě tak byly bez nějakého stresu či šprtání. Po peripetiích s hledáním práce a po hrůzách při práci pod čínskými diktátory jsem si našla asi 2 měsíce po příjezdu do Sydney „normální“ práci. Bylo to v German Bakery Laugenring, což byla taková malá pekárna na Wynyard Station. Jedinou nevýhodou této práce bylo, že si pak všichni mysleli, že jsem Němka :)

Je ťažké dostať víza do Austrálie?

Těžké to určitě není, ale záleží na tom, zda jedeš poprvé, co tam jedeš studovat apod.

V porovnaní s inými národnosťami nie sú Australčania veľmi na tvrdý alcohol. Mala si so sebou slivovicu?

Neřekla bych, že Australané nejsou na tvrdý alkohol, co mám zkušenosti hlavně z „house party“, kterou si můžeš představit jako takovou tu typickou z amerických filmů, jako hlavní drink tam byl lavor s x druhy tvrdého alkoholu slitého dohromady :D Je ale pravda, že v hospodách se spíše pijou koktejly, resp. míchané drinky, nebo pivo.

Každopádně slivovici jsem s sebou neměla, a to z prostého důvodu, že ani já ji nepiju :D

Zvyknú piť panáky tak ako to robíme u nás v „Československu“?

Panáky pijou, ale rozhodně méně, než my. Navíc pijí spíš na chuť, takže si třeba nalijí whisky či něco podobného. Pokud už pijí panáky jako takové třeba na party, jedná se vždy o něco extra. Takže já například jsem si odnesla z Austrálie zkušenost s panáky Skittles Vodky a Tabasco Vodky :D

Austrálie je krajinou s najvyšším percentom obyvateľstva (80% dospelých), ktorí sa venujú hazardným hrám. Nepodľahla si? :D

Ha, to jsem ani nevěděla! :D A ačkoliv hraju v ČR pravidelně poker, tak tam jsem byla v casinu snad jen jednou.

O aký typ hazardu ide?

Mám dojem, že hrajou taky právě ten poker a dost rozšířené je také sázení na závody na závodističkách, ať už na psí či koňské závody. Co ale drží přední příčku opravdu nevím.

Aké sú náklady na život v Austrálii? Vystačila si si z platu, ktorý si mala?

Náklady na život jsou velmi vysoké. Já jsem z platu vyšla bez problému a dokonce jsem si i ušetřila na dvouměsíční cestování. Ale v porovnání s ČR jsou ty ceny opravdu

mnohonásobně vyšší, a to za všechno. Za potraviny, nájem, MHD... Proto se to taky dost lidí snaží obejít. Například zahraniční studenti nemají povolení jezdit v MHD na studentské lístky, ale jen málokdy uvidíš, že mají ty plnohodnotné.

Austrálie bola druhou krajinou na svete (po Novom Zélande), ktorá dala ženám v roku 1902 právo voliť. Aké sú austrálske ženy? Sú emancipované?

Australanky jsou určitě hodně emancipované a je znát, že v tomto směru jsou dále. Jaké ale jsou všeobecně austrálské ženy, nechť si každý udělá svůj názor :)

Klokanie mäso je ľahko dostupné v supermarketech, reštauráciách či mäsiarstve a je to zdravšia alternatíva hovädzieho či jahňacieho mäsa. Ochutnala si klokanu?

Nevím, jak tady u nás, ale v Austrálii klokaní maso není až tak běžnou záležitostí v restauracích a supermarketech. Není to tak, že bys přišla do obchodu a tam na sobě leželo naskládaných několik kýt klokaního masa, tak jako to bývá například u kuřecího. Každopádně ačkoliv nejsem moc masožravý tip,

klokanu jsem samozřejmě ochutnala. A musím se přiznat, že je opravdu zvláštní pocit si ho v jednu chvíli hladit a krmit ho v rezervaci a v tu druhou si ho dochucovat na talíři :D

Ako chutil?

Mě osobně klokaní maso chutnalo, ale jak jsem řekla, nejsem masožravý tip a jediné maso, které jím, je kuřecí, takže chutě nemůžu srovnat. Ale všichni ostatní, se kterými jsem se o tom bavila, tvrdí, že chutná jak libovější a lepší hovězí. Tak bych jim asi věřila :)

V Austrálii najdeme najdlhšiu ohradu na svete (5614 km), ktorá bola pôvodne postavená, aby udržala psov dingo od úrodnej pôdy. Pre krajinu je takisto typický vysoký výskyt pavúkov väčších rozmerov a kadejakej hávede :) Aké sú tvoje skúsenosti s austrálskymi zvieratkami?

Ha, písšeš sice pavouci větších rozměrů, ale paradoxně ty nejnebezpečnější a smrtelní jsou ti nejmenší :D

Každopádně ve městě se s touto havětí moc nesetkáš. Je pravda, že občas se ti mihotne nějaký ten pavouček na stěně, ale není to tak, že každý je hned smrtelně jedovatý. Větším problémem ve městech jsou spíš švábi. A když jdeš do přírody, musíš hold počítat s tím, že jsi na území zvířat a dle toho se taky chovat :)

Zkušenosti s austrálskými zvířaty tak má snad každý, kdo tam zavítá, z větší části to jsou ale spíš příjemné zkušenosti jako krmení klokanů či divokých delfínů, nebo chování koal. Zajímavým zážitkem, co se týče Austrálie a jejich živočichů, byli pro mě také psi dingo. V rámci cestování jsem se dostala do středu země k Uluru, kde jsme přespávali 2 noci pod širákem. Už když jsme přijeli do rezervace, tak jsme si jich všimli, jak pobíhají kolem. Byli jsme průvodcem uchláchlou, že se nás bojí víc, než my jich, ale člověku to přes to nedá. Potom, když jsme si hráli večeri na ohničku, bylo všude kolem nás slyšet jejich vytí. Viděli jsme ale už jen jejich svítící oči v hluboké tmě. Bylo to docela strašidelné a člověku se opravdu nechťelo moc do spacáku a usnout. A to obzvlášť po všech možných i nemožných hororech, které jdou až za hranice lidské představitosti, co vše Vám můžou udělat. Ráno pak ukázalo holou pravdu - jediná věc, kterou tak byli nebezpeční, jak někteří z nás zjistili, bylo, že mají, jako ostatně mnoho psů, rádi boty. Proto bylo pro některé nemilým překvapením, že přišli buď o jednu, či dokonce o celý pár :D

Pamätám sa na tvoju storu so zlomenou nohou. Koľko kilometrov že si to s ňou prešla? :D

Heh, moje nesmrtelná storu se zlomenou nohou :D To se tak občas stane, že si zlomíš nohu a ani nevíš jak.. :D Abych to objasnila, tak Austrálie je známá také tím, že se zde vyskytují tzv. pohyblivé písky. Jednou jsem se vydala na Palm beach a při konci dne jsem se rozhodla si to vyšlápnout ještě nahoru na maják, co se tyčil přímo nad pláží a už ze zdola bylo vidět, že tam bude nádherný výhled. Při cestě jsem mýjela několik cedulí, které značili nebezpečí výskytu pohyblivých písků a nabádali turisty chodit pouze po vyznačených chodníčkách právě kvůli tomu. Na vytyčené trase jsem byla, ale než jsem si cokoli stihla uvědomit, zajela mi noha do písku. Trochu to zabolelo, ale nic extrémního, tak jsem si myslela, že jsem si natáhla sval. Po pár dnech bolest neustupovala, ale kvůli absenci modřiny, která (jak jsem si naivně myslela) se vyskytne VŽDY, když si člověk něco zlomí, jsem si stále myslela, že to mám jen natažené. Až po návratu do ČR, kdy mě to stále lehce pobolívalo, jsem zašla na rentgen a sdělili mi, že tam mám stále se hojící zlomeninu v nártu. Když mi došlo, že to je od

těch písků z června a byl konec září, docela mě to pobavilo. Na rozdíl od lékařů jsem vůbec nebyla překvapená, že zlomenina není ani po 3,5 měsících zahojená, jelikož jsem tomu v podstatě nedala ani sebemenší šanci :D

Jinak počet kilometrů, co jsem s tím nachodila nevím a snad ani vědět nechci. Ale když si to tak přemítám, tak to byl 2 měsíční trip po Austrálii a Fidži a po návratu do Evropy ještě 5 denní tour po Londýně :D Takže sečteno podtrženo... ne málo :D

Aké miesta si navštívila a čo na teba najviac zapôsobil?

Většinu doby jsem strávila v Sydney a v okolí, kde jsem žila. Jak jsem psala, poslední dva měsíce jsem potom cestovala. Rozhodla jsem se pro okružní jízdu od Melbourne přes Alice Springs, Uluru a Kings Canyon do Brisbane, odkud jsem pokračovala zase zpět do Sydney přes tzv. The Legendary Pacific Coast. Navštívila jsem toho hodně, ale v podstatě to není ani půlka, protože Austrálie je opravdu velmi rozlehlá. A ačkoliv toho mám ještě hodně před sebou, co bych chtěla v Austrálii navštívit, či zažít, už takhle nedokáži říct, co z toho na mě nejmí víc zapůsobilo. Celkově odlišný životní styl, naprosto odlišná fauna i flóra, všichni ti úžasní lidé, které jsem potkala, ať už ve škole, nebo na cestách. To vše ve mně něco zanechalo a zapůsobilo to na mě. Takže těžko vybrat z těch mnoha zážitků jen ten jeden nej, když to jsou vlastně všechny dohromady :)

Šokujúce odhalenie hygienikov: Jedovaté potraviny aj u nás!

Toxická látka napustená v mäse či jedovatý cukor. Tieto šokujúce zistenia odhalil Interpol. Najnovší potravinový škandál otriasol desiatkami štátov po celom svete a nevynechal ani Európu. Či sú tieto „skvosty“ aj na našich pultoch, vylúčiť zatiaľ nikto nemôže. Štátna veterinárna a potravinová správa však robí kontroly aj mimo akcie Interpolu. Odhalila pri nich viacero „lahôdok“, pri ktorých vás chuť do jedla prejde.

Horúcou témou čísla jeden je momentálne obrovský škandál s falšovanými potravinami. Akcia Interpolu priniesla nechutné nálezy. V Indonézii napúšťali kuracie vnútornosti formalínom, ktorý je toxický. V Taliansku vyšetrovatelia zhabali 85 ton olív, ktoré boli napustené síranom mednatým. „Je vysoko koncentrovaný a konzumácia pre človeka je nebezpečná, pretože med' je ťažký kov.“ informuje profesor anorganickej chémie Marián Koman.

My sme zisťovali, či sa podobné „delikatesy“ nachádzajú aj na našich pultoch. Kontroly má pod palcom Štátna veterinárna a potravinová správa, ktorá potraviny pravidelne monitoruje. V minulom roku zistila vyše 200 závažných nedostatkov. V mletom bravčovom mäse z Poľska našli patogénne mikroorganizmy. „Môžu spôsobiť tráviace poruchy, hnačky, vracanie a bolesť hlavy,“ varovala Štátna veterinárna a potravinová správa (ŠVPS).

Niektoré ryby a rybacie výrobky zo Španielska či z Talianska obsahovali ortuť a histamín. Konkrétnejšie išlo o mrazené steaky a filety. „Histamín je látka, ktorá negatívne pôsobí na nervový systém. Ortuť je ťažký kov, ktorý sa ukladá predovšetkým v pečeni, obličkách a kostiach. Narušuje obranné mechanizmy, krvotvorbu a vývoj nervového systému,“ upozorňuje ŠVPS. V poľskej mrkve a v tuniaku v konzerve, ktorý pochádzal z Talianska, našli ďalší ťažký kov - kadmium.

„Usádza sa v organizme, znižuje jeho odolnosť, narušuje metabolizmus a môže mať rakovinotvorný účinok,“ varuje ústredný riaditeľ ŠVPS Jozef Břeš. V mletom maku z Českej republiky objavili nad limit morfinu. Je to droga, ktorá spôsobuje návykovosť, pôsobí najmä na psychiku, spôsobuje nervozitu a halucinácie. V arašidoch z Číny, v lúpaných pražených lieskovcoch z Turecka a v pukancoch z Maďarska odhalili mykotoxíny.

„Narušujú imunitný systém, zhoršujú tvorbu červených krviniek a majú karcinogénny účinok,“ pokračuje ŠVSP. V tekvicových semienkach, ktoré na naše pulty poputovali až z ďalekej Číny, objavili kúsky gummy. Okrem pridávania zdraviu škodlivých látok sa niektorí výrobcovia snažili určité druhy cukru sfaľšovať.

„Nesúlad s požiadavkami bol zaznamenaný pri jednej vzorke. Išlo o výrobok z tretích krajín, kde v trstinovom cukre bola zistená prítomnosť nepovoleného farbiva. Išlo o falšovanie, výrobca deklaroval cukor ako nerafinovaný,“ prezrádza Jozef Břeš.

Pokiaľ sa bojíte, či ste si nekúpili pofidérny výrobok s nežiaducou a zdraviu škodlivou prísadou, upriamte svoju pozornosť radšej na domáce výrobky. „Potraviny, ktoré sa vyrábajú na Slovensku, sú bezpečné. Systém kontroly je u nás nastavený dobre,“ uisťuje odborník na potraviny Miroslav Spišiak. Pluska

MÍT KOUSEK AUSTRÁLIE neboli VŠECHNO JE NARUBY

Marcela Čechová Queensland

Měli jsme to štěstí – či snad smůlu, že jsme po roce 1968 dorazili do Austrálie v prvním letadle, které přivezlo z Vídně čerstvé české a slovenské uprchlíky. Pamatuji, jak nám po přistání v Sydney podávali první australské jídlo: obrovský steak, že se na talíř nevešel, na něm trůnilo sázené vajíčko a samozřejmě zelený hrášek, který barevně doplňoval tu gurmánskou krásu. Prostě SHOW -výstava země, která žije a vzkvétá na úspěšném farmaření jednotlivců. Vsadím se, že v každém z nás – i v těch, kdo doma v Čechách díky své úřednické profesi seděli za psacím stolem a z oken koukali nikoliv na pole, ale jen do oken městských domů - se v tu chvíli ozval vnitřní hlas: Ó, jak by bylo krásné mít, vlastnit v Austrálii kousek země, která by byla MOJE a říkala by mi PANE.! Teprve později, když jsme se trochu porozhlédli a viděli zdejší farmy, Stations o rozloze okresu nebo celého kraje v Čechách, poznali jsme, že nic nedostali zadarmo.. Když jedna rodina - tedy otec, matka a dvě, nebo 4 děti - musí zvládnout pastvinářskou farmu o deseti tisících kusů hověžního dobytka či chovat půl milionu ovcí, když má pole, které produkují tuny obilí či zeleninu v nepředstavitelných množstvích, není to jednoduché. Jednak to musí být lidé, kteří něco o přírodě vědí a navíc musí všichni táhnout za jeden provaz a dřít od rána až do noci. To už se dnes mladým nechce a proto z farem odcházejí. Za další je k tomu třeba vláda, která snahy farmářů podporuje. To dnes už také není- stát drze ukrádá farmářům vodu i půdu a prodává jejich práva důlním společnostem nebo přímo komunistické Číně. A konec je i tomu, čím dřív celá australská společnost farmáře podporovala : nezáviděla jim úspěchy a vážila si jejich práce.

Bývalo to tak. Půda měla hodnotu a my jsme se učili , že fungující zemědělská výroba je nejlepší zárukou prosperity státu. Nevím jak to cítili ostatní čeští imigranti, ale znám mnoho českých rodin, které si už tehdy zakoupily pár akrů půdy - když už ne pro velkoprodukcí, ale třeba jen proto, že se jim na tom místě líbilo. A krajina kolem jejich farem podle toho vypadala. Travička buď traktorem vysekaná či dobytčím vypásaná, ovocné stromy ošetřované, záhony zeleniny bez plevele, prostě radost se podívat. My sami jsme neodolali pokušení a zakoupili jsme se tehdy, - už je tomu čtvrt století,- do malého přímořského městečka v Queenslandu. Byla to láska na první pohled. Kolem dokola farmy ananasů, sady mangovníků, keře lychees - to jsou ty malé kuličky obalené červenou slupkou a uvnitř je kolem pecky sladká dužnina. Pochutnání. Kolem farmiček se pásly krávy i ovce a neexistovalo aby tráva podél silničních příkopů byla neposekaná a vadila ve výhledu. Byla to prostě jedna velká botanická zahrada posazená do tropického Queenslandu přesně na obratníku Kozoroha. Dodnes tu žijeme.

Dnes ale, zdá se mi, je všechno jinak. Především mizí malé, upravené farmičky. Tráva roste všude, council ji nestačí sekat a majitelé už nemají krávu ani ovce, které by ji vypásly. Kromě toho pohone hmoty jsou neúměrně drahé, majitelé jsou rádi když posekají trávníček před domem. Zmizely ananasové farmy, dřív jich bývaly kolem desítky, dnes znám tak tři nebo čtyři. Stejně tak vymizela manga. Mangové stromy, aby dobře plodily, potřebují každým rokem zarovnat a ořezat větve speciální sekačkou a to si může malý producent jen těžko dovolit. Banány,? Dřív byly na každé farmě, dnes snad jen na dvou, na třech. Paw-paw? Zelenina? Všechno to potřebuje chemické prostředky na ochranu proti hmyzu. Jejich účinnost je zákonem dnes omezena- aby zůstaly “eco” a v zásadě jsou příliš drahé, nevyplatí se je kupovat. Na lokálním sobotním marketu, který dřív byl přecpán místňáky, prodávajícími své ovocnářské a zelinářské přebytky, dostanete dnes místo toho voňavky a mastičky a další hlouposti Made in China . Produkci ovoce většinou zničí flying foxes, netopýři, kteří se rozmnožili do tisíců a naši greenies nedovolí, aby jejich počet byl usměrněn. Ovoce nesežerou celé, jen nakousnou a může ho zahodit. Zničí každý rok farmářům velkou část úrody. Několikrát už zde byl návrh, aby tedy greenies založili fond, který bude pomáhat poškozeným farmářům. Koho ale myslíte, že podporuje místní Council ? Ani slepice a králíky dnes už skoro nikdo nechová. A tak kupujeme v supermarketu ovoce buď z Nového Zélandu (v nejlepším případě) nebo z Asie (v tom případě nejhorším). Všimli jste si, že dnes prodávaná vajíčka už nikdy nejsou bílá a mají všechny stejnou hnědou barvu? Nejen děti, ale už ani jejich rodiče nevědí, že vajíčka jsou barvena, neboť tak prý to konzument požaduje. Je to smutné. Zatím ale mluvím jen o produkci z půdy, ale jak je to s půdou samotnou? Nu, starší generace která si užila hlad za Hitlera a potom za socialismu nekonečné fronty před

Masnou na kus flákoty či před Ovocem a zeleninou když dovezli pomeranče ze Španělska, ví co znamená nemít kus půdy a pokoušet se pěstovat rajčata a slepice na balkoně. V Austrálii jsme skoro bez výjimky byli okouzleni možností koupit si kus pozemku. Neodolali jsme, bylo to tak jednoduché.. Stačilo přijít do kanceláře Real estate agenta, vyslovit požadavek a hned tě naložil agent do autáku aby ti ukázal ne jeden, ale pět pozemků na prodej. Stačilo složit pár desítek dolarů zálohy a zbytek vypůjčit od banky a pozemek ti patřil. S prodejem také tak- agent se zeptal co za pozemek žádáš a inzerce byla jeho záležitost. Když do určité doby našel kupce, zaplatil jsi mu za práci i za náklady na inzerci. Když kupce nenašel, nedostal nic. Nebo ses mohl agentovi úplně vyhnout a pozemek prodat sám na takzvané Vendors Terms. Kupující složil malou částku depozitu a většinou dostal od tebe 2 až 4 roky na splacení dluhu. Ty jsi v té době nesměl zvýšit požadovanou cenu a samozřejmě ani úrok , ale pokud kupující přestal bez důvodu platit, pozemek patřil stále tobě. Bylo to výhodné zvláště pro mladé lidi, kteří měli čas a mohli – pokud pracovali- splatit celou částku v dohodnuté době a nemuseli si půjčovat od banky. S přívalem kompjutrů se věci od základu změnily. Koupit můžeš, máš-li peníze. Když nemáš, banka ti dnes ale nepůjčí. Mladí lidé mohou jen smutně koukat jak bohatí Číňané skupují ty nejlepší pozemky a domy. Pro vlastníka pozemku je prodej na Vendors Terms od základu znemožněn tím, že sám jako jedinec nemůžeš inzerovat na stránkách vyhrazených pro real estate agenty a ostatní stránky nejsou žádnými potenciálními zákazníky navštěvovány. Při prodeji tě každý agent požádá, abys mu, dřív než se vůbec začne snažit, zaplatil předem všechnu inzerci, což jde někdy do tisíců dolarů. Potom se buďto snažit bude, či nebude, ale na to už vliv nemáš. Agenti vědí, že tě mají v pasti.

Právě teď si to prožíváme. Před víc než 20 lety, když nám bylo mladistvých 60, jsme koupili kouzelný kus půdy, 25 akrů na křižovatce cest. Silnice jde krásným národním parkem a končí u moře s nádhernou pláží 9 mil dlouhou. Fantastické koupání, fantastický rybolov. Pozemkem protéká potůček lemovaný palmami. Kolem stromy volají po tom, aby na nich nějaký šikula vybudoval “hnízdečka” pro přespání turistů.. Nikde kolem dokola totiž není žádný caravan park a místní Council by se asi vůbec nebránil něco takového povolit

Nu, mysleli jsme, že ten caravan park vybudujeme, ale člověk stárne rychleji a tak to budeme muset nechat někomu mladšímu a se snem se rozloučit. Bylo by hezké, kdyby se podařilo najít nějakou českou mladou dvojici, ale upřímně řečeno bojíme se toho. V nás , Češích, totiž vládne vlastnost, kterou Australani dřív neznali : nedůvěra. Nechtěli bychom se setkat s tím, co zažil náš dobrý známý Standa. Vlastnil v NSW v maličkém městečku pár metrů od moře obrovský pozemek, v podstatě celou ulici. Pojmenoval to Bohemia a žil si sen, že založí českou osadu v Austrálii. Byl ochoten dát českým lidem pozemky s velkou slevou. Dal inzerát do všech krajanských klubů. A jak se tak motá v jednom z těch českých klubů kolem svého inzerátu, slyší, jak si dva krajané povídají : Vidíš, ta svi.. si určitě chce namastit na nás kapsy”. Nu, jak to dopadlo? V ulici, nazvané Bohemia, která je schovaná v jednom z nejhezčích míst NSW pobřeží, žije jen jedna česká rodina a co vím, jsou spokojeni. Ostatní pozemek Stan prodal Australanům. Vesnička není, hořkost zůstala. Všechno je nějak naruby, nezdá se vám? Nevíme jak se zachovat v našem případě, ale svědomí by nám nedalo prodat ten náš vysněný pozemek nějakému Číňanovi. Ani kdyby platil dvakrát tolik co Čech. No řekněte, jak byste se zachovali vy ?

ČÍNA: Potěmkinova vesnice

Jiří Payne

Zčeřenou hladinu českého rybníka rozbouřila návštěva čínského presidenta. Pražský hrad kvůli tomu vybudoval Potěmkinovu vesnici, kterou jen v nepatrné míře „pošpinili“ čeští demokratičtí aktivisté. Vypráví se takový prastarý příběh. Mongolští lovci celý rok usilovně pracovali a když měli dostatek vyčíněných kůží, jeli je prodat do Číny. Čínští obchodníci jim napřed pověděli, že musí s nimi dva týdny pobýt jako hosté, než bude možné uzavřít obchod. Lovci nabídku přijali a za dva týdny začali jednat o ceně. Nakonec hodně slevili ze svých očekávání a kůže nakonec prodali. Čínští obchodníci jim v zápětí pověděli, že musí ještě další dva týdny pobýt a že by vlastně měli na oplátku pohostit partnery oni. Inu pobyli další dva týdny a pak se srdečně rozloučili. Odjžděli do Mongolska bez kůží, bez peněz, ale zato s hřejivým pocitem, že mají v Číně dobré přátele. Experti, politikové a žurnalisté se přou, zda se slibované investice nakonec uskuteční, zda je správné obětovat ideály lidských práv pro hospodářský zisk, zda jsme, jak říká náš prezident, již opustili přihlouplou alianční spolupráci s USA

a přiklonili jsme se namísto toho k moudré Číně, zda se staneme bránou pro vstup Číny do Evropy, zda je čínská ekonomika tržní a nakolik jsme ochotni podrážet nohy Tchaj-wanu.

Je známo, že Čína vyniká ve schopnosti zavádět novináře a politiky jiných zemí na falešnou stopu šířením desinformací. Obávám se, že sporná témata jsou jen úmyslnou kouřovou clonou pro pravou podstatu toho, co se v posledních dnech událo. Nikterak tím nechci znevažovat tato důležitá témata, ale rád bych vedle toho poukázal na zásadní otázku: proč to všechno vlastně čínští komunisté dělají? Podnikatelé přece dobře vědí, že skutečná hospodářská spolupráce se v Číně nerodí z vládních prohlášení, že se nezakládá na dobrých vztazích s komunisty, ale vzniká na úrovni provincií a konkrétních firem, které jsou v hospodářské oblasti nesmírně samostatné. Smlouva s komunisty totiž vůbec neznamená, že se nějaká reálná hospodářská spolupráce vůbec uskuteční. Zvláště, když ke slibovaným investicím dodáme informaci, že za ony slíbené investice u nás nevzniknou žádná pracovní místa. K čemu nám taková investice je? Co si u nás Čína kupuje?

Čína nepotřebuje Českou kotlinu na to, aby mohla nakupovat zajímavé firmy v EU. Jedná totiž přímo s německými, britskými a dalšími firmami v Evropě a jedná s nimi bez nás.

Možná by nám k pochopení situace pomohla informace, že podle německých zdrojů přichází v důsledku čínské špionáže ekonomika Německa ročně o 20 až 50 bilionů (1012) eur podle toho, jak je který rok ‘urodný’. Musíme se ptát, kolik nás slibované investice nakonec budou stát. **O co se Čína zajímá? Jak může špionáž ekonomice škodit? Jak to jejich tajné služby dělají?**

Stejně jako tajné služby jiných států, zajímají se čínské tajné služby o utajované informace. Třeba v Polsku se pokoušely získat informace o způsobu šifrování v NATO. V Rusku o technologie dvojího užití potřebné pro konstrukci vojenských raket. Když se někde podaří okopírovat tajné informace, je to jistě příjemné. Někdy dokáží naverbovat místní úředníky a opravdu se dostanou ke kopiím tajných dokumentů, ale ví se také, že například ministrům dokáží zkopírovat informace z přenosného počítače nebo telefonu v průběhu oficiální návštěvy. Shromažďují informace z počítačových sítí, z odposlechů telefonů, přes počítačové infekce (spamy, viry a trojské koně). V Německu se dostávaly do vládních počítačů přes Word a PowerPoint. Ale to je jen malá část zájmů.

Zajímají se nejen o politické a vojenské informace a bezpečnostní otázky. Sbírají především komerční, technologické a vědecké informace, jinak řečeno průmyslová špionáž.

Jak to dělají?

Jedním z důležitých nástrojů je kyberšpionáž. Podle zveřejněných informací (které samozřejmě Čína popírá) dokázali získat utajený přístup do vládních sítí 103 států (např. včetně Belgie, pokusy v USA do ministerstev i do Pentagonu, ve Francii, v Británii). Existuje podezření, že v některých případech elektronika vyrobená v Číně obsahuje zadní vrátka, aby se agenti snadno dostali komukoli do počítače. Činnost vyvíjejí nejen hackeři, ale i studenti na cizích univerzitách, profesori, stážísté, restauratéři. V evropských státech byly odhaleny stovky případů čínské špionáže zaměřené nejen na velké podniky, naopak většinou se orientují na malé a střední firmy. Ty totiž zpravidla nemají skoro žádné zabezpečení. Zatímco špionážní činnost zaměřená řekněme na škodovku v Boleslavi může být dost obtížná, stovky malých subdodavatelů nemají vůbec žádná bezpečnostní opatření, a když se dají informace dohromady, dá se dost přesně zjistit vše o společném jmenovateli. Kdysi se tomu říkalo mozaiková špionáž. Přesná informace o stovce kamínků stačí na to, aby někdo uhádl, co mozaika představuje.

Na analýze informací pracují obrovské instituce, často maskované za think-tank nebo universitu. Zejména university jsou nenápadným krytím pro pravidelné cesty, které by jinak byly nápadné (ale běžné je krytí i v podobě čínského podnikatele). Špionáž se nezaměřuje jen na tajné dokumenty, ale shromažďuje informace, které slouží k utváření politiky. I zdánlivě bezvýznamné informace při dobré analýze dostanou smysl. Pokud někdo ví, že každý starosta má v šuplíku plány pro mimořádné situace, a pokud se někdo dostane ke stovce starostů a od každého se dozví jen nepatrný kousek, může odvodit docela přesný model, jak by se Česká republika chovala za jakých okolností.

Mají své agenty. Těžko se odhalují, protože se poměrně rychle střídají. Počet lidí není v Číně rozhodující. Odhaduje se, že po celém světě se pohybují statisíce agentů. Ti verbují místní obyvatele a politiky. Někdy otevřeně a prý nabízejí v důležitých případech až desítky tisíc dolarů. Je však znám případ, kdy operní zpěvák ve Francii svedl diplomatku, aby se dostal k citlivým informacím. Ji nenapadlo, že operní

zpěvák je ve skutečnosti špion. Kromě toho i pro zaslání dat je vymyšleno důmyslné krytí. Například se ukázalo, že informace putovaly do Číny přes KLDK. Čínští studenti jsou „přirozeně“ zvědaví a hodně se ptají, to je také nenápadné krytí. Jindy je politik přinucen ke spolupráci vydíráním, protože někdo dokázal pořídit dokumentaci jeho návštěv v nevěstinci.

Přímá špionáž buduje kontakty na komerční subjekty, na vědecká pracoviště, na akademické kruhy, na místní skupiny aktivistů (lidskoprávních, ekologických, vlasteneckých), na diplomaty, na vojáky, na žurnalisty, na vědce, na obchodní společnosti (známý je například pokus o proniknutí do firmy Boeing v USA, která pracuje na vládních a vojenských zakázkách).

Agenti ovšem informace nejen sbírají, ale i rozšiřují. Čínské tajné služby jsou od dvacátých let pověstné tím, že dokáží systematicky a věrohodně navádět partnery na falešnou stopu, čímž odvedou pozornost od skutečných zájmů.

Kupříkladu ve Švédsku byl odhalen agent, který sledoval čínské exilové komunity nejen ve Švédsku, ale i v Norsku, v Německu a v USA, ale také komunity ovlivňoval. Jiní agenti se zase například snaží ovlivnit aktivisty podporující Tibet. V určitých okamžicích je přece skvělé odvést pozornost médií od toho, oč skutečně jde. Špioni se proto pokoušejí získat vliv v médiích, ovlivňovat média a zároveň získávat od novinářů informace.

Špionážní síť se jen zřídka maskuje za operního zpěváka, v drtivé většině případů jsou to čínské restaurace. Některé z nich mají už po desetiletí ve zvyku zvát pravidelně na večeri komunální politiky.

Navzdory propagandě, kterou pro nás připravil Pražský hrad a kterou tak radostně (pozoruhodně radostně) sdílela velká část našich médií, navzdory tvrzení, že jsme se vysvobodili z područí USA, musíme si na rovinu přiznat: Čína není náš spojenc! Dokonce naopak: **Pro čínské komunisty je každý členský stát NATO nepřitelem.**

Zatímco někteří pročinní aktivisté (pozoruhodně pročinní) oslavují zaslíbených devadesát miliard investic od firmy přímo navázané na komunistickou strukturu a vojenské kruhy, zatímco jistí aktivisté šíří strach z uprchlické vlny, která k nám ještě ani „nedošpláchla“, měli bychom se ve skutečnosti obávat špionážní vlny. Za druhé světové války byl křížovatkou špionů z celého světa Lisabon, za studené války to byla Vídeň, dnes je to Praha. Abychom zastavili čínskou špionážní vlnu za devadesát miliard, bude muset příští vláda investovat odhadem dvojnásobnou částku do našich tajných služeb. A pokud se staneme pro Čínu branou do Evropy, nebude to brána pro skutečné čínské podnikatele, kteří k tomu nepotřebují požehnání komunistů, bude to především brána pro špiony.

Potřebujete natočit reklamní či korporátní video? Anebo udělat animovaný grafický spot! Obráťte se na českou režisérku v Sydney!

Pokud patříte mezi podnikatele, pak jistě každoročně řešíte, jak rozšířit pole své působnosti a nalákat více obchodních partnerů a zákazníků. Jedním z účinných nástrojů marketingu je video reklama. Nemusíte ji nutně umístit do televize. Internet a sociální sítě bohatě postaví. Pohyblivý obraz videa upoutává až o sedmdesát procent více lidskou pozornost než běžný obrázek, logo či plakát.

Austrálie však nepatří mezi levné země a výroba profesionálních videí a reklam se tu pohybuje v řádu tisíců až desetitisíců dolarů. A možná práce díky vysokým cenám video produkcí má v Sydney šanci na úspěch nová česko-australská produkční společnost Orange TV. Jejimi majitelkami jsou známá česká režisérka Ivanna Benešová, která je v Austrálii známá především díky televiznímu dokumentárnímu cyklu Australský Sen, a Penny Marsh, která několik let pracuje jako australská televizní producentka. Ve firmě pod vedením těchto dvou dam pak pracuje zhruba desítky střihačů, kameramanů, grafiků, animátorů a zvukařů několika různých národností. Strategii společnosti je produkovat videa v Austrálii a na Novém Zélandu, ale postprodukcí firma deleguje na svou pobočku do České republiky. Díky tomu si může Orange TV dovolit nabízet své služby zhruba o polovinu levněji než její čistě Australská konkurence.

„Většinu věcí natáčíme v Sydney, ale posíláme to na stříh do Plzně. Grafika a speciální efekty se pak vyrábějí v Praze. Kompletní dílu se online posílá zpátky sem do Sydney, kde to já spolu s klienty schvaluji. V době

rychlého internetu je zcela jedno, zda střihač sedí v místě výroby anebo na druhém konci světa. Komunikujeme přes skype a jsem sehraný tým. Máme za sebou téměř deset let spolupráci. Já sama mám na kontě přes 500 nejrůznějších promo videí,“ říká režisérka a jedna za zakladatelek společnosti Ivanna Benešová. A zároveň dodává, že její firma dokáže vyrobit prakticky jakékoli video a natočit prakticky cokoli, od běžné hrané reklamy, přes trikové záběry až po kreslený animovaný spot. Stejně tak se nebrání natáčení korporátních videí, videoklipů či dokumentů na zakázku.

A kolik že takové video stojí? „Nabízíme full servis, to znamená, že klient se nemusí starat prakticky o nic. Řekne si pouze, co by rád, aby ve videu zaznělo, co je pro něho důležité. A my pak už představujeme návrh scénáře, storyboardy a podobně. Případně si samozřejmě klient může vybrat herecké obsazení či třeba hudbu, pokud má nějaké osobní preference. Ve výsledku pak dodávám finální produkt se vším všudy a v požadovaném formátu,“ říká režisérka Benešová. Cena video reklamy, ať už kreslené či hrané se přitom pohybuje od 5000AUD výš. To je, v porovnání s australskou konkurencí, velmi přijatelná částka. Výroba spotu pak trvá zhruba od dvou týdnů po měsíc. Záleží na náročnosti videa.

Na webových stránkách Orange TV je k vidění několik ukázek z předešlých zakázek, ať už reklamu na parfém, promo připomínající svým provedením film Sin City či trikové videoklipy ve 3D prostředí a animovaná kreslená videa. Nic není nemožné, jak říká slogan společnosti. Everything is possible.

Více o Orange TV najdete na www.orangetv.com.au anebo na stejnojmenných facebookových stránkách.

PRAVDIVÁ HISTORKA PRESIDENTA ZEMANA....

Na otázku, zda dokáže odhadnout, jak bude Česká republika vypadat za třicet let, odpověděl Zeman následovně:

"Já na tuhle otázku odpovídám jednou krásnou historkou, která trvá dvě a půl minuty.

Doufám, že ji vydržíte.

Je to historka, již vykládal americký sociolog Daniel Bell a je to taktrochu židovská anekdota."

K rabínovi přijde chlapec a drží v zavřených dlaních živého slavíka.

Říká: "Rabi, o tobě se říká, že jsi moudrý a umíš předpovídat budoucnost.

Tak mi řekni, jestli je slavík v mých dlaních živý nebo mrtvý."

A sám sobě ten chlapec řekl:

"Když rabín řekne, že slavík je živý, tak dlaně stisknu a rychle toho slavíka zabiji. Když rabín řekne, že slavík je mrtvý, tak dlaně rozevřu a nechám slavíka odletět.

V každém případě toho rabína znemožním."

"A víte, co ten rabín udělal? Chvilí se na chlapce díval a potom řekl: "Záleží to na tobě."

"A jaká bude Česká republika za třicet let, záleží na nás."

Víš dobře, že Miloše Zemana rád nemám ! Důvodů je několik - členství v KSČ, jeden z "pracovníků" Prognostického Ústavu, příliš dobré vztahy s Moskvou (a vodkou), akcionář ruské firmy Lukoil a poslední dobou i otevírání dveří Čínským komunistům-kapitalistům, plus a maličkost - vyjadřování nehodné presidenta republiky !

To, že je přes všechno ožralství člověk vtipný (některé jeho bonmoty jsou originální), vzdělaný a sebejistý, mluví v jeho prospěch, at se nám to líbí, nebo nelíbí.

Vždycky ale říkám, že jsem rád, že jsem Australan, tedy mám svoji královnu, protože si nevážím ŽÁDNÉHO ze tří posledních českých presidentů, každého z jiných důvodů.

Každopádně tento "vtip", i když nikoliv originelní, je velice pravdivý a budoucnost opravdu závisí na občanech Č.R., na výběru jejich spojenců a tím směřování budto do tvrdého, ale opravdového kapitalismu Svobodného Světa, anebo pod "ochranu" velmoci, na jejíž ochranu po více než čtyřiceti let za čtvrt století už lidé zapomněli!

Ano, vím, EU za roky své existence zdegenerovala v byrokratického poroučivého molocha, snad proto, že se do vedoucích funkcí a aparátu vecpalo mnoho "bývalých" marxistů, maoistů a podobné pakáže, mimotoho tam jako své reprezentativy a komisaře všechny členské země "odkládaly" své líné, nepotřebné a nepohodlné politiky.

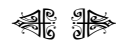
Ovšem to, při poctivé snaze by mohlo být napraveno a EU by mohlo poctivě a úspěšně fungovat tak, jako (jeho-její, abych neurazil genderáky) předchůdce EHS.

Proto, kdyby bylo po mém, radil bych, z EU nevystupovat, ale vystupovat jako PRAVOPLATNÝ a PLNOPRÁVNÝ člen a neustupovat byrokratickým idiociím.

Za Boží dar a štěstí pro ČESKOU REPUBLIKU považuji její členství v Severoatlantickém Obranném Společenství - NATO a přestože armáda ČR je malá, je profesionální a už i osvědčená (Afghanistan) a uznávaná ostatními spojenci. Občané Č.R. by ale měli tlačit (tvrdě) na vládu, aby plnila podepsaný závazek při přijetí do NATO, že bude každoročně dávat 2% DPH na AČR - tedy na svoji vlastní armádu, na posílení, modernizaci, výcvik a starost o rodinné příslušníky a případný dorost.

V rámci NATO ovšem je dobré pěstovat a upevňovat i spojenectví s "Visegrad 4", tedy se Slovenskem, Polskem a Maďarskem, (něco jako nová Malá Dohoda). Přitom se snažit, aby Česká republika nebyla nejslabším článkem NATO, ani Visegradu 4. Toto je můj osobní názor a reakce na vážný a pravdivý vtip Miloše Zemana!

Sven F. Rehulka, Miranda

Také nechápete, co se to děje s australskou poštou ?

Tak na příklad. Doporučený letecký balíček poslaný z Plzně 6.1.2016, nám byl doručen až 19 ledna. Dopis odeslaný letecky z Kutné Hory 9.3.2016, došel 27. 3. karta poslaná z Uh. Hradiště 14.3. byla ve schránce až 31. 3. Razítko o doručení do Austrálie však je již 27. března. Další karta opět poslaná letecky z Prahy 16.3. došla také až 31. března. Razítko, kdy došla do Austrálie na ní není.

A nejenom pošta z Evropy, ale kondolenční kartu, kterou jsme posílali s příplatkem, neboť jsme chtěli mít jistotu, že dojde včas, tedy z Gosfordu do Woongarah (40 km), šla téměř týden.

Náš pošťák ale jezdí každý den, ovšem nechává ve schránce hlavně účty. Když tedy rozváží poštu denně, kde se ty dopisy a karty zdržují ?

O trochu silnější dopis je o dolar dražší, ale ten cestuje nejméně šest dní až týden.

Pošťák za to jistě nemůže, dobře ho známe, neboť tady doručuje již nejméně deset let.

Naše pravnoučata na něj volají – our mailman - rádi s ním povídají. Však on je také dobře zná.

Takže pošťák to není, kdo nám tu naši poštu takhle převrátil ?

Jana Reichová

Recept No.436

Polévka po italsku s kuřecími knedlíčky

Ingredience na knedlíčky:

180 g mletého kuřecího masa, 2 plátky toustového chleba na přípravu strouhanky, 3 lžice parmazánu, 2 stroužky česneku, 2 lžice nasekané pažitky, 1 velké vejce, sůl a čerstvě mletý pepř, 2 lžice másla.

Ingredience na polévku:

2 lžice panenského olivového oleje, 2 stroužky česneku, 1¼ litru kuřecího vývaru, 1 větš mrkev, ½ menšího celeru, hrst nudlů nebo polévkových těstovin, hrst baby špenátu, 3 lžice strouhaného parmazánu, čerstvá bazalka nebo petrželka na ozdobu.

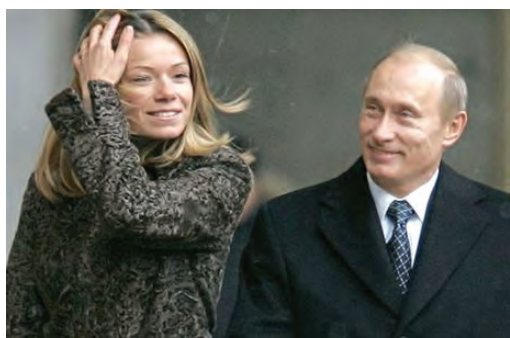
Postup přípravy knedlíčků: Namleté kuřecí maso smíchejte se strouhankou, nastrouhaným parmazánem, prolisovaným česnekem, pažitkou a vejcem. Osolte a opepřete a vytvarujte menší knedlíčky. Na mírném ohni rozehejte v pánvi máslo a knedlíčky ze všech stran asi 3 minuty opečte, poté odložte na talíř.

Postup přípravy: Přímou v hrnci krátce osmahněte na oleji kostičky celeru, proužky mrkve a plátky česneku. Zalijte vývarem a přiveďte k varu. Pak do polévky vhoďte těstoviny a pár minut povařte. Asi 3 minuty před koncem vaření přidejte kuřecí knedlíčky. Odstavte, přimíchejte baby špenát a parmazán. Podle chuti dosolte a opepřete. Jezte posypané čerstvou bazalkou nebo petrželkou a nastrouhaným parmazánem.

Tajemství života nejstarší Putinovy dcery: vědkyně, která se přátelí s homosexuály

Petra Procházková Lidovky
MOSKVA/PRAHA
Bohatství, které shromáždila rodina ruského prezidenta Vladimira Putina, neodpovídá ani platu vládců supervelmoci. V době, kdy se reálné příjmy ruských daňových poplatníků řítí do propasti a kdy se blíží parlamentní volby, realie ze života Ludmily, Mariji a Jekatěryny tak trochu kazí hlavě státu kádrový profil.

List Novoje vremja provedl rozsáhlé šetření o životě Putinových dcer, které k nelibosti Kremlu zveřejnil. Mluvíci prezidenta Dmitrij Peskov hned vzkázal novinářům: „Tradičně nekomentujeme žádná témata, ve kterých se tvrdí, že se týkají prezidentova soukromí.“

Nikdo tedy zatím nepopřel, že mladší prezidentova dcera Jekatěrina Tichonovová vede společnost Inopraktika, která se významně účastní projektu financovaného státem – má za 110 miliard (!) rublů modernizovat Moskevskou státní univerzitu. Její manžel je ve třiatřiceti letech majitelem 2,85 miliardy dolarů.

Největším oříškem dlouho zůstávala starší Putinova dcera Marija. Ruští novináři s odvoláním na „ústavní právo občanů být informováni o těch, kdo jim vládnou“, nyní podrobnosti z jejího života zveřejnili.

S příjmením je to u všech osudových Putinových žen svízelné. Exmanželka se opět provdala a nyní se jmenuje Očeretná. Mladší dcera nosí příjmení Tichonovová a starší už v pořadí čtvrté – Voroncovová-Faassenová.

Z Bývalá studentka moskevské MGU (školy, kterou nyní modernizuje její mladší sestra) ráda cestuje po světě a projíždí se na nejdražších jachtách, jejichž týdenní pronájem činí kolem 45 tisíc eur. Na tom není nic špatného. Ale proč vše urputně tajit? Přitom by bylo se i čím pochlubit – Marija zakončila univerzitu v roce 2011 s červeným diplomem. Téma její diplomové práce byly růstové a metabolické efekty růstových hormonů při léčení dětí malého vzrůstu.

Hned jak Marija práci úspěšně obhájila, byl její diplomový vedoucí akademik Dědov jmenován prezidentem Ruské akademie lékařských věd (v minulých letech opakovaně neuspěl), jeho syn se stal soudcem za Rusko při Evropském soudu pro lidská práva a Dětský endokrinologický institut, kde Marija působí, byl mimo jakékoliv plány přestavěn za 6,6 miliardy rublů. Rekonstrukce se účastnila firma, kterou vedou hokejisté – Putinovi známí, se kterými na ledě oslavil své poslední narozeniny. A vstříhl sedm gólů.

Marija si vzala nizozemského podnikatele Jorrita Faassena, který pracoval v Gazpromu jako ředitel pro rozvoj obchodu. Jak tvrdí ruští novináři, bez ní by funkci nezískal. Stejně jako by bez Jekatěryny své miliardy nevydělal druhý Putinův zeť Kirill Šamalov.

Z Dcera se přátelí s gayem

Nedávno se Marija Faassenová stala kandidátem věd a porodila dceru. Na sociálních sítích se přátelí – navzdory ochladnutí vztahů, za které nese zodpovědnost i její otec – s řadou Ukrajinců, Američanů, Evropanů, ale i lesbickou umělkyní a homosexuálním trenérem fitness. Tedy s lidmi, kterým její otec zakázal v Rusku veřejně hovořit o své orientaci.

I proto je možná verze, že samy dcery nestojí o to, ukazovat se s tatínkem po boku, pravdivá. „Těžko bude chtít Marija žít v kleci, byť zlaté, ve které mravy budou brzy připomínat Severní Koreu,“ napsal Novoje vremja.

I když sám prezident rád vystavuje na odív, jak tráví volný čas, a nechává se fotografovat obnažený do půl těla, k tomu, zda jeho dcery pracují v Rusku, nebo v zahraničí a jak získaly obrovský majetek, se odmítá vyjadřovat. Jak uvedl novinář a muzikant Art'om Troickij: „V civilizované zemi, dokonce i v necivilizované, která se ale chce civilizovanou stát, by lidé měli o hlavě svého státu, na které závisí celý jejich život, vědět více méně vše.“

Poctivý vývar to go: zahřeje, zasytí, postaví na nohy

Darina Krivánková REFLEX

Byla to jen otázka času. Smysluplný koncept si k nám nakonec vždycky cestu proklestí. V New Yorku či Berlíně je

„vývar s sebou“ hit už pár zimních sezón. Kvalitní, silný a horký. Zahřeje, zasytí, postaví na nohy, zažene nudy, probere z letargie i kocoviny. Sem s ním!

Na vývar do kelímku můžete narazit v několika pražských bistrech a kavárnách, svůj „to go“ má i Brno, nabízí ho bistro Degušťace v řeznictví Mikrofarma. V pražském řeznickém království Paula Daye The Real Meat Society si můžete vývar načepovat z velké termosky. Je pořádně silný, připravují ho z hovězích a vepřových kostí na biofarmě Sasov, kde ho poctivě táhnou celé tři dny. V kelímku si kouřící kuřecí vývar zase odnesete třeba z letenského Bistra 8, nedalekého The Farm nebo z kavárny Paralelní Polis nebo Do větru.

Dobrého vývaru není nikdy dost

Silák je onen životabudič a stojí za ním Anna Grosmanová a Martin Regéczy. Anna si tak dlouho nosila vývar v termosce do práce, až jí omámila kolegy – bylo zjevné, že tenhle „produkt“ má obchodní potenciál. Martin znal variantu „to go“ ze zahraničí. Když mají dva lidé společný specifický zájem, prostě se najdou. (Třeba díky článku v médiích. Ano, neděláme marnou práci.) Tak vznikla značka Silák – kuřecí vývar, jehož receptový základ pochází od klasičky Marie Sandtnerové, je v něm kořenová zelenina, kuřecí maso a kosti, táhne se šest hodin. Jeho autoři ho považují za sezónní vzpruhu, posílít vás může v sychravých dnech například i na farmářských trzích. V teplejších měsících počítají s tím, že budou dodávat vývar v lahvičkách, určených pro další použití.

Dobrého vývaru není nikdy dost. Už před takřka dvěma lety začala ten domácí do sklenic plnit trojice mladíků pod značkou Konečně vývar. Začínali se zeleninovým, přidali kuřecí, v plánu mají i hovězí nebo demi glace. Případně přechod ze skleněných lahví na skladnější, plastové obaly. V tomhle oboru jde vývoj kupředu poměrně pomalu, základem jsou totiž kvalitní suroviny, a tudíž ti správní dodavatelé. O něco jednodušší pozici mají v tomto ohledu řezníci. O Paulu Dayovi už byla řeč, vývar ve sklenici si můžete koupit i ve vyhlášeném řeznictví Naše maso. A kdo ví, zatímco píšou tyhle řádky, třeba peče kosti a krájí zeleninu některý z dalších řezníků...

Hlad po kvalitních surovinách stále roste, rozdíl mezi prefabrikovanou kostkou bujónu a tradičním vývarem pozná i laik. A řeč opravdu není jen o tvaru a konzistenci, ale hlavně o chuti. A pak je tu ta skvělá příležitost přijít s něčím novým a zaplnit díru na trhu. Tenhle pocit je k nezaplacení. Mimochodem, vývar do kelímku přijde na nějakých 45 korun. Tedy asi jako kafe. Kupodivu zákazníci nezasnou, že v „polévce“ neplavou nudle a kousky masa. Na gastronomické novinky si i konzervativní Češi zvykají poměrně rychle. Navíc v tomhle případě je obsah vlastně velmi tradiční, mění se jen forma.

Recept: Rychlý zeleninový vývar

I ta nejrychlejší varianta nějaký ten čas zabere a to je důvod, proč se z vývaru může stát zajímavý podnikatelský záměr.

Vydrhněte a očistěte (pokud to není nutné, neloupejte) tři větší mrkve, dvě petržele, půl celerové bulvy (tu raději oloupejte). Vše nastrouhteje nahrubo. Dvě cibule očistěte a pokrájejte nahrubo. V tuhle chvíli máte hotový základ. Můžete přidat další sezónní zeleninu, třeba pórek, kapustu, kedlubnu, pastinák, řapíkatý celer... Vše pokrájejte nadrobno či nastrouhteje. Čím menší kousky, tím více ze zeleniny do vývaru dostanete. Připravenou zeleninu pomalu orestujte na dvou lžících másla, důvod je stejný jako krouhání: orestovaná zelenina se do vývaru podepíše výrazněji. Můžete ji samozřejmě jen vařit, ale nebude to ono. Pokud se pár kousků při restování přismahne, není to na škodu.

Zalijte vodou a vařte na mírném plameni asi hodinu. Pro chuť můžete přidat pár bobkových listů, nějakou tu kuličku nového koření a celého pepře a petrželovou nať. Vývar by neměl klokotat, jen velmi krotce pobublávat. Po hodině varu sceďte přes husté síto, zeleninu nemilosrdně vyhoďte, v tuto chvíli už je mrtvá. Solte až při finální přípravě jídla – polévky, rizota, omáčky atd. Co nepotřebujete, nalijte do sáčku a zamrazte.

NOVINY: jakpak je to asi zde, v Austrálii.

Čeští europoslanci si navzájem zaměstnávají příbuzné

Europoslanci nesmějí zaměstnávat příbuzné, MF DNES však zjistila, že ti čeští naši figl, jak zákaz obejít: zaměstnávají si rodinné příslušníky navzájem. Neodradí je

ani ideové rozdíly: asistentkou komunistického europoslance je manželka lidovce.

Komunistický europoslanec Jiří Maštálka se může se svým synem Ivanem vídat i pracovně. Jako svého poslaneckého asistenta si ho platí Maštálkova kolegyně Kateřina Konečná. I Maštálka starší však potřebuje asistenty: a tak zaměstnává Ivanu Zdechovskou, manželku lidoveckého europoslance Tomáše Zdechovského.

„Žijeme v Bruselu a manželka uspěla ve výběrovém řízení na koordinaci humanitárního projektu v Africe u pana Maštálky,“ vysvětluje Zdechovský, jak se jeho manželka dostala na seznam asistentů komunistického europoslance.

Přestože Zdechovský zdůrazňuje, že jeho manželka hned při nástupu Maštálkovi řekla, že jeho ideologii nesdílí, žádným velkým nadšením z jejího angažmá neoplyvá lidovecký předseda Pavel Bělobrádek.

„Netěší mě to, byl bych raději kdyby to tak nebylo, ale je to soukromá osoba, která, pokud vím, pracuje na humanitárním projektu pro Afriku,“ uvedl Bělobrádek.

Ani komunistická poslankyně Kateřina Konečná nevidí nic divného na tom, že se ujala syna svého kolegy Maštálky. Platí si ho na právní konzultace „Je to erudovaný advokát. Nechtěla jsem s ním spolupraci ukončit jen proto, že to je syn mého kolegy,“ vysvětluje Konečná.

Pozoruhodným příkladem takové praxe je sociálnědemokratický europoslanec Pavel Poc, který zaměstnává hned dvojici příbuzných něhého spojeného s ČSSD.

„Europoslanci nesmějí vyplácet žádné peníze svým potomkům, partnerům nebo sourozencům,“ zdůrazňuje mluvčí Evropského parlamentu Delphine Colard.

Autoři: MF DNES, Vojtěch Srnka

Parametry evropské kapitulace schváleny

Hlavní body dohody mezi EU a Tureckem jsou zhruba následující:

1) Zavádí se navrácení nelegálních migrantů do Turecka výměnou za ty, kteří splňují podmínku práva na azyl v EU v poměru " jeden za jednoho ". Veškeré náklady hradí EU. Jak to bude v reálu vypadat?

Migrant (Ahmed 1) ilegálně vstoupí na území EU. EU ho vrátí do Turecka. Turecko ho přijme zpět a místo něj sem pošle jiného migranta (Ahmed2) jehož pobyt EU musí legalizovat, neboť splňuje právo na azyl, to znamená zůstane tu navždy. Ahmed1 znovu vstoupí na území EU nelegálně, znovu bude vrácen a místo něj se k nám legálně dostane Ahmed3. Následně Ahmed1 přijme potěší a místo něj bude dovezen Ahmed4. Protože Ahmed 2 až 4 bude v EU legálně, bude moci v rámci slučování rodin importovat i své 3 manželky a 15 bratrance. A tak dále údajně jen do čísla Ahmed 72000 a pak se uvidí, zda se o dohodě bude dále jednat.

2) Protože tímto způsobem dojde k tomu, že se k nám legálně dostanou naprosto všichni zahraniční zájemci o bezplatné dožití a dědičné all inclusive v EU s výjimkou Ahmeda1, zavede se od léta bezvízový styk s Tureckem. Ahmed1 si koupí turecký pas a může k nám bez víza. V tuto dobu tedy nastane změna a všichni dnešní "Syřani" se obratem promění v Turky. Pak již tu budou naprosto všichni. Uvolněná území si pravděpodobně rozdělí Shell a British Petrol.

3) Turecko dostane další 3 mld EUR nejspíš pokaždé, když si o ně řekne.

A tuto kapitulaci, kterou by duševně zdravý člověk nepodepsal ani po 15ti pivech a osmi rumech, pan Sobotka i celé vedení EU vydává za velké diplomatické vítězství.

Vědci navrhli permanentní kalendář. S "miniměsícem" navíc

Dva američtí vědci navrhli, aby únor přišel o svou tradiční výjimku a všechny měsíce v roce měly už napořád 30 nebo 31 dní. Podle ekonomy Stevea Hankea a fyzika Richarda Henryho z prestižní Hopkinsovy univerzity v Baltimoru by tak nejen zmizel z kalendáře nepopulární pátek 13., ale odpadla by nutnost kupovat si každý rok nový diář, jelikož kalendář by byl neměnný. V současném občanském kalendáři se v letech dělitelných beze zbytku čtyřmi (s výjimkami) zavádí vždy na konci února přestupný den, jenž připadá právě na pondělí. Slouží k vyrovnávání rozdílu mezi délkou kalendářního roku - 365 dní - a délkou takzvaného tropického roku, tedy jednoho sezonního cyklu ročních období, která je zhruba 365,2422 středního slunečního dne. Pokr na další straně

Nový rok by podle amerických vědců začínal vždy v pondělí a například květen ve středu a září v pátek. Silvestr bychom slavili v neděli, napsal francouzský list Le Parisien. Každých pět nebo šest let by se do kalendáře vložil po prosinci jeden "mini-měsíc" neboli týden, což by vyřešilo problém, jak docílit požadované hodnoty 365,25 dne na rok.

Například říjen by ale v permanentním kalendáři přišel o svůj jednatřicátý den. Henry na svém webu navrhl, aby lidé narození ve "zmizelé" dny "byli jako (britská královna) Alžběta II." - slavili by narozeniny v den, který si vyberou, nejlépe tedy poslední říjnový den, třicátého.

Kdyby nový kalendář začal fungovat od 1. ledna 2018, jak Hanke a Henry chtějí, rok 2019 by měl 364 dnů a rok 2020 by jich měl 370. Vědci jsou přesvědčení, že jejich reforma kalendáře by mohla mít oproti předchozím podobným pokusům úspěch, neboť zachovává sedmidenní týden, tudíž i dny odpočinku důležité pro jednotlivá náboženství, například šabat.

leden-30, únor-30, Březen-31, duben-30, květen-30, červen-31, červenec-30, Srpen-30, Září-31, říjen-30, listopad-30, prosinec-31, a Extra 1 týden pondělí až pátek 1-7.

Tyden

LINET na Australian Healthcare Week v Sydney

Mgr. Michaela Jeřábková, ekonomický diplomat, GK Sydney

22.03.2016 = LINET spol. s r.o. - významný evropský výrobce nemocničních a pečovatelských lůžek z České republiky se již podruhé zúčastnil největšího australského veletrhu zdravotnické techniky Healthcare week 2016, který proběhl ve dnech 15. - 17. 3. v Sydney.

Produktovou řadu zdravotnických lůžek LINETU představili na veletrhu paní Klára Horzinková, marketingová ředitelka firmy, a pan Jiří Mlch, regionální obchodní manažer pro oblast Asie a Pacifiku.

LINET v Austrálii v současné době působí prostřednictvím výhradní spolupráce s australskou distribuční firmou ACI Group, která má pobočky ve všech státech Australského společenství.

Účast LINETu na veletrhu přišli podpořit velvyslanec ČR v Canberře pan Martin Pohl, generální konzulka ČR v Sydney paní Hana Flanderová a ředitel zahraniční kanceláře CzechTrade v Sydney pan Vojtěch Helikar.

LINET již vyvází své výrobky do více než stovky zemí světa a Austrálie patří v současné době mezi trhy, s nimiž firma počítá pro další mezinárodní expanzi, a proto zde hledá i nové obchodní příležitosti.

Účast na veletrhu je jen jednou z řady cílených marketingových aktivit, které LINET za poslední rok v Austrálii realizoval.

Za podpory ZÚ Canberra, GK Sydney a CT Sydney proběhla úspěšně mise LINETu do Queenslandu, Jižní Austrálie a Viktorie, kde se regionální manažer společnosti pan Jiří Mlch setkal s řadou klíčových autorit ve zdravotnictví a mohl tak místním ministerstvům zdravotnictví a nákupčím zdravotnických zařízení představit společnost a její portfolio. V letošním roce chce firma opět za podpory ZÚ, GK i CT absolvovat podobná jednání také v Novém Jižním Walesu, Západní Austrálii a v Severním teritoriu.

Ve spolupráci s českou pobočkou agentury Austrade a honorárním konzulem Austrálie v Praze panem Petrem Vodvářkou připravil LINET také projekt spolupráce se vzdělávacími centry pro zdravotnický personál ve státě Viktorie. Ve vzdělávacích institucích INHA (Institute of Health and Nursing Australia) a ACFE (Australian Center

for Futher Education) v Melbourne proběhla ve dnech 1. a 2. 3. 2016 úspěšně prezentace zdravotnických lůžek LINET za účasti VZÚ Canberra, který udělil projektu záštitu. Obě vzdělávací instituce připraví v letošním roce klinické studie využití zdravotnických lůžek, které mohou pomoci při účasti LINETu v tendrech zdravotnických zařízení v Austrálii.

Firma LINET rozšiřuje své aktivity také na Nový Zéland, kde již proběhla jednání s potenciálními distributory.

Rozhovor dvou lékařů

Říká mladý lékař staršímu kolegovi: "Těch chorob je tolik, jak je mám poznat?" Zkušenější lékař se usměje a říká: "Přijde kuřák, řekneš mu, že to má z kouření. Ožralovi, že z chlastu. Přijde tlustoch, hodíš to na obezitu. U chcpáka na podvýživu. Když v práci dře nebo je sportovec, tak to prohlásíš za přetížení nebo přetřénování. Usedlému řekneš, že je to z nedostatku pohybu. Mladému, že jde o růstové problémy. Starému, že je to ve stáří normální. A co máš říci masožravým, vegetariánům, opáleným a neopáleným, to už snad chápeš sám, vždyť na co bys jinak měl ten čerstvý diplom. Vyúčtuješ si měření krevního tlaku a poplatky a hlavně mu nakonec předepíšeš hrst prášků od nejlépe platícího dealera.

Když přítom bude remcat, že mu minule po těch práscích bylo hůř a že mu nepomáhají, tak mu řekneš, že lékař jsi ty a ne on, že musí něco vydržet, že začnou zabírat až po delším čase, že je určitě bral nepravdělně nebo že je asi zapíjel alkoholem a ať je určitě bere dál. Když bude hodně otravný, vyměníš mu je za prášky od druhého nejlépe platícího dealera, poznamenáš, že tyto už jsou ty vůbec nejlepší, že jsou ze Švýcarska a budeš se u toho tvářit, jako bys mu je platil ze svého

" Mladý: "No ale co když přijde zcela průměrný nekuřák?"

" Zkušený: "No potom ho, podle své nálady, buď prohlásíš za hypochondra a vyhodíš ho hned nebo řekneš, že je to psychosomatické a přihraješ ho kamarádovi psychiatrovi."

Mladý: "Ale co když se ho ani potom nezabavím?"

Zkušený: "V takovém případě ho pošleš na kolečko odborných vyšetření. A máš od něj pokoj nejmíň na rok. A kdyby i to náhodou přežil a ještě se k tobě vrátil, už bude dávnou mít jiné starosti, nevzpomene si ani, jak se jmenuje, natož aby tě otravoval, že chce nějakou diagnózu a léčbu."

Mladý: "Díky za rady, nepochybně ze mne bude výborný lékař."
From Sven

Pokyny z čínské ambasády: Vlajky strhnout, nebát se napadat

Oliver Jahn Echo24

Nenechat se vyprovokovat, ale když na to přijde, nebát se vztáhnout ruku. Tak zněly pokyny, které dostali dobrovolníci k vítání čínského prezidenta Si Ťin-pchinga. Ve školení, které zájemci z řad Číňanů žijících v ČR dostali přímo na Velvyslanectví Čínské lidové republiky, se mimo jiné dozvěděli tipy, jak co nejlépe strhnout tibetské vlajky nebo jak případně odpůrce překřičet. Dobrovolníci od ambasády vyfasovali vlajky, transparenty i jídlo, finanční odměna prý ale nikomu slíbena nebyla.

Pozadí návštěvy čínského prezidenta Si Ťin-pchinga a masového vítání a happeningů této menšiny v ČR odkryl čínský student, který je ve vítacím výboru a nechce být kvůli bezpečnosti jmenován. Mladík pro ECHO24.cz popsal okolnosti celé třídní akce, včetně detailních pokynů lidí z čínské ambasády, kteří se nebáli ani vyzývat přímo k napadání kritiků čínského režimu.

„Sešli jsme se v pátek na čínském velvyslanectví v Praze, kde jsme měli dostat pokyny k akci vítání a podpory čínského prezidenta,“ popisoval student začátek třídní akce. „Nevím, zda to organizovala přímo ambasáda, minimálně to ale zaštiťovala, což potvrzovala i přítomnost vedoucího konzulárního oddělení Cena GuoPinga v Lánech i na jiných místech.“

Veškerá podpora i nadšení lidé jsou prý dobrovolníci z řad různých asijských firem a spolků. „Nábor probíhal skrze různé i neoficiální organizace, jednalo se například o zástupce firmy Huawei nebo spolky jako literární, spolek průvodců nebo lidí pocházejících z různých provincií,“ pokračoval čínský student.

„Účastníci se toho Číňané žijící v Česku nebo třeba studenti na výměnných pobytech, někteří mají občanství, někdo trvalý pobyt, někteří jsou tu jako turisté pouze na krátkou dobu, zbytek pozvánek se šířil automaticky přes tyto lidi. Pokusili se mezi nás vmísit Číňané s autem s maďarskou SPZ, všichni jsou ale paranoidní právě proto, aby se mezi skupiny nedostal někdo, kdo bude budít

zbytečný rozruch,“ vysvětloval účastník vítání systém zvaný na akci, kdy každá přibližně 10 členná skupinka má svého lídra, který tlumočí další pokyny. „Je to ale dobrovolné, žádná odměna za to není, ambasáda pouze zajistila stravu na tři dny. Mimopražští si na vlastní pěst zařizovali ubytování. Jak do Lán tak do Prahy přišlo svou podporu Číně vyjádřit několik českých dědečků a babiček,“ dodal.

Nebát se a jednat

Co ale velvyslanectví zařídilo byl brífink zájemců na téma případných střetů s kritiky čínského režimu. „Od šéfa konzulárního oddělení jsme byli varováni před citlivými tématy provázející návštěvu jako je Tibet nebo lidská práva. Dostali jsme také přímo instrukce, jak se chovat v okamžiku, kdy někdo bude proti návštěvě protestovat. Demonstrující máme překřičet, ale nenechat se vyprovokovat. Na druhou stranu pak v značně militantnějším tónu dodali, že se nemáme na protestující bát vztáhnout ruku. Být sice pokud možno v klidu a lidi nezranit, vlajky ale strhávat, což prý jde například deštníky, pokud by přšelo,“ pokračoval mladík s konkrétními tipy velvyslanectví, jak skrývat a strhávat tibetské a další vlajky.

Od ambasády nafasovali dobrovolníci od kapesních papírových po velké několikametrové čínské vlajky, foukací vuvuzely a transparenty s mixem čínských, anglických i českých nápisů vítající čínského prezidenta jako byla cedule s textem „Ať žije Xičko!“. Zařídili také množství autobusů, kterými podporovatele prezidenta Si rozváželi. U Chotkových sadů měli Číňané připravené i velké bubny, na které bubnovaly především děti. Těch bylo obecně podél trasy k vidění mnoho, nadšeně mávaly vlajkami a skandovaly pročínská hesla. Akce se jinak účastnilo i velké množství starších Asiatů důchodového věku – všichni po vzoru mladších kolegů s množstvím viditelných čínských atributů.

„V Praze jsme asi dva dny v rámci cestování po Evropě,“ řekla na místě na dotaz redaktora ECHO24.cz jedna z Číňanek s nalepenými samolepkami s čínskou vlajkou na tvářích a českou i čínskou vlajčkou v ruce. „Dozvěděli jsme se o tom, že pan prezident je v zemi a chtěli jsme ho proto přivítat. Na místo jsme dorazili sami, nikdo nás neorganizoval,“ řekla v rozhovoru v angličtině jedna z mála sdílících Číňanek. Většina buď lánou češtinou a angličtinou prohlašovala, že nerozumí, nebo snahy o navázání konverzace odmítali.

Novináři vyrazili natáčet do Švédska mezi běžence. Málem se nevrátili, bylo to vážně drsné

27. 3. 2016 - Australští novináři se vydali do švédského hlavního města, aby svým divákům popsali, jací uprchlíci míří do Švédska a jak tam žijí. To, co zažili, je ale dost zaskočilo. Napřed je jedna skupina migrantů málem přejela a pak na ně na ulici zaútočili další běženci. A Švédům prý dochází trpělivost.

„K prvnímu útoku došlo, když se novináři pokusili oslovit několik migrantů sedících v autě. Ti ale o pozornost nestáli, málem přejeli kameramana a rychle odjeli. Novináři vzápětí zavolali policisty,“ píše server Echo24.cz. Reportérka Liz Hayes k tomu poznamenala, že chování uprchlíků je drsnější, než čekala.

Po odjezdu policie z místa činu se novináři pokoušeli mluvit s dalšími migranty a řada z nich se prý chovala velmi přátelsky. Ale nemělo to trvat věčně. „Krátko na to je ale napadla skupina maskovaných migrantů, kameraman a producent dostali ránu pěstí. Jeden z mladíků hodil na kameramana sklenici,“ pokračuje v popisu situace server.

Švédský učitel a politický aktivista novinářům prozradil, že jeho je země na pokraji kulturní a ekonomické krize. O azyl tam požádalo na 163 tisíc běženců, ale teď zavírá hranice. Přestává situaci zvládat, protože v přepočtu na obyvatele, kterých je necelých deset milionů, přijalo Švédské království vůbec nejvíc uprchlíků v Evropě.

„Že některým Švédům dochází trpělivost, potvrzují dva žhářské útoky na objekty pro migranty ze začátku března. Nikdo naštěstí nebyl zraněn. Nejprve byli policisté přivoláni k několika menším požárům v komplexu, který se renovuje jižně od Göteborgu. Nedlouho poté zničil oheň jednu budovu v obce Klippan, ležící asi 40 kilometrů severovýchodně od Helsingborgu. Policie nezadržela žádné podezřelé osoby,“ připomíná server. Parlamentní listy

Když jsem zjistil nevěru manželky, byl jsem zdrcený, ale obrátil jsem se k víře a to mi pomohlo. Konvertoval jsem k islámu a ráno jsme ji ukamenovali.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„**LA BOHEME**“ Restaurace a Bar:
adresa: 199 Glebe Point Road, Glebe
Tel. číslo: 9660 5639

Už taky není O velikonocích Ukončila provoz

Wisteria Place cafe,
156 Megalong Street, Leura
Te., 0421 335 835
Otevřeno:
ve čtvrtek v pátek a v sobotu
od 17.00 do 21.00

DENTIST

Dr. Goran Pechanats.
100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273
check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00
full porcelain crown \$1100
We accept vouchers from dental hospital
09/11/16

Samolepicí reklama, Polepy aut, Tisk,

Grafika, Produktová fotografie
Wild FX, Slade Rd, Bardwell Park, NSW
Aleš = T: 0450 556 125, E:
ales@wildfx.com.au

08/11/16

Pronájem chaty v Beskydech

Celoročně obyvatelná, kompletně zařízená chata
pro 2 – 6 osob na lukrativním místě 5 minut od
sedačkové lanovky na Pustevny s nádherným
výhledem z velké terasy.
Zavolejte paní Haně na mobil +420 604 971 964
nebo napište email beskydy-chata@email.cz
www.beskydy-chata.com

3.4.2016

Služby pro studenty

Education, Immigration & Travel Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením
studentského vísa a vyberem spravné školy.
V Sydney provozujeme největší česko-slovenské
studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte
zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši
studenti mají zdarma k dispozici vizové konzultace,
design studia a žádosti o studentská vísa, wifi,
multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.
Zklamal Vás přístup jiných agentur?
Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho
studentského víza?
Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?
Chcete zdarma využívat našich služeb?
Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol
a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční
ceny!
Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a
ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura
v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.
Číslo imigrační licence: 0208424 Česky mluvící,
0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky
mluvící Kontakt: Marek, Peter nebo Michal,
sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízí bezkonkurenčně nejlevnější cestovní
produkty po Austrálii, Novém Zeelandu,
Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale také letenky do
všech destinací světa včetně Česka a Slovenské
republiky. Travel agency licence: 2TA07248,
Kontakt: Stanka nebo Lenka,
travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář **AustraliaOnline /
Australiaonline Travel**
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000

Contact:
Education section: 02 – 9003 0455
Immigration section: 02 – 9003 0466
Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia
01/11/16

Study. Work. Travel.

Information Planet má 20 let zkušeností, 4000
studentů ročně, 100 zaměstnanců, 2 kanceláře v
Sydney, Perthu a Brisbane, 30 kancelářů v Evropě,
Jižní Americe, Austrálii i Kanadě.
Nabízíme pomoc s prací, imigrační službami. Dále
také zprostředkováváme, cestovní agenturu, velké
slevy pro naše klienty, party, promotions.
Poradenství při výběru školy, univerzity, viz,
kontakt: Katarina, Barbora, Estera
email: europe@informationplanet.com.au
mobile: 0420 300 863
Poradenství ohledem práce, kontakt: Veronika
email: service@informationplanet.com.au
mobile: 0424 142 581
Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence
Street 285, Sydney 2000 NSW
Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095
NSW

www.informationplanet.cz_a
www.informationplanet.sk 25/11/16

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au
Principal: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137
Česká škola v Melbourne puvodní
v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167
Česká škola v Melbourne nová
V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216
**Slovenská dětská beseda/Slovak Little School
of Melbourne**, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or **Nora
Kovarciková/03 98504517.**

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street
Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$
Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**
Československý klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr. Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**
Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 8703
Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707
Česko a Slovensko sdružení v Západní Austrálii
PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
časopis "KLOKAN" vychází 12 x do roka.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: není, email: sokol@aapp.net.au
pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980
vydává měsíčník **Kvart**
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriepky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaugham, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvouměsíčník „**Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbór
+ **Slovenský klub v Južnej Austrálii**
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
PO Box 263 Kew Vic 3101,
vydává štvrtročne **Slovenské zvesti.**
Austrálsko-slovenské informačné centrum
Vojtech Michael Markus
9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
Združenie Sloveskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konsulát České republiky,
p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,
169 Military Road, Dover Heights , 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové
případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu
naseho generalního konzulátu je **0402 312 806**
nebo **0401 547 584** (pouze náhradní číslo).
Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30
Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane
honorární konzul: Michal Horváth
adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,
Queensland 4000, Austrálie
tel.: 7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au
Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne
honorární konzul: Vojtech Michal Markuš
adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria
3165, Austrálie
tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837
mobil: 0421 635052; email: vmmarkus@bigpond.com.au
Honorární konzulát Slovenskej republiky v Sydney
honorární konzul: Milan Neklapil
adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord
Street, Botany, NSW 2019
tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21
email: konsul@hcsr-sydney.org
Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande
honorární konzul: Peter T. Kiely
adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers
Centre, 188 Quay Street, Auckland
tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338
email: kiely@kct.co.nz
České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Mimo úředních hodin v naléhavých případech
funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
http://www.mzv.sk/canberra
Česká obchodní komora v J. Austrálii.
Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
Komora v současné době nevykonává
žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce
Michal Kozar, President adresa: PO Box 179
Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia
Tel.: (+61) 0421 812 547

NAATI akreditovaná prekladateľka/tlmočnica
z a do Slovensciny.
Preklady s pečiatkou, akceptovane na kazdom urade.
Legalny business zalozeny v Austrálii. Dobre ceny.
Kontakt: **denisa.rinak@gmail.com**
Tel.: +61 459 470 424
05/03/2017

What is political Correctness?

Political Correctness is a doctrine, recently
fostered by a delusional, illogical minority
and promoted by a sick mainstream media,
which holds forth the proposition that it is
entirely possible to pick up a piece of shit by
the clean end!

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$77 přímo do banky
ANZ,

na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :
BSB 012 030 Acc:
536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

*Ve vlaku v jednom kupé jede pět
cestujících a všichni luští stejnou
křížovku.*

*Jeden z nich se zeptá:
„Prosím vás, nevíte někdo, jak se
řekne spodní část dámského těla na
čtyři? Začíná to na P a končí na A.“
Všichni zvednou oči a mlčí. Jen
starší paní řekne:
„No přece PATA.“
V tom se ozve kněz, který také luští
křížovku, a tiše se zeptá:
„Prosím vás, nemáte někdo gumu?“*

*Přijde manželský pár do čínské
restaurace.*

*Usadí se, přiběhne číšnice :
"Cosí dáte? Máme kočičí nožičky,
psí steaky..."
Žena se zhrzojí : "Ježkovy voči!"
"Výborná volba, madam!"*

*„Pane doktore, můžu si i v důchodu
užívat?“*

„Ano, dědo, ale jen léky.“

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Vladimír Kovář - \$23.00

Michal Burda - \$13.00

- \$23.00

- \$23.00

- \$23.00

- \$23.00

- \$3.00

- \$3.00

CO BUDE

Volume 4 Issue 81 (436)

MUSÍME SI POMÁHAŤ

Apríl –duben 2016

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291 Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá** Každú štvrtú nedeľu o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša** Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša** Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou nedeli v měsíci je mše svatá v 11, ráno. (mimo září kdy jr svatováclavská pout')

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.

otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek
PO Box 330 Kemps Creek 2178;

Objednávky, rezervace haly (narozneniny,svatby,slavnostní příležitosti) tel. mobil 0434 143 148
www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com, otvírací hodiny: Patek od 18 hodin, Sobota od 17 hodin, Nedele od 12 hodin.

Tradicni Ceska a Slovenska jidla.

Velku vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju. Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, mobil: 0422347375. Tesime se na Vas a vase pratele.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

www.skcsydney.com

Slovenská Svätá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemaji President: bude

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
11.října v 19:30 – zpěvák Petr Nagy –

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073

President: Jerry Kabelka 0434 082 739

Secretary: Olga Goerke 0413 912 586

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrték 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App,

podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane,

Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSszech

T: twitter.com/SBSszech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 4. dubna. Léta Páně 2016.

HLEDÁ SE

Hřadám staršiu pani (medzi 60-75), pôvodom z okolia Topoľčan, ktorá letela so spoločnosťou Emirates z Viedne, **17. Novembra 2013**

do Dubaja, odkadiaľ jej let pokračoval do Austrálie za jej dieťaťom/deťmi. Tá pani dostala počas letu masívne problémy so srdiečkom a ja som vtedy očividne ako jediná na palube ovládala kombináciu slovenského a anglického jazyka. Pre jej nulové znalosti angličtiny som prekladala informácie o jej stave (ktorý diktovala pani) pre posádku lietadla, inak by sme museli mať núdzové pristátie. Prostredníctvom núdzovej linky sa podarilo spojiť s lekárom na "zemi", ktorý na diaľku paňulke naordinoval lieky, ktoré, aj keď pomaly, zabrali. Tá pani ma prosila, aby som s ňou letela do Austrálie.

Keď som jej vysvetlila, že to nejde, veľmi sa so mnou chcela stretnúť "potom niekedy inokedy". Celý let som ju upokojovala na zemi v uličke priestoru pre letušky, pretože psychika u nej hrala veľkú rolu. Jej zdravotný stav nebol zrovna najlepší, aby sme si mohli vymeniť kontakty.

Rada by som sa s ňou stretla, pretože doteraz neviem, ako sa jej púť skončila a či vôbec dobre došla za jej milovaným dieťaťom/deťmi do Austrálie.

Ak niekto z vás spoznáva príbeh svojej matky, babičky, tety, susedy, známej, prosím dajte mi vedieť. Za zdieľanie tohoto príspevku vopred ďakujem. Pribalujem moju fotografiu z letiska, pretože s pani sme sa stihli spoznať ešte v rade pri odovzdávaní batožiny, kedy bola ešte v top forme. Podľa fotky si možno na mňa spomenie. moj email je **monna.007@azet.sk**

Hledám Ladislava Kozdika z Ilavy,

hledá Břeťa Jenik z Ilavy. Jde o životopis

Cyrila Musila. Ozvi se.

Mail: bretjenik@yahoo.com.au..

Tel Sydney 02 4329 0317.

Uděľte si radost
Kupte si dobré české pivo.
A Když pivo, tak
PIVO BERNARD

**Becherovka, Rum, Fernet,
Griotka, Česká piva**

Bernard, Budvar, Zlatý bažant, Plzen, Kozel

Monday - Thursday 8.30-17.00

Friday 8,30 - 15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane St.

Darlinghurst, NSW 2010

Pouze pár metrů od Sydnejského

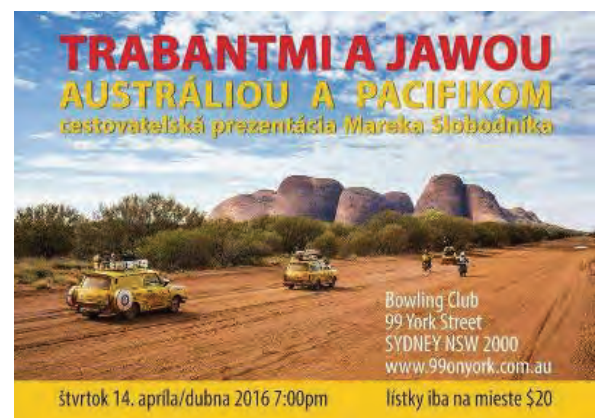
Hyde parku

02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail

Super Cena – krabice 20 láhví (10 L) - \$66

Zajímavé povídání o cestě

Trabantů Austrálii a Pacifikem.

V sobotu 9.dubna od 19:00 v Československém klubu ,
25 Upfield Street, **Brisbane**

Ve čtvrték 14. dubna od 19:00 v Bowling Clubu, 99
York Street **Sydney**, poblíž stanice Townhall - \$20.

Radek Schovánek: Estébák byl nepřítel, ale agent se tvářil jako přítel a pak vás udal

Jan Jandourek

Radek Schovánek, který se dlouhodobě zabývá historií komunistického režimu, hovoří pro Svobodné fórum o tom, proč se na agenty dívá hůře než na estébáky a proč se pořád tolik lidí bojí otevřít archivy. Také o co jde doopravdy v konfliktu o Ústav pro studium totalitních režimů a jaká byla role mladého Andreje Babiše jako spolupracovníka komunistického režimu.

Často jste psal o dění v Ústavu pro studium totalitních režimů. Vlastně už roky čteme skoro víc o tom ústavu než o těch režimech. Pro vás je tamní působení taky už minulost. Co teď vlastně děláte?

Působím na Ministerstvu obrany v odboru, který se mimo jiné zabývá rozhodováním o tom, komu patří ocenění účastníka třetího odboje a odporu podle zákona 262/2011 Sb.

V čem bylo jádro sporu o Ústav totalitních režimů?

Já bych neřekl, že je to spor o ústav, je to spor o uzavřené nebo otevřené archivy. Je tu velmi mocná a silná archivářská lobby a kdo zná archiváře, tak ví, že většinou jsou to lidé, kteří čas vnímají v podstatě jinak než zbytek běžné populace. Samozřejmě v Archivu bezpečnostních složek je uloženo spousta citlivých materiálů o velkém množství lidí, i dnes lidí mocných, lidí v politice na nejrůznější úrovni. Ti samozřejmě nemají zájem na tom, aby ty materiály byly úplně volně přístupné. Když si vezmeme jako příklad, že Národní archiv za dvacet let digitalizoval 300 tisíc karet členů komunistické strany z celkem 3,5 milionů, které ještě nejsou volně na webu přístupné, člověk musí jít do badatelný, tak mu to bude při této rychlosti trvat ještě více než 200 let. Což je zřejmě přesně ten termín, který vedení Národního archivu vyhovuje.

Procesu digitalizace se vytýkalo, že probíhá chaoticky a neodpovídá standardům.

Jsem trochu ve složitém postavení, protože jsem byl spoluzodpovědný za proces digitalizace. Tvrdím, že to byla účelová lež, současná směrnice platná v Archivu bezpečnostních složek pro digitalizaci má úplně stejné parametry jako byla ta minulá. To znamená, že snímek je ve formátu JPEG v kompresi 80 % a vedoucí oddělení digitalizace, který celou dobu digitalizaci řídil, je v současné době vedoucím oddělení digitalizace Archivu bezpečnostních složek. Z tohoto důvodu si myslím, že mé propuštění v rámci reorganizace bylo účelové a nikoliv na základě chyb, kterých by se při té digitalizaci někdo dopustil. Pochopitelně, že v každé lidské činnosti se vyskytují chyby a digitalizace byla nastavena tak, že jednou z kontrolních složek byl Archiv bezpečnostních složek, který tuto kontrolu měl provádět. A neprováděl. Chybovost digitalizace je v promile jednotlivých procent. To, co bylo prezentováno na veřejnosti, je prostě účelová lež.

Nedá se ta kritika vztáhnout na možnost snadného vyhledávání a přehlednosti?

Problematika vyhledávání v dokumentech Státní bezpečnosti je poměrně složitá a nevím, jak ji v krátké době vysvětlit. Například zůstaly evidence po Státní bezpečnosti, které Archiv bezpečnostních složek má k dispozici, ale každá tajná služba pracuje tak, že pracuje v reálném čase s výhledem do budoucna. Zajímá ji to, co se děje teď a případná rizika do budoucna. Ve chvíli, kdy komunistický režim skončil, tak se zakonzervovaly evidence Státní bezpečnosti, ale my je potřebujeme k něčemu jinému. Potřebujeme je k tomu, abychom se podívali do minulosti. K tomu ty evidence nebyly určené. Proto v Ústavu pro studium totalitních režimů bylo oddělení vývoje evidencí, které vedl pan Mgr. Martin Slávik, což byl zkušený odborník z Ústavu paměti národa ze Slovenska. Na tomto pracovišti se vypisovaly a zaindexovávaly archivní materiály, například jsem přepsala celá kartotéka Studijního ústavu Ministerstva vnitra, takzvaná dvoumilionka, aby to vyhledávání bylo podstatně lepší, aby se vytvářely nové evidence. Byla přepsána například kartotéka personálního oddělení Ministerstva vnitra, více než 250 tisíc karet a byly propojeny s těmi naskenovanými dokumenty. Toto oddělení bylo zlikvidováno, ti lidé byli až na pár výjimek propuštěni a v tomto indexování a rozvíjení těch evidencí se dále nepracuje.

Souvisí s tím nějak politický tlak, třeba ze strany levice, která najednou měla možnost do toho zasahovat, zvláště poté, co ovládla Senát?

Já bych nerad spekoval o tlaku levice. Kritika směřovala na odbornost. Noví radní mluvili o tom, že přijdou docenti a profesori. Nepřišel ani jediný a současným náměstkem v ústavu je pan Ondřej Matějka, který nemá ani dodělaný doktorát a v této problematice nikdy nepracoval.

Shrnout se to dá tak, že jsou to lidé, kteří nemají zkušenosti práce s archiváliemi a žádný zkušený odborník ani do archivu, ani do ústavu za poslední tři roky nepřišel.

Ta reorganizace, kterou udělal pan ředitel, byla z mého pohledu účelová. Nikdy jsem se netajil tím, že paní doktorku Benešovou, která je předsedkyní rady nepovažuji za člověka, který by byl nestranný. Jsem přesvědčen, že tam hrály roli nějaké osobní animozity vůči mé osobě jako člověku, který úzce spolupracoval s Pavlem Žáčkem a měl naprosto jiný pohled na zpřístupňování dokumentů, než má současné vedení ústavu.

V čem je ten problém s Pavlem Žáčkem?

Myslím, že to není problém s Pavlem Žáčkem. Celou dobu jde o otevřený nebo uzavřený archiv a vidíme, že už byl odstraněn jeden archivní protokol z webu, který byl více než tři roky na webu Archivu bezpečnostních složek, je znepřístupněn částečně svazek Karla Köchera, který byl zpřístupněn mnoha badatelům, dokonce třem badatelům vydán kompletně na DVD. Paní předsedkyně Benešová v Senátu řekla, že je to na přání CIA. Nevím, jestli CIA je ten, kdo rozhoduje o tom, jaké archiválie budou nebo nebudou v České republice zpřístupňovány a jestli má paní Benešová kontakty se CIA. Silně o tom pochybuji.

Existuje dopis disidentů a intelektuálů z roku 2005...

Dopis Jana Křena, který signovalo sedmnáct intelektuálů, je trochu komická záležitost, protože ti signatáři vlastně žádali, aby zůstal ten stav, který byl před archivním zákonem z roku 2005, tedy aby se ty materiály zpřístupňovaly velmi selektivně. Na vedení Archivu bylo rozhodnutí co komu zpřístupnit. Obavou bylo, aby se ven nedostávaly kompromitující informace a podobně. Dnes dopis, který podepsalo vedení ABS ústavu a dokonce i Ústav pro soudobé dějiny, žádá přesný opak. Vtipné je, že minimálně jeden signatář podepsal ty dopisy oba. Takže před deseti lety žádal zavření těch archivů a v současné době žádá, aby se nezavíraly.

Tedy tedy platí otevřený přístup a je naděje, že se to nezmění.

Ten stav zůstává víceméně otevřený a myslím si, že nejdůležitější je, že jsou na internetu vyhledávací pomůcky, to znamená archivně-registrační protokoly, jsou tam i databáze. Tady bych si trochu přihrál polívčičku s naším Centrem pro dokumentaci totalitních režimů, které provozuje web ibadateln.cz, kde se snažíme badatelům vysvětlit, kde všude možně na internetu lze dohledat informace o Státní bezpečnosti a jak vyhledávat v archivech. Ta situace se mírně zhoršuje, ale prozatím jen velmi mírně. Jak jsem uváděl příklad, že některé svazky nejsou přístupné jako před několika lety.

Václav Havel a lidé kolem něho, třeba Jiří Dienstbier, měli takový dost plachý přístup k zveřejňování obsahů svazků. Je to dané disidentskou komunitou, kde byla řada bývalých komunistů?

Je to dané osobností toho člověka. Podívejte se, třeba Pavel Kohout vydal svůj svazek jako knihu, kterou já jsem editoval, zatímco Jiří Dienstbier se velmi obával jakékoli informace, která by se dostala na veřejnost. Samozřejmě, že v těch svazích jsou intimní informace, informace nasbírané ilegálním způsobem a je třeba k nim takovýmto citlivým způsobem přistupovat. Ty archivy jsou deset let otevřené a žádný skandál se neobjevil a žádné dehonestování disidentů se nekoná. Byly to plané obavy a spíš pramení z něčeho jiného. Podívejte se, kolik lidí ještě dnes se nechce hlásit jenom k tomu, že byli členy komunistické strany, natož k věcem daleko citlivějším. Kdo vedl například velmi promiskuitní život, tak nechce, aby se tyto informace dostaly někomu do rukou. To lze pochopit a je na etice každého, kdo s takovým materiálem pracuje, aby si takovéto informace, které nejsou důležité pro poznání komunistické minulosti, nechal pro sebe.

Vy jste tam použil ten výraz dehonestace. Většinou došlo na ty agenty, ale že by docházelo k nějaké velké dehonestaci těch estébáků samotných, důstojníků a těch, kteří to řídili, tak to docela minimálně. Vlastně bych se na to jako člověk z médií ani neměl ptát, když na tom máme taky podíl. Ale z toho občanského hlediska se ptám, proč takový nezájem o ty estébáky samotné?

Myslím, že přijatelná odpověď je, že agent je někdo, kdo se tvářil jako váš přítel, kdo je s vámi v nějaké komunitě a zrazuje vás. Ten estébák je prostě zjevný nepřítel, o kterém víte, kterého znáte. Pro mě osobně, když jsem chodil na výslechy, tak estébáci byli jasní nepřátelé, ale agenty vnímám daleko hůř. Nebylo jich moc, ale jednoho člověka, který na mě donášel poměrně ošklivě, vnímám jako větší problém než u příslušníka Státní bezpečnosti, který se tím, co dělal, nějak zvláště netajil. Zatímco agent se tvářil jako odbojář, nosil vám Listy a Svědectví a samizdaty a pak vás práskal.

Vy jste také psal v jednom článku o tom že StB po roce 1968 přišla o inteligentní a racionální lidi. Nicméně potom zřejmě musela nabírat další rozumné lidi, kteří pro ni pracovali. Jakého období se to týká?

StB prošla velkou krizí asi tak do roku 1972 až 1973. Rozvědka se z toho nevzpamatovala nikdy. Její představitelé říkali, že je to cestovní kancelář pro děti z nomenklaturních rodin. Až na nějaké dvě nebo tři akce nedosáhla vůbec žádného úspěchu. Byla penetrována lidmi, kteří pracovali pro německou, britskou a americkou tajnou službu. Víme nejméně o sedmi příslušnících Státní bezpečnosti,

kterí pracovali pro západní tajné služby. A z naší strany byl jeden, Karel Koecher, který byl dva roky nějakým externím zaměstnancem CIA, analytikem. Takže díky defektorům a tomu, co se stalo kvůli sovětské okupaci, Státní bezpečnost se soustředila na vnitřního nepřítele a v zahraničí se snažili hlavně monitorovat činnost kolem Rádia Vatikán, Listů, Svědectví a Rádia Svobodná Evropa. Skutečnou zpravodajskou činnost v podstatě nevykonávali, protože nebyli schopni ji vykonávat. Západní služby je měly dokonale přečtené.

Když se podíváme na profil estébáka, byl tam někdo, kdo tomu opravdu věřil, nebo to byla pro ně práce jako každá jiná?

Myslím, že tam byli lidé, kteří tomu věřili, ale bylo jich asi minimum, ne jako v 50. a v 60. letech. V 70. a 80. letech si o tom režimu nikdo nemohl dělat iluze, ale byli to lidé, kteří tam přišli z pragmatických důvodů. Z mládí ze školy vím, že kdo byl nejpitomější, tak šel většinou na policajta. Paradoxní je, že u policie sice pracuje na 1500 bývalých příslušníků SNB, ale tvoří značnou část velitelského sboru. A pro mě je velmi těžko přijatelné, že například náměstkem policejního prezidenta pro výkon je pan Zdeněk Laube, který byl šest let u Státní bezpečnosti. Myslím, že 25 let po pádu toho režimu to tak být nemusí. Nemám nic proti tomu, aby pan Laube řídil křižovatku, nebo vyšetřoval, kdo ukradl sousedovi slepice, ale u řízení policie nemá skutečně co dělat. Ale to je můj soukromý názor.

Vy jste také spolupracoval se Slovenskem a Ústavem paměti národa. Tam se vnučuje zeptat se na Andreje Babiše. Je možné, že by člověk, který tenkrát měl postavení v zahraničním obchodě, netušil čemu slouží, když se setkává se Státní bezpečností? Nebo to byla skutečně jen ekonomická záležitost?

Já nevidím do hlavy Andreje Babiše a ani nechci, ale já jsem u toho soudu vystupoval jako svědek. Mohu znova zopakovat, co jsem tam řekl, že je naprosto nelogické, proč by ten svazek nebyl veden tak, jak měl být veden. Ty dokumenty, které se zachovaly, nic takového nenaznačují. To znamená, jsem přesvědčen, že pan Babiš je evidován souladu s tehdy platnými směrnice. Nepovažuji ho za nějakého agenta, který se vydával za disidenta a opisoval samizdaty a potom ty lidi udal. On prostě pracoval v podniku zahraničního obchodu, kde lidé předpokládali, že jsou se Státní bezpečností případně s vojenskou rozvědkou v kontaktu. On se nepřetvařoval a nevydával se za nice jiného, než co byl. Ty dokumenty, které já jsem měl v ruce, mě přesvědčují o tom, že jeho evidence byla v souladu se skutečností a v souladu se platnými předpisy.

Když se teď vrátíme k té druhé straně barikády, pro mnoho lidí musela být velké rozčarování, když po listopadu 89 zjistili, kdo všechno v disentu spolupracoval, co všechno o něm věděli. A kdo všechno nebyl potrestán. Plyne z toho nějaké ponaučení do budoucna, kdyby se tak doba nějakým způsobem vrátila a organizoval by se nějaký odboj? Jakým způsobem se bránit aby lidé nenaletěli?

Já jsem v tomto velký optimista, protože si myslím, že je to opačně, než říkáte. Že ty archivy jsou plně ukázkou o statečnosti lidí a pomoci druhému. I ve strašných 50. letech se našlo dost lidí, kteří někoho ukrývali třeba i mnoho let. Na jednoho „padoucha“ je tam devět nebo deset spravedlivých. Je třeba si uvědomit, že nositeli zla byli příslušníci Státní bezpečnosti a komunistická strana. Mnozí agenti byli velmi často tvrdě vydírání ať už kvůli nějakým osobním slabostem, nebo starostí o rodinu, takže každý lidský příběh je jiný. Aby člověk získal nějakou představu, co ten režim dělal, tak je potřeba ty archivy nechat otevřené. Sám jsem poznal, byť jsem se snažil něco dělat krátce, že Státní bezpečnost toho zase tolik nevěděla. Pro mě z toho plyne jedno pravidlo, že vždycky když jsem chtěl něco dělat, aby se to nikdo nedozvěděl, tak jsem to udělal a nikomu jsem to neřekl.

Pak jsem se dozvěděl, že třeba o materiálech, které jsem dával do Svobodné Evropy, se bezpečnost nikdy nedozvěděla. Když chcete, aby něco bylo, tak to udělejte a nikomu to neříkejte.

Takže vy vlastně doporučujete to taktiku vlka samotáře, která je prý neporazitelná?

Co mi asi nejmí vadí na levici je to, že pořád mluví v plurálu, zatímco já si myslím, že svět se zlepšil, když se zlepšil každý z nás, když se člověk bude snažit zlepšit sám sebe a až potom na někoho ukazovat prstem že se má zlepšit ten druhý.

Když jsme u těch odbojových záležitostí, člověk jako já má dojem, že proti komunistům a vůbec totalitám je správné bojovat, třeba i silou, ale že Mašínové to nějakým způsobem zpackali. Dnes se obě názorové strany na ten případ kvůli tomu dívají černobíle. Když to řeknu lidovější jazykem, vypadá to, jako kdyby se adolescenti inspirovali příkladem statečných tatínků, ale udělali to blbě.

Já s tím tvrzením nesouhlasím poměrně dost zásadně a to z jednoho z důvodů. Musíme si nejdřív definovat, jaká byla společnost v době, kdy bratři Mašínové se svojí skupinou dělali aktivní odboj. Pokud ten režim vraždil nevinné lidi, a to vraždil, protože máme tři sta lidí, kteří byli rozhodnutím soudu očištěni, že byli popraveni jako nevinní lidé, tedy ten režim vedl válku se svým vlastním obyvatelstvem. Pokud ten člověk, kterého podřízli, strážmistr Honzátko, byl v uniformě a byl představitel toho režimu, tak je to stejné jako za války odbojová skupina. Mně vyprávěl Radomír Luža, syn generála Luži, který za války vedl partyzánský oddíl a dokonce přepadli četnickou stanici, kterou vystříleli, že měli podezření, že mají ve skupině donašeče. Tak přepadli dva německé vojáky, které podřízli, oblékli se do německých uniforem a přepadli partyzánský oddíl, kde byl ten donašeč. Tam se přihlásila nějaká holka a říkala, “nezabíjejte mě, zavolejte na gestapo na toto číslo do Brna, já pro vás pracuji“. Tu holku samozřejmě popravili, ale vyprávím to kvůli něčemu jinému. Ti vojáci byli padesátiletí příslušníci Wehrmachtu, kteří byli někde v týlu odveleni, jeden byl nějaký učitel, druhý nějaký truhlář kteří jeli z hospody na kole, pupkatí dědkové, které odvedli za války k Wehrmachtu a nikdo jim nevyčítal, že podřízli nějakého starého strejdu. Prostě byla válka a tohle byl německý voják.

Jsem přesvědčen, že režim, který v 50. letech panoval v Československu, byl ve válečném stavu se svým obyvatelstvem, minimálně s částí toho obyvatelstva likvidoval celé společenské vrstvy, třeba sedláky, likvidoval jednotlivé lidi na základě falešných a podvržených důkazů a proto odboj proti němu je oprávněný za použití všech prostředků. I těch, které použili bratři Mašínové.

Zkusil bych to říci ještě jinak. Je filmový dokument o britské ponorce, která potopila německou ponorku. Britové nejdřív jásali a přijíjeli si a pak na ně najednou a padl smutek. Došlo jim, že na té druhé ponorce byli také kluci z nějakých rodin a námořníci jako koni a synové svých matek. Je nějaké čínské přísloví, že vítěz má plakat. Mašínové nikdy neprojevili žádnou lítost nad svými oběťmi, brali je jako takový válečný materiál. Lidsky mi to nesedí.

Já nejsem soudce A nikdy bych nechtěl být. Oni byli vojáci, byli zakladatelé speciálních amerických jednotek a předpokládali, že bude válka a že se sem vrátí s americkou armádou. Teď vychází kniha projevů Pavla Tigrida ze Svobodné Evropy z let 1951 a 1952. A tam je vidět, jaká atmosféra tu byla. Ten režim byl skutečně ve válce s vlastním obyvatelstvem. Pokud jsme ve válce, tak tam prostě umírají lidé. To se nedá nic dělat, když voják někoho zabije v boji, tak není vrah. Nechtěl bych být v jejich situaci, ale dneska se velmi těžko chápe, jak ta společnost vypadala a jak oni reagovali na to, že komunisté takovýmto způsobem zachází s tímto národem s touto zemí.

Každý ale není voják. Co má dělat obyčejný člověk, který nemá doma schovanou pušku? Solženicyn kdysi vymyslel takové minimum, co nedělat. Když dávají v kině lživý film, tak odejdu. Když v novinách lžou, tak je nekupuji. Co má ale dělat takový ten mírně ustrašený český člověk jako já, kterému se ten režim opravdu nelíbí, ale zase nechci, aby mě zastřelili?

To nevím, to je těžká otázka. Samozřejmě v každé době je to jinak, v 50. letech se opravdu věšelo, v 80. byl už jenom a kriminál, případně u většiny lidí vyhození z práce. To jsou naprosto nesouměřitelné věci. Ale zase když se mi něco nelíbí, neměl bych k tomu přispívat. Vzpomínám si na rozhovory, které jsem jako horolezec vedl s mými kamarády. Říkali mi, „ty pořád opisuješ nějaké blbosti od Havla nebo Ivana Klímy a my kvůli tomu nebudeme moci jet na Pamír nebo do Alp, protože nás tam bolševik nepustí. To přece nemá cenu, nějakých deset knížek nic nezmění.“ A já jsem říkal: „Udělejte to taky a žádná cenzura tady nebude.“ Myslím, že právě křesťanství dává nádherný příklad, že máme pracovat na sobě a budeme těmi, kdo jsou v prvních řadách.“

Doporučil byste pro silné povahy nějakou knihu k přečtení?

Tak pro silné povahy bych doporučil vynikající knihu Opilec a květinářka, která mluví o stalinském teroru ve 30. letech minulého století, kde jsou takové lahůdky, jako že NKVD dostala za úkol splnit kvóty v nějaké oblasti a zatknout a odsoudit 1500 lidí během týdne podle první kategorie a 3000 podle druhé kategorie. První kategorie znamená zastřelení, druhá kategorie znamená doživotní vězení. Vůbec nevěděli, co mají dělat. Tak vzali kartotéky, které měli plné blbostí a celé vyšetřování vypadalo tak, že se napsala jedna stránka, ten, kdo byl obviněný, se ani k té “trojce” nedostal, trojka rozhodla a on byl do dvaceti čtyř hodin popraven. Je tam popisována situace, kdy jeden příslušník NKVD šel do hospody a sebral třicet mužů a odvezl je svázané na hřbitov a tam je rozsekal sekerou a podobně lahůdky. Tohle bych doporučoval jako opravdu velmi dobré čtení. Autorem je francouzský historik Nicolas Werth a vyšlo to asi před pěti lety v nakladatelství Rybka Publisher. Jinak doporučuji knihu projevů Pavla Tigrida, kterou nyní vydává naše centrum. Jmenuje se „Příkládáme sekeru ke kořenům lži. Rozhlasové projevy programového ředitele Rádia Svobodná Evropa v Mnichově 1951–1952 Pavla Tigrida“.

Radek Schovánek (nar. 1964) od roku 1993 pracoval v Úřadu dokumentace a vyšetřování činnosti StB. V roce 1998 odešel do Čs. dokumentačního střediska k profesorovi Vilému Prečanovi. Po ukončení grantu pracoval ve slovenském ÚPN, později v Ústavu pro studium totalitních režimů. Zabývá se problematikou československého exilu a činnosti komunistické rozvědky proti němu.

Krajané v novozélandském ráji

PETR PRAVDA, MF DNES

Kdo si myslí, že na Novém Zélandu může potkat Čechy jen v roli turistů, hodně by se divil. Našinců je v jednom z nejvzdálenějších koutů planety habaděj. A části z nich - následovníkům prvních českých osadníků ze Stodu u Plzně z poloviny devatenáctého století - se nedaří zrovna špatně.

Peter a Mira

Peter Grabec si to frčí s malou nákladní dodávkou po levé straně klikaté novozélandské silnice, jako by tak jezdil odjakživa. Kolem utíká nádherná zelená a divoká novozélandská příroda. Peterova manželka Miri rozdává báječné obložené chleby s avokádem. Autem se prolíná typické moravské nářečí s Mirinou slovenštinou, kterou mladá žena prokládá perfektní angličtinou. Je neděle a jede se na pláž. Čas odpočinku, čas sbírání mušlí, z nichž si Mira po večerech skládá různé okrasné obrázky.

Ti dva - Moravák a Slovenka - vypadají až podezřele spokojeně a uvolněně. Jeden mluví přes druhého a každou chvíli zkoušejí legrační česko-slovenské rýmovalky. Peter má malou elektrikářskou firmu, ale vlastně je to všeměl, který ovládá kde co. "Teď se dívej doleva, bude tam taková barevná schránka na dopisy, tak tu jsem maloval," říká Peter na důkaz svých univerzálních schopností.

Oba mladí lidé se po tvrdých začátcích v zemi vzdálené 30 hodin letu z Prahy nyní živí a baví hlavně tím, že koupí starý polorozpadlý, neobyvatelný domek, opraví ho a pak prodají.

Peter a Mira jsou na Novém Zélandu tři roky. Už, nebo teprve? Je to přesně ta doba, kdy už si dovedou představit, že by tu dokázali žít napořád. Ať se tak rozhodnou či nikoli, patří v podstatě už dnes k nové generaci legálních československých přistěhovalců na Nový Zéland.

Život je tu jednodušší

Takových jako Peter a Mira jsou v jednom z nejvzdálenějších koutů zeměkoule stovky. V ulicích Aucklandu, největšího novozélandského města, proto není žádnou raritou slyšet češtinu nebo slovenštinu. Většina z nich podobně jako Peter a Mira začínali úplně od nuly a protloukali se, jak se dalo.

Jsou zde však i takoví, kteří sem přišli už jako hotoví odborníci. Třeba Martina sem poslala počítačová firma z USA. Třicetiletý, zdravě sebevědomý muž pracuje v Aucklandu jako počítačový odborník a jeho osmadvacetiletá žena Daniela jako ekonomka. Bydlí v domku, pilně pracují, čas od času vyrazí do centra na vynikající vařené novozélandské mušle. A chystají se, že až budou mít trochu času, podívají se konečně po zemi, jejíž příroda je pro mnoho Čechů synonymem pro ráj na zemi.

Martinovi, který strávil s Danielou už nějaký čas v Kalifornii, sice nedělá žádný problém žít delší dobu v cizině, stále se však hodně zajímá o to, jak to chodí u nás doma. "Rád bych se někdy vrátil domů," říká. "Záleží samozřejmě na práci, ale také hodně na celkové atmosféře v zemi. A s tím mám trochu problém. Chtěl bych, aby to u nás šlo líp.

Zatím mám z toho, co slyším a čtu, pocit, že třeba právě tady na Novém Zélandu je život jednodušší." Martin netouží po tom, aby měl méně práce, ta ho hodně baví. Zajímá ho spíš, jak fungují úřady, soudy, jak platí a jak se dodržují zákony. A s tím je v zemi na konci světa plně spokojen.

Čechů i Slováků přibývá

Podle oficiálního sčítání lidu z roku 2001 žije na Novém Zélandu, s nímž má Česká republika bezvízový styk, trvale na tisíc Čechů a téměř 200 Slováků. Počty se však rok od roku mění a podle všeho se zvyšují.

Zejména sem míří ekologicky a technicky orientovaní vysokoškoláci, ale bohužel také dost nelegálních pracovníků. Některé české ženy se tu také provdaly za Novozélandčany - jako například Dana, která si vzala za muže Davida, novozélandského přeborníka ve vzpírání.

Čeští a slovenští krajané jsou soustředěni především na severním ostrově kolem Aucklandu a Wellingtonu. Pravě tam je také česká komunita, v jejímž čele je nyní Mirek Pištora, nejaktivnější. Občas mezi ně přijde i jeden z nejstarších Čechů žijících dnes na Novém Zélandu - sedmaosmdesátiletý Jerry Světlík. Válečný veterán, bojový pilot britské RAF, dodnes vzpomíná na časy, kdy startoval se svým hurricanem a později spitfirem do vzdušných bitev proti německým stíhačkám a bombardérům.

Ještě nedávno byli na Novém Zélandu váleční veteráni dva. Miroslav Paulík, bývalý příslušník RAF a velmi aktivní krajan, který se spoluzasadil o zrušení vízové povinnosti, zemřel loni v dubnu.

Česká komunita však nežije tak propojená, jak tomu bývá zvykem třeba u Rusů, Řeků nebo Italů. Staří, mladí, Češi, Slováci, Romové se scházejí jen výjimečně. Třeba teď na začátku února, kdy do slavné vesničky Puhoi zavítal šéf české diplomacie Cyril Svoboda. To byl jeden ze vzácných okamžiků, kdy se vyprávěly historky, společně pila "plzeň", jedly báječné puhoiské sýry a k tomu hrála romská kapela.

Kde se vzali první Češi na Novém Zélandu?

* Říkali si Bohemians - osadníci z Čech. A i když mluvili především německých dialektem, považovali se za Čechy. Necelá stovka jich přišla na Nový Zéland ze Stodu u Plzně v roce 1863. Táhla je vidina lepšího života, zprávy o tom, že novozélandská vláda nabízí každému dospělému přistěhovalci 40 akrů úrodné půdy.

* Jejich cesta zaoceánskou lodí z Evropy trvala 160 dní. Během těch nekonečných týdnů jeden z nich při nehodě zemřel a narodily se dvě děti. Když potom 83 osadníků přistálo u břehů vysněného nového domova, byli hodně vyděšení. Přístav Auckland byl ubohou zablácenou vesnicí, v níž panovalo napětí mezi bílými osadníky a domorodými Maory.

* Auckland byl však ještě hotový ráj proti tomu, co je čekalo. Další dva dny se plavili od Aucklandu po moři na sever až do ústí řeky Puhoi ("líné tekoucí voda"), které obývali domorodci. Pak dál proti proudu. Nečekala je žádná úrodná půda ani domy. Jen malá mýtina a dvě chatrče uprostřed neproniknutelného pralesa. Jejich prvním jídlem prý byly melouny a sladké brambory, které jim přivezl místní maorský náčelník. Nakonec však zůstali, nevzdali to. Založili vesnici Puhoi, živil se zemědělstvím a řemesly. V roce 1881 postavili kostel sv. Petra a Pavla. Dnešní obyvatelé už česky nemluví, ale stále se považují za přistěhovalce z Čech. Pečují o kostel, hřbitov s mnoha českými jmény, muzeum a vyrábějí proslavené puhoiské sýry.

Jednoho dného kráse, když svítičko slunilo a štípy mouchaly, přišel k nám študý chudent v rozpláštěném tháku.

„Študám vás, pane vítáku! Uchlepte si našeho kroje!“

Ale náš haf zapesal, dupama zanoval a hnal milýho študýho chudenta přes bramborovo kmotroviště, div si lámy nezpřehnáta.

A tak milýho študýho chudenta odvezli do nemocný všeobecnic a tam mu uonahali řízu u prdy samele! Leslie B.

Volá chlap do rádia.

"Nemám rád lidi jiné rasy, jsem proto rasista?"

Moderátor odpovídá: "No, asi takhle:

Jsi-li žid, tak jsi správně ortodoxní.

Jestli jsi muslim, tak jsi fundamentalista.

Jestli jsi Japonec, tak jsi hrdý nacionalista.

A jestli jsi černoch, tak jsi nevinná oběť pozůstatků otrokářského systému.

Ale jestli jsi běloch, tak jsi prachsprostá rasistická svině!"

Svaz letců České republiky není organizací slepých a hluchých ovcí.

Pilot VÁCLAV VAŠEK (poslal náš čtenář – Jiří Vašek)

Hned zpočátku je slušné, abych se představil. Jmenuji se Václav Vašek. Narodil jsem se v roce 1949. Jsem bývalý důstojník – vojenský pilot. V armádě Československa a posléze Česka jsem sloužil, včetně studia na vysoké škole, v časovém úseku 1969 – 1994, až po funkci zástupce velitele letectva. Podotýkám, že jsem odešel z vlastní vůle. Poté, do října 2014, jsem vykonával povolání dopravního pilota. Ve vzduchu se pohybuji trvale již více než 50 let. Od roku 2008 jsem předsedou odbočky Svazu letců ČR v Žatci. Tolik krátké Curriculum vitae.

Dalo by se směle nazvat nošením dříví do lesa, kdybych měl v úmyslu definovat důvod vzniku SL ČR a popisovat jeho dlouhou historii, která byla několikrát násilně ovlivněna nebo přerušena. To vše lze dnes docela jednoduše dohledat. Buď jsem ještě nežil, anebo jsem nebyl v takovém věku, abych měl možnosti a schopnosti zabránit jeho rozehnaní v letech 1938, 1948 a 1969. Jsem ale dnes už dlouho ve věku, abych mohl disponovat dostatkem životních i profesních zkušeností a abych dokázal posoudit, zda mají letci tohoto státu co říci do aktuální společenské situace. Je důležité vědět, že vyznavači lidské aktivity, která se nazývá létání, nejsou hloupé ovce. Kdo se chce pohybovat v trojrozměrném prostoru (pohyb ve čtvrtém rozměru dle pana Einsteina – času – zatím pomímám, zatím), ten musí mít všech pět Pě pohromadě a selský rozum mu nesmí být cizí. O tom se mnou asi nikdo polemizovat nemíní. Projde-li mladý aviatik od počátku dobrými rukama, potom zcela přirozeně a nenásilně nabyde takových vlastností, jako jsou odpovědnost, smysl pro realitu a jednání na férovku. Také proto znám jen velmi málo letců, kteří mají strach projevit svůj názor proti většinově resp. oficiálně prosazovanému. Vesměs se jedná o lidi, kteří jsou připraveni nenadále nesnáze okamžitě řešit, nikoli je okecávat, před nimi utíkat, strkat hlavu do písku, nebo se zdržet hlasování, jako je to mnohým našim zákonodárcům vlastní. Letadlo nelze odstavit u pangejtu a čekat, jak to dopadne. A to je vlastně hlavní důvod mého pojednání.

Nastává čas (v životech lidských pokolení už po kolikáté?) nazývat věci a jevy pravými jmény. Střízlivě uvažující člověk ví, že dějiny od nepaměti psali, snaží se psát toliko vítězové, nebo ti, kteří si to o sobě dočasně myslí. Do budoucna tomu určitě jinak nebude. Také je známo, že téměř od nepaměti, tedy od dob, kdy už církev začala nevědomým občanům vymývat mozky tím „správným“ směrem, nebylo žádoucí připustit vlastní názor a nedej bože přemýšlet. Pak začal být zneužíván vynález knihtisku (a je dodnes), posléze radiové a televizní vysílání až po soudobý internet. Aby si náhodou veřejnost nezačala myslet to, co není žádoucí, vždy a za každého režimu, byla a je tu všudypřítomná propaganda – pupeční šňůrou spojená s cenzurou. Jejím cílem je jednak zatajit pravdu a jednak odvést pozornost od opravdu stěžejních témat. Proto je davu předhozeno - tu ptačí chřipka, šléné krávy (to pomímám, jaký z toho mají prospěch farmaceutické koncerny), anebo nutnost zásahu tam či onde v zájmu lidských práv apod. Chci-li se zamyslet tak trochu z oboru, nemohu si nevšimnout způsobu vyšetřování leteckých nehod (leccos o tom vím) z relativně nedávného období. Viník sestřelu letounu Boeing-777 na lince MH-317 nad územím Ukrajiny byl označen ministrem zahraničí USA necelých 24h po události, ale, doufám, že objektivní, vyšetřování celého případu se táhne již více než rok. Proč? Podobně příčinu letecké nehody letounu A-320 na lince 4U-9525 ve francouzských Alpách oznámil pařížský prokurátor již 48h po události. Ten je pro mne stejný laik jako americký ministr zahraničí. Komu slouží tyto tendence? Kdo je autorem zadání pro tak ukvapenou mystifikaci? Nebo není ukvapená?

Jsem sice mimo aktivní vojenskou službu již mnoho let, nicméně i nadále se snažím v tomto směru uvažovat, jak už jsem uvedl, s použitím selského rozumu. Proto si udržuji jakýs takýs přehled o obranyschopnosti tohoto státu. Nechci vytahovat kostlivce ze skříně v podobě rozkradeného obrovského vojenského potenciálu v průběhu devadesátých let minulého století a dopodrobna analyzovat, co by, kdyby. To je bohužel status quo a z něj je nyní třeba vycházet. Je naprosto mimo realitu, co říkají ministři obrany, ať už se jedná o astrologa, zasloužilého dramatického umělce, či zpívající právníčku a jim podobné odborníky. Pochopitelně, oni to, co říkají, říkat musí – někdo jim to, mírně řečeno, poradil. Koho chleba jíš, toho píseň zpívej. Fenomén vědomé a řízené dezinformace jsem dlouho prožíval v režimu nezpochybnitelné Vedoucí úlohy KSČ a prožívám jej opět už dlouho i v režimu, kdy Pravda a láska znovu nezpochybnitelně vítězí nad lží a nenávistí. Kdo je upřímně

přesvědčen, že masmédiá popisují objektivní realitu, buď nemá naprosto žádné zkušenosti v tomto směru, nebo je naivní a nepoučitelný jedinec a není mu pomoci. Takový ať toto čtení odloží.

A tak není divu, že se dovídám podobná ujištění, která se dovídali moji rodiče v roce 1938 a která jsem se dovídal, jako mladý téměř muž, já na jaře a v létě 1968: „Západ nás v tom přece nemůže nechat samotné“. ŘEČI, kterými ti vlivní otupují případné vášně těch nevlivných. Jeden rozdíl je možno ale přece jen vystopovat. Na rozdíl od aktuální situace, v obou předchozích zlomových momentech náš stát disponoval více méně akceschopnými ozbrojenými silami. Nic na tom nemění skutečnost, že v obou případech by toho asi mnoho a na dlouho nezmohly proti soustředěnému úderu buď po zuby vyzbrojeného Wehrmachtu (ze severu, západu a jihu), nebo převahy pěti armád Varšavské smlouvy (ze severu, východu a jihu).

Nemohu si nepoložit otázku, jak by si AČR na aktuálních počtech použitelné živé síly, s jejím stylem výcviku pro přímý boj, poradila s útokem všehoschopného protivníka, odhodlaného zemřít v boji, o síle asi 5 000 mužů – typicky imigrujících vetřelců, nemajících co ztratit a útočících souběžně na několika místech na policejní stanice, na těch málo vojenských posádek u nás a na sklady firem, které obchodují s vojenským materiálem (s jakým, o tom ministr obrany nemá oficiálně jasno ani po dvou týdnech od útoku - viz Vrbětice). Výsledek by byl katastrofální. Proč? Protože naše obranná doktrína prostě a jednoduše žádné vnitřní nepřítelé nepředpokládá a vnější ohrožení přece za nás vyřeší aliance na základě článku č. 5 smlouvy. Naprosto jednoznačně o tom hovoří Doktrína AČR z r. 2010 v kapitole 2., čl. 0200... cituji „*Obranu ČR tvoří souhrn opatření k zajištění svrchovanosti, územní celistvosti, principů demokracie a právního státu, ochrany života obyvatel a jejich majetku před vnějším napadením. Za plánování a řízení obrany ČR je odpovědná vláda. Kromě ní se na řízení obrany ČR podílejí také ostatní ústavní orgány, činitelé a instituce, které k tomu mají příslušnými zákony vymezeny své úkoly*“. Namísto seriózních analýz skutečných hrozeb a definování reálných rizik generují pracovníci rezortu obrany sci-fi-texty s názvy jako: „*Výhled vývoje AČR do roku 2030*“ za situace, kdy nevíme, jak se bude situace v Evropě vyvíjet příštího půl roku. Oni už ale s jistotou vědí, že hlavní způsob nasazení toho, co se hrdě a tak trochu nemístně nazývá AČR, bude v zahraničních operacích. Chápal bych to v situaci, kdy bychom disponovali bojeschopnou armádou a ve výhledu, v řádu desítek let, ji chtěli modernizovat. Takový stav ale není. Bohužel příslušný parlamentní výbor je s tím nevyhodí, přestože také on dle uvedeného článku Doktríny nese svoji odpovědnost. I to o leccem svědčí.

Největší hrozbou pro Evropu současnosti není Rusko, ale naprostá absence vůdčích idejí a cílů, založených na sebevědomí jednotlivých států i Evropy jako celku, na schopnosti prosazovat je silou a za jejich prosazení snášet utrpení a umírat. Tak tomu bylo mnohokrát v minulosti. Práva Romů či homosexuálů, ani „umění“ Pussy Riot je nejspíš nenahradí. Nejhorším krokem EU v otázce bezpečnosti bylo zavedení tzv. Schengenského prostoru, aniž by byly patřičným způsobem zabezpečeny vnější hranice Evropy. Jejich ochrana byla ponechána na svěvoli příslušných vnějších států, v nichž ale byly jako na povel redukovány stavy ozbrojených sil. Nabízí se otázka, kdo tento povel vydal? Dříve bylo na místě se obávat místních lumpů. Ty ale měla naše policie zmapované. Pokud by mne ve tři v noci přepadli v konkrétní ulici, kriminalisté věděli, že mají jít pro Nováka nebo Horvátha. Pokud měl pachatel kudlu, šli rovnou pro Lakatoše. Dnes lumpové různé původu svobodně projíždějí Evropou, loupí, znásilňují, kdekoli se jim zlíbí a jen pár hodin po zločinu mohou být nejen o město, ale i o stát dál (viz brutální vyvraždění celé rodiny na Moravě – pachatel se nachází pod ochranou USA). Jestliže jsem si však myslel, že po Schengenu nemůže přijít nic horšího, nehorázně jsem se mylil. EU se zapletla do likvidace režimů v Africe, které tam efektivně udržovaly pořádek podle pravidel svojí kultury. My jsme jim už po několikáté (kolonizace apod.) vnutili některé prvky svojí kultury naprosto bez souvislosti. Výsledek pseudodemokracie, která tam byla implantována, se dostavuje.

O perspektivě rizika exodu z jihu a jihovýchodu do Evropy bylo jednáno v rámci EU a přistupujících států t.zv. Visegrádské trojky již v roce 1992 v Paříži. Byl jsem účastníkem zmíněného jednání a vím, že tato hrozba už tehdy měla definovány naprosto konkrétní rozměry. Rovněž návrh jejího řešení se razancí diametrálně odlišoval od soudobého pojetí bezbřehého přijímání nekonečné vlny tzv. uprchlíků. Takže jestli se dnes představitel EU, potažmo naši politici, tváří překvapeně, pak se opět jedná o pózu. Bezpečnostní systém EU nejen, že nezačal být budován, ale

výdaje na obranu jednotlivých států Evropy byly řízeně likvidovány. Evropská vláda a parlament považují za důležitější řešit oprávněnost názvu „Pomazánkové máslo“. Jsme připraveni svým skomírajícím zdravotnickým systémem řešit problémy plynoucí z epidemií, které s sebou vlna utečenců z s naprosto jinými nemocemi přinese? Není na čase se zeptat, komu tato situace poslouží? Nejedná se opět o farmaceutické koncerny?

Mnohdy není snadné definovat problém. Důležitější je však navrhnout řešení. Obecně dozajista hrozí větší ozbrojený konflikt, než čím se jeví lokální válka. Patrně se nebude odehrávat s konkrétně určeným protivníkem, v jasné odlišených uniformách, na konkrétní linii dotyku. Evropě hrozí paralelní a dlouhotrvající válka, přičemž nebudou dopředu známa epicentra úderů. Je konečně žádoucí nazvat věci a jevy pravými jmény a neschovávat se za světohrozbu – Putina. Jedná se o trapně odvádění pozornosti od opravdového nebezpečí. Jeho země stojí před stejným problémem jako slavná Evropa. Je jenom dobře, že v Evropě přibývá lavinovitě počet lidí, kteří používají svůj úsudek a proto účinnost oficiální propagandy nebude mít významně dlouhého trvání. Stačí vnímat, k čemu už dnes dochází ve Francii, ve Velké Británii, v Belgii, v Itálii, v Řecku, v Srbsku, nejnověji už i v Maďarsku. Dětské strašení nějakým Islámským státem (Daeš), uměle vytvořeným orgánem, je toliko pro nevědomé. Ať mi někdo fundovaný logicky vysvětlí následující motanici... Turecké letectvo bombarduje Kurdy v Sýrii, kteří bojují proti ISIL. Letectvo NATO, startující ze základen NATO v Turecku bombarduje pozice ISIL v Sýrii a Iráku, jenž bojuje proti Asadovi a Kurdům, kteří bojují proti Turkům a ISIL. Asad bojuje s podporou Íránu a Hizbaláhu proti ISIL a Turkům. Všichni, kteří bojují proti teroristům ISIL v Sýrii, Iráku a jinde ve světě, brání (vytvořením bezletové zóny bez posvícení Radou bezpečnosti OSN) syrskému letectvu bombardovat pozice ISIL na svém vlastním území. Současně turecká a americká letadla dopravují vzdušnými výsadky zbraně a zásoby na území ovládaná ISIL v Sýrii a Iráku. Spojenec USA, Saúdská Arábie, podporuje ISIL v boji proti šíitským vládám v Iráku a Íránu a současně likviduje ISIL a Muslimské bratrstvo u sebe doma. Kurdové jsou hrdinové, když bojují proti ISIL a Asadovi a teroristé, když bojují proti Turkům a uzavírají spojenectví s Asadem. Radši do toho všeho nebudu motat Palestinu, Jemen, ale ani právě probíhající tajné dohovory o globálních vojenských otázkách mezi Pentagonem a ministerstvem obrany RF apod. Stejně jsem se v tom ztratil hned na začátku, pakliže nechci spekulovat o jakési zákulisní dohodě. Asi právě proto, že v tomto případě uvádím informace z oficiálních zdrojů za poslední období. To jen pro ty, kteří stále ještě věří... Mnohem a mnohem nebezpečnějším fenoménem se pro nás, Evropany, stále razantněji, jeví islám jako takový. Jeho obhájčům doporučuji vyslechnout projev prof. Petra Piňhy, probošta Kolegiální kapitulny Všech svatých na Pražském hradě. Dovoluji si tvrdit, že za ještě větší hrozbu pro Evropu, než jakou je beze sporu příliv tzv. utečenců, považují druhou resp. třetí generaci neintegrováných potomků bývalých uprchlíků. Radikalizace těchto rekrutů je ryzím latentním podhoubím pro likvidaci naší kultury.

Vraťme se ale na zem a opět do podmínek ČR. Pokud si rezort obrany vůbec dokáže uvědomit a označit opravdové nebezpečí, bylo by prospěšné vrátit se k vyřazení vaničky i s miminkem po roce 1989. Vyhledejme v archívech staré mobilizační plány se vším, co k nim patřilo. Vůbec nevádí, že byly studenoválečnické. Byly v nich na svou dobu velmi fundovaně řešeny a realizovány zásady přežití společnosti. Překonejme ješitnost (zejména v otázce obranyschopnosti v současnosti se nemáme rozhodně čím vytahovat), nestydme se tyto plány modifikovat a aplikujme je na soudobou situaci. Je jasné, že mobilizační nedotknutelné zásoby se snáze obnovují, jestliže by reálně existovaly, než znova vytvářejí, když byly rozkradeny. Je ale jen více méně administrativní záležitostí obnovit rozvrácený branný zdravotnický systém. Každý praktický lékař měl povinnost do tohoto systému předat zásadní údaje o každém muži, který dospěl do plnoletosti. Srovnajme to s aktuálními pokusy o vzkříšení branné povinnosti „po vzoru aliančních partnerů“. Povinné odvody by byla dobrá myšlenka, kdyby neexistovala klauzule, která dává možnost mužům v populaci 18 – 60 let odmítnout bránit tuto zemi. To znamená, že odmítají bránit svoje rodiny (viz §6 Novely branného zákona, kterou už schválila současná vláda a nyní leží v poslanecké sněmovně). Odmítnout takový mladý muž může z důvodu svědomí nebo náboženského vyznání. Potom do 15 dnů ode dne účinnosti stavu ohrožení nebo válečného stavu odvedenci, který odmítl vykonávat mimořádnou službu, zaniká branná povinnost. To by bylo něco pro Josefa Švejka. Že prý bude možnost vykonávat nějaké jiné prospěšné práce? To říká tento stát, který není

schopný zorganizovat prospěšné práce pro nezaměstnané či pro odsouzené k veřejně prospěšným pracím.

V podmínkách rozsáhlého vedení bojové činnosti budeme schopni toto zabezpečit pro řádově 20 000 lidí? O jaké prospěšné práce se bude jednat, pakliže nemají být spojené alespoň se zabezpečením bojové činnosti? Tomu dost dobře nerozumím, ale hlavně nevěřím. Proč si představitelé našeho státu dlouhodobě berou vždy nesprávný příklad? Podívejme se na Švýcarsko. Tam existuje systém domobrany. Bojeschopní muži jsou vycvičeni, periodicky přecvičováni, mají zbraně doma a jsou připraveni. Švýcarsko je neutrální a mezi jeho sousedy se patrně nenajde žádný, který by ho chtěl napadnout. Ale je to pocit souznělosti, chtějí se bránit, je to vztah ke svým rodinám, ke svému majetku. Je smutné, že u nás je pojem Vlastenectví skoro sprostým slovem. Za tento stav ale nemohou oni naši mladí muži. K tomu jsou opět systematicky vedeni dlouhodobou masmediální kampaní. Přesně stejně, jako si mladí lidé sami o sobě nevymysleli, že staří lidé jsou přítěží národa.

Výše zmíněné návrhy jsou zatím relativně snadno proveditelné kroky. Dozajista náročnější asi bude změnit taková ustanovení obranné doktríny státu a uvolnit takovou část HDP, aby AČR opět mohla začít se sebeoznačováním – plnohodnotná součást ozbrojených sil. AČR je od roku 1993 v permanentní reorganizaci. To je mimochodem hlavní důvod mého odchodu, po jedné z řady výměn názorů na toto téma s tehdejšími ministrem obrany (odborníkem na astrologii) a s náčelníkem generálního štábu. Dnes, po 20 letech reorganizací chybí prostředky na výcvik, výstroj, pohonné hmoty, munice i pro to málo vojáků z povolání, schopných bojovat, ale i dostatečné množství efektivních zbraňových systémů. Sama česká armáda se odzbrojila do té míry, že může pouze dělat svaly na Islandu s vypůjčenými bojovými letadly, byť těch pár pilotů vykazuje špičkovou úroveň výcviku. Náš stát přece ztratil suverenitu právě proto, že rezignoval na svoji armádu. Záchranu také nelze spatřovat ve skutečnosti, že byl bývalý Náčelník generálního štábu angažován do vysoké velitelské funkce ve strukturách NATO. Jestliže bychom se chtěli opravdu vážně zabývat návratem bojeschopnosti AČR, museli bychom najít odvahu vrátit do její struktury operačně taktický stupeň velení a řízení, doplnit bojové jednotky na rozumné stavy, znovu vytvořit útvary a jednotky s teritoriální působností, schopné účinně řešit mimořádné situace, jako je např. právě eliminace případných bojových akcí přistěhovalců apod. Armádě nejvíc podrazí nohy nekompetentnost, kariérismus a klientelismus. Právě několik reorganizací, kdy jedna ještě neskončila a už začala druhá, zastřešovali géniové vojenské vědy. Proč právě obrana státu byla a je postihována vedením neodborníky? Co by veřejnost řekla, kdyby ministerstvu kultury přišel šéfovat červenolampasový generál? I když mám za to, že tam by nadělal méně škody, než je tomu naopak. Kromě prezidenta tuto anomálii všichni považují za normální. I prezidenti se však podepsali na této situaci jmenováním ministrů obrany. Všichni tři čeští prezidenti měli a mají plná ústa jejich předchůdce Masaryka, ale jen když se jim to hodilo a hodí. Byl to právě on, kdo prosazoval výstavbu tehdejší československé armády a byl autorem myšlenky, že vzduch je naše moře.

A tak se vracím k základní myšlence méj úvahy. Nazýváme věci pravými jmény. Jsme pod čarou ponoru, co se týká obranyschopnosti státu, a na palubě se pořád tancuje. Nalháváme si, že bude lépe, místo toho abychom si přiznali, že nebude. Koukejme se dál, než na horizont jedněch voleb. Přestaňme si hrát na to, co je korektní a co nikoli. Opakuji se, ale že Putinovo Rusko je říše zla, bez uzardění vysloví polovina politické reprezentace, protože papouškují mocného strejdu, ale že multikulturalismus je nesrovnatelně větší zlo, se bojí vyslovit skoro všichni. Osobně znám několik politicky významných lidí, kteří v hospodě mluví jako normální lidé, ale v televizi vystupují korektně. Bojí se. O co? Dnes jeden z mála, kteří se nebojí pojmenovat situaci tak, jakou je, se jeví gen. Jiří Šedivý. Nicméně také on se, jako bývalý NGŠ, významně podílel na „reorganizaci“ naší armády do současného, neakceschopného stavu.

Takže konečně a hlavně – konejme a přestaňme vršit prázdná slova a vytvářet nesmyslné dokumenty. Naši potomci a jejich budoucnost si to přinejmenším zaslouží.

Moje úvaha a zároveň výzva se nese v první osobě jednotného čísla, ale klidně by mohla být vedena v čísle množném. Nemálo letců, bývalých i aktivních, sdílí můj názor. Kdybych to nevěděl, netvrdím to. Můj postoj je postojem všech členů zapsaného spolku *Letci – Žatec, 24.* odbočky SL ČR. Je důležité, aby mladí lidé, ať už jsou adepty létání, či nikoli, věděli, že značnému počtu aviatiků, sdružených ve SL ČR, není lhostejná perspektiva jejich bezpečnosti. Moje generace byla a je tou současnou dehonestována za to, že neměla dostatek odvahy se vzepřít režimu po roce 1968. Lidem o generaci starším (naším rodičům) jsou vyčítána padesátá léta. To je věčné téma

vládající generace Havlů, Klausů, Kalousků, Schwarzenbergů, Langerů, Nečasů, Paroubků, Sobotků, Baudyšů, Vondrů a jejich pomocníků. Jaké dědictví svým nástupcům zanechali a zanechají oni? Jejich následovníci a soudci jim vystaví rovněž účet (věřím tomu, protože znám názory svého nejstaršího vnuka), jako oni právem vystavili účet Gottwaldům, Zápotockým, Husákům apod. Budou-li na to mít ještě čas.

Snad na úplný závěr není od věci podotknout následovně. Určitě si nemyslím, že se setkám se všeobecným souhlasem a nadšením. Na druhou stranu nemám za to, že mne sto procent lidí odsoudí k veřejné popravě či lynčování. Pokud se mi podaří vyprovokovat aspoň nějakou diskusi, účel byl splněn. V tomto případě se mlčení nestává zlatem.

Jsmen jen tělo, které má rodit. Polka popsala cestu na Slovensko na potrat

Je 2. ledna, jedeme přes hory. Za převoz těhotné tu inkasují 250 zlotých, za doprovod stovku. Za nás dostali 600, Karolina je s Oli, já jsem sama, uvedla v polském listu Gazeta Wyborcza spisovatelka Marta Syrwidová.

V autě se smrad z cigaret mísí se zápachem ostřikovače. Karolina vypráví, jak byla na potratu ještě před maturitou, Ola o svém chlapci, který trpí stihomamem. I já mluvím o svém klukovi: když jsem mu napsala, že jedeme na Slovensko namačkané a bez vzduchu, reagoval, že s vrahý se má zacházet jako s dobytčím.

Dokud jsem neotěhotněla, říkala jsem si nahlas, že "půjdu na potrat", abych se cítila silnější než zákon, který interrupce zakazuje. Ale když jsem otěhotněla, začala jsem se bát i vyslovit "potrat". Otěhotněla jsem na výročí nezávislosti Polska. Rodit jsem měla na Nanebevzetí Panny Marie.

V pasti pod zákonem

Zákon mě má v hrsti. Jsem tělem, které je povinné rodit. Svobodu volby má žena jen před souložím, stoprocentní antikoncepcí je pouze panenství.

Dala jsem dohromady dvě tisícovky a zatelefonovala do slovenské nemocnice. Teprve v tu chvíli jsem řekla slovo „potrat“. Když jsem odložila sluchátko, měla jsem pocit, že jsem si dohodla návštěvu u zubaře.

Když se rozednává, přijíždíme na Slovensko. Paneláky, obchody, špinavé domy jako v Polsku. Nemocnice vypadá moderně.

Na našem patře snad všichni mluví polsky. Je to tu prostorné a čisté, ale nepáchne dezinfekcí. Ola a já jsme na potratu poprvé. Ola je v pátém týdnu, já v sedmém. Sestřička vypadá jako má babička. Přinesla formuláře a posunky ukazuje, že je máme vyplnit a zaplatit. Karolina říká, že před osmi lety ji to stálo o tisícovku víc.

Za pár minut se vrací s účty: "Celková fakturovaná suma: 445 eur - 1950 zlotých". Potrat je "jednodenní gynekologie". Je to jeden z nejlacinějších zákroků. Míň se platí jen za odstranění panenské blány. Zúžení pochvy je o deset eur dražší, podvázání vaječníků o 110 eur dražší.

Na vlastní riziko

Sestřička mi podává čistý list a ukazuje vzor v plastové fólii. Mám opsat a podepsat, že mám bolesti a krvácím, přišla jsem si nechat odstranit zbytky plodu na vlastní riziko.

Lékař s šedivými vousy a červenými tvářemi připomíná Mikuláše v převleku za chirurga. Ptá se, zda si chci nechat vložit antikoncepční tělíčko (nejlacinější je za 60 eur). Nemám na něj.

Sestřička mě volá na sál. Když přecházím práh, otáčí mě a vede ke křeslu. Ta citlivost mě uklidňuje, i když trvá jen čtyři kroky. Je slyšet šum přístrojů a cinkání nástrojů. Sedám si do křesla, mám se sesunout níž. Pánem je tu Mikuláš. To on vsune trubičku, která vakuově vyčistí dělohu. Veselý doktor je anesteziolog. Asistují dvě sestřičky. Všichni si nasadí masky a začíná se současně ze tří stran. Napojují mě na kapačku, na druhou ruku dostávám tlakoměr. Mikuláš stihl vsunout sondu a na obrazovce ověřuje, že jde o sedmý týden.

Při probouzení se cítím jako v dětství, než ucítím kapačku v rameni, modřinu na noze a pogumovanou tkaninu pod zadkem. Ola leží naproti. Jak dlouho to trvalo? "Maximálně 20 minut."

Nedívám se

Nedívám se pod peřinu, protože se bojím. Dotýkám se podbřišku, kontroluji, zda nic neprasklo, neopuchlo. Za čtvrt hodinku přichází sestra, vytáhne kapačku a poklepe mě po ruce. Když odejde, nazdvihují peřinu, roztahují nohy a natahují krk. Na plně je jen pár bledých kapek. Bolí mě

trochu břicho, ale usmívám se. Není mi dobře, ale není mi zle.

Po návratu ze Slovenska se učím mluvit o potratu bez šeptání. Každá dospělá Polka slyšela o potratu, anebo má vlastní zkušenost. Ty příběhy se spojují v nekonečné vyprávění miliónů šeptajících hlasů.

Znám pět příběhů. Karoliny, která 15 minut po probrání z narkózy musela jít závějem na zastávku. Tety, která si šetřila na ledničku, ale úspory dala za nelegální potrat ve vedlejším okresu. Kolegyně, která po nelegální interrupci krvácela a musela dát na pohotovosti 1000 zlotých, aby ji neudali policii. Její známé, kterou opustil partner s tím, že rodinu už má. Matky kolegy, kterému řekla, že šla na potrat, protože chtěla mítabilitaci.

Znám i příběhy žen, které těhotenství nepřerušily, i když dítě nechtěly. Loni vyvolala rozruch matka z Kwidzynu, která zabila novorozence tím, že jí praštila o zeď a bila ho po hlavě. I matka ze Sokólky, která dítě zakopala. A matky, po kterých pátrá policie, protože novorozence zabalily do igelítky a pohodily v křoví, u kontejneru, v rybníku či kanalizaci. ČT

To jsou komunistické rekordy :-/

Oskár Valášek je v historických pramenech uváděn jako muž, který byl vyslýchán nepřetržitě čtyřicet dní a nocí. Šestaosmdesátiletý Valášek je zároveň jedním z mála dosud živých pamětníků ruzyňského mučení. "Vzpomínám si, že v případě Valáška byl nařízen zvlášť dlouhý nepřetržitý výslech," vypověděl před stranickou komisí v roce 1963 šéf ruzyňských vyšetřovatelů Milan Moučka. "O případ se zajímal Prchal (tehdejší šéf ruzyňské věznice), který uváděl, že je nutné zajistit, aby neměl možnost soustavně přemýšlet. Nepamatuji se, zda šlo o čtyřicetidenní a noční výslech." Právě za délku výslechu byli Moučkoví podřízení odměňováni: "Je pravda, že v hodnocení pracovníků jsem bral v úvahu jako jedno z kritérií i délku doby, po

Pár otázek k trolizmu ,kterého jsem v Česku pod vlivem vysočinského Trola svědkem...

29,3,2016 Luděk Kment

Osobně by mne jako otce zajímalo co se stane s našimi dětmi ,když zemí součastní bývalí svazáci a komunisté či synové a dcery "soudců z lidu rozprodají " za momentální takřka bezcené finance zahraničním podnikatelům z daleké země na východě, která se nese v duchu " kde zítra znamená předeviděm "

Jaká budou jejich práva a svobody??? Co se stane s mravně etickými hodnotami evropské kultury navazující ať chceme nebo nechceme ,na 1200 let starý bilický kontext ...Který ačkoli s velkými nesnáze přezil i Husákovskou normalizaci ??? K čemu mi bude čínský "lapiduch" ,který neumí evropský jazyk natož Česky ???

Rusové mají Puškina a jeho Eugena Oněgina Němci mají Johann Wolfgang von Goethea a Fausta , Židé Kafku či Ornesta ,Angličané Schakespeare, Češi Němcovou ,Borovského,Vrchlického, atd.. Francouzi Jeana Giona atd.atd a na těchto kulturně hodnotných odkazech je rozvinuta další kulturní nadčasová vrstva ,která vzájemně respektuje evropský vývojový odkaz související s právem na svobodu projevu a slova ...

Proč jsme v nadčasové budoucnosti prodáváni a ponechání ,ke kolonizování (národy historicky popírajícími evropský nábožensko kulturní vývoj) současnými zástupci vlád zemí za mrzkou almužnu konzumu momentálního rychlého zisku určité části populace, kteří nemají valný vztah k Zemi ,vlasti ,půdě ,krajině ,národněkulturní příslušnosti ,rodině a životu jako takovému .

K čemu mi je čínský vrták ,který ohnu v ruce ??? K čemu mi je čínský luxusní vůz ,který v crasch testu nesplňuje ani dvě třetiny normálu evropské normy ??? K čemu mi je krém z kolagénem z politické vězně ? K čemu mi je nová čínská ledvina odebraná někomu ve vězení ???K čemu mi je těch tisíc holubic míru nad hromadou umučených mrtvých lidí ... ???v

Paní Kohnová navštíví svého gynekologa. Ten ji prohlédne, starostlivě sraští čelo a zakáže jí na tři měsíce intimní styky. Po jejím odchodu se ptá sestřička:

„To je to s tou Kohnovou tak vážné?“

„To ne,... ale předbíhá v samoobsluze!“

Existují 2 druhy žen: dobře oblečené a dobře že jsou oblečené.

SSSR trénoval monstrprocesy na Čechách, skončili na popravišti i v gulagu

P/avel Švec - iDnes

Historikům se po osmdesáti pěti letech podařilo rozklíčovat jeden z nezáhadnějších procesů v Sovětském svazu, jehož obětí se stali čeští krajané na Ukrajině, zejména učitelé. Čtyři Češi byli popraveni, jiní zešleli či věznění nepřežili.

Čeští učitelé se v červenci 1930 sešli na kurzech v severoukrajinském Žitomiru. Už za měsíc je začne policie zatýkat a mnozí po vykonstruovaném procesu skončí v sovětských trestaneckých lágrech. /foto: Archiv A. Hradilka, J. Dvořák/ÚSTR

Téměř století byly ukrajinské archivy sovětské tajné policie NKVD pro badatele prakticky nedobytné. Otevřel je až převrat na Ukrajině před dvěma lety. Historici pátrající po osudech Čechoslováků, kteří se před druhou světovou válkou, během ní i po ní ztratili v sovětských trestaneckých lágrech, objevili materiály, které je ohromily.

Mezi vyšetřovacími spisy čtyř desítek Čechů (z nich 19 učitelů), které jako špiony ve vykonstruovaném monstrprocesu v létě 1931 semlela sovětská totalitní justice, našli brožuru, jež mohla být komunistickému režimu manuálem pro další zmanipulovaná soudní řízení.

Přísně tajná příručka dává útržky výpovědí obviněných do vybájených souvislostí. Pomocí vložených komentářů vyšetřovatelů staví špionážní příběh a učebnicově ukazuje, jak lze postupovat při odstraňování nepohodlných, ale nevinných lidí.

Vymyšlení špioni české armády

Sovětský svaz politickými monstrprocesy nešetřil celá desetiletí a své „know-how“ po válce vyvázel i do svých komunistických satelitů, Československo nevyjímaje.

„Brožura vyšla tiskem, což tehdy vůbec nebylo obvyklé, a stala se jakousi učebnicí pro další vykonstruované případy. Nejsou tam vyloženy přesné instrukce, jak konkrétně rozehrávat falešnou hru, ale vybrané přepisy výsledků a struktura textu velice názorně představuje proces se „špionským“ centrem,“ říká historik Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR) Jan Dvořák.

Autorem brožury o zhruba stovce stran není nikdo jiný než Stalinova nedotknutelná OGPU, předchůdkyně NKVD a KGB. Hrozné je, že jejími hlavními protagonisty jsou Češi.

Na území dnešní Ukrajiny - zejména v oblasti Volyně - žily mezi světovými válkami tisíce Čechů. Zkraje dvacátých let, po polsko-sovětské válce, však část Volyně připadla SSSR, včetně 7,5 tisíce československých rodáků či jejich potomků.

Československo se krajanům snažilo mezi válkami všemožně pomáhat. A jednou z forem pomoci bylo vysílání českých učitelů, kteří měli za úkol nejen vyučovat místní děti, ale pozvednout společenský a národní život české menšiny.

„V průběhu dvacátých let proto odjíždí do oblasti několik učitelů. Postupně se však sovětský režim snaží národnostní tendence menšin omezovat a ve třicátých letech se již začínají rozjíždět perzekuce,“ popisuje historik Adam Hradilek.

Sovětům zejména vadí odpor českých hospodářů - kulaků - ke kolektivizaci zemědělství. Proto zakročí. Od léta 1930 tajná policie pozatýká přes čtyřicet představitelů české národnostní menšiny včetně učitelů. Krutě je vyslyšena a trýzní v kriminálech. Režim na ně chce navléci špionáž proti SSSR řízenou československou rozvědkou. Samozřejmě jde o smyšlenku.

„Čeští vězni na protest opakovaně drží hladovku. Někteří ve vězení zešleli. Byly tam i případy, kdy k jednomu českému vězni přivedli do výslechové místnosti jeho manželku s tím, že ji zastřelí, pokud nebude spolupracovat. Klasické metody totalitní moci,“ upozorňuje Hradilek.

Uběhne rok. Vyšetřovatelé do čela špionské skupiny postaví třicetiletého učitele Antonína Vodseďálka. „Plnil úkoly generálního štábu ČSR směřované k oslabení obranných schopností Sovětského svazu. Zajišťoval fungování české rozvědky a verboval lidi z řad české kulacké mládeže, která měla tvořit bitevní skupiny určené pro diverzní úkoly v týlu Rudé armády na začátku antisovětské intervence. Vinu přiznal v celém rozsahu,“ píše se v objeveném materiálu OGPU.

Deset poprav, tlak na ČSR

V červnu 1931 začíná v ukrajinském Charkově proces. Odsouzeno je čtyřicet lidí včetně devatenácti učitelů. Deset odsouzených čeká poprava. Zastřelen má být i Vodseďálek, stejně jako jeho minimálně šest kolegů kantorů.

Ostatní čekají dlouholetá vězení v pracovních táborech gulag a poté vyhnání na Sibiř. „V té době neměla československá vláda se Sovětským svazem navázány diplomatické styky. Takže SSSR proces využíval i jako nátlak na ČSR, aby si vynutil uznání de iure. K tomu nakonec dochází v roce 1934,“ říká Dvořák.

Po pěti letech sovětský režim tresty snižuje. Smrt zastřelením mění na roky žaláře. Mnoho odsouzených skončí na nehostinných Soloveckých ostrovech.

Někteří se dočkají propuštění ještě před nástupem velkého stalinského teroru na přelomu třicátých a čtyřicátých let. Jiní takové štěstí nemají. Na podzim 1937 vyrazí ze Soloveckých ostrovů na pevninu obrovský transport vězňů. Mezi jedenácti stovkami zbídačených lidí je i několik Čechoslováků. Míří na smrt.

V lesíku Sandarmoch v ruské Karélii končí výstřelem život i čtyř odsouzených v procesu s českými učiteli - Josefa Balaše, Antonína Pavlase, Josefa Píchy-Petrovského a Alexandra Vavřina.

Stát se součástí spisu

Historici ÚSTR za poslední roky navštívili ukrajinské archivy tajné policie mnohokrát. Nalezli tisíce spisů i osobních věcí českých občanů. Ovšem inventáře jsou stále takřka živé, jenom je využívá současná kontrarozvědka - Ukrajinská bezpečnostní služba (SBU).

„Když jsem ve Lvově po dvou letech zpětně procházel jeden spis, zjistil jsem, že jsme se stali jeho součástí. SBU za vlády bývalého ukrajinského prezidenta Viktora Janukoviče do složky jednoho nešťastníka, který prošel gulagem, všla asi deset stránek, na nichž jsou ofocené naše pasy či žádosti a dopisy, které jsme na Ukrajinu poslali,“ dodává Hradilek.

Vězeňské fotografie českých učitelů Václava Pišla,

Jaroslava Bouška, Antonína Vodseďálka a dělník Josefa Hegra. Kromě Pišla byli všichni odsouzeni k trestu smrti.

Vzpomínky.

Věra Bohumila Jandourková

Stalo se mnoho zlého v dobách vlády jedné strany. V dobách, kdy jsme byli pod nadvládou SSR. Ale přesto bych to ráda trochu odlehčila. Nebyla jsem žádný velký bojovník proto komunistům v době, kdy byli u moci. Ale o drobné a dnes úsměvné věci jsem se pokusila. A někdy - z hlouposti - také vůbec ne. Komunistům to samozřejmě vůbec neškodilo.

Například jsme si doma s manželem řekli, že když nesouhlasíme s diktaturou (nesvobodou) u nás, tak se nepůjdeme volit. A nešli jsme. Ale když k nám poslali už třetí skupinku pionýrů - zbaběle jsme se sebrali a volit šli ...

Když se nám postupně narodili tři synové, pokaždé nás zvali na vítání občánků. Zvali nás opakovaně, ale byl nám tento komunistickými řečmi prodchnutý ceremoniál, jakož i jiné, tak protivný, že jsme nikdy nešli, i když nás také zvali opakovaně (písemně).

Jako vtip mně přišlo, když jsem byla po převratu zvolena do zastupitelstva, dostala jsem právě jako jeden z úkolů "vítat občánky". Ti kolem mě, co to pomáhali organizovat a zúčastnili se toho, to dělali samozřejmě ještě za minulého režimu.

Mého tatínka vždycky štválo, že komunisti hlásili často 100 % účast voličů. A tak jednou, když šel volit, místo do volební urny dal volební lístky rychle do klobouku a ten si

posadil na hlavu a odešel. A potom čekal, jestli budou v místě zase hlásit stoprocentní účast - nehlásili.

Jednou jsem nastoupila nové místo a šéf si mě zavolaal, jestli bych nechtěla vstoupit do SSM. Že on žádný velký komunista není, ale že se to žádá. A tak jsem z blbosti řekla, že ano. Ale byla jsem mladá holka a styděla jsem se a tak jsem tam nešla. Nebudu tady lhát, že jsem už v té době tyto věci moc řešila. A tak si mě šéf zavolaal a řekl, že když jsem do té SSM nevstoupila, že mně nedá slíbený plat, ale o nějakou stovku méně. To mě tak dopálilo, protože práce jsem měla dost a byla jsem pyšná na to, že ji zvládám, že už by mě do SSM nedostal ani za hodinky s vodotryskem.

Tak to jen takové řeči, abychom se dokázali uvolnit a také zasmát - já sama nad sebou a nad tím, jak jsme žili. No, nebylo to tak úplně špatné, protože jsme byli mladí. Ale na hnusnou atmosféru s novinami plných lží, kdy všichni věděli, že to jsou lži, po roce 68, zapomenout nelze! Hrůzy mě naštěstí nepotkaly.

Drobné nespravedlnosti samozřejmě ano, třeba babička s dědečkem (učitel) našetřili na větší rodinný dům, tatínek jej potom s maminkou ještě léta spláceli. Komunisti nám tam dali nájemníky, kteří platili třeba 30 Kč měsíčně za byt. Ale chtěli nové sporáky, natírat okna a pod. Když se sestra vdala a měla dítě, bydlela s námi v jednom bytě a v dalších bytech byli ti nájemníci. Ale to jsou, jak se říká u nás na Moravě, "samé muchy". Tedy, nestojí to za řeč.

Úvahy mladého pamětníka

Marian Kechlibar NevPes

Ač je mi 37 let, připadám si už jako pamětník.

Pamatuji si například na euforii po pádu Jakešova režimu, kdy se řešilo, jakým směrem se má tehdejší Československo ubírat dál. Poměrně hodně lidí si bralo jako vzor Švédsko. Slovo „Švédsko“ znělo tehdy dobře, skoro jako „ráj“. Funkční stát se solidními sociálními službami. Následováníhodný příklad (aspoň pro někoho).

Uplynula jedna generace a Švédsko se opět dává za příklad po celé Evropě. Jenže je to odstrašující příklad. Anti-model toho, jak lze skrze kombinaci vlastní naivity a agresivní imigrace rozložit a zničit dříve bohatou a klidnou zemi. „Chceš, aby to tu vypadalo jako ve Švédsku?“ je řečnická otázka, na kterou se dávno neodpovídá „Ano.“ Britský bulvární deník Daily Mail se věnuje truchlivým poměrům ve Švédsku tak důkladně a jedovatě, že proti tomu nedávno protestovala švédská ambasáda v Londýně. Ne, že by Britové na tom byli s imigrací podstatně lépe, bohužel. Ale i ta trocha je rozdílná. Minimálně se tam o něco svobodněji mluví (o něco!)

Podobně si pamatuji na doby, kdy „Evropská unie“ bylo sousloví, které v lidech vyvolávalo obdiv a touhu se přidat. Asi tak kolem roku 1999. To byly ty vyspělé země na západ, které jsme tak dlouho chtěli dohnat. Teď se píše rok 2016 a „Evropská unie“ je synonymem pro bezmocného a neúčinného obra, ne-li přímo nadávkou. Lze uzavírat sázky, zda za tři měsíce Velká Británie vyletí z toho spolku jako příslovečný čert z elektriky, a zda se Angela Merkel opravdu pokusí nahradit ji erdoganovským Tureckem. Úžasný vývoj.

Na poli symboliky jsme za poslední zimu zaznamenali věci, které jsou extrémně varovné.

Ulice francouzských a belgických měst se zaplnily ozbrojenci se samopaly, jako v Izraeli, ale bez izraelských zkušeností a know-how. Tak se mohlo stát, že při veškerých manévrech zapomněli Francouzi zavřít hranice do Belgie a atentátník Abdesalam jim proklouzl do rodného Molenbeeku. Takových kiksů nejspíš bylo více, jenom o nich nevíme. Celkově je tahle demonstrace síly spíš demonstrací bezradnosti. Když vidím na Florenci naše policisty a vojáky, je mi jich líto: co by asi tak zmohli se skutečným sebevražedným atentátníkem? Jediný rozdíl byl v tom, že pár obětí by na sobě mělo uniformu.

Pojďme se podívat na jinou věc. Makedonie – nečlenský stát EU – zřizuje s pomocí některých členských zemí EU mohutný dvojřadý plot na svých hranicích, aby odvrátila ohrožení v podobě nekontrolovatelné migrační vlny z další země EU. Podobně Švýcaři konají vojenská cvičení na témata „chaos v Evropě, migranti z Německa obsazují švýcarské území“. To je symbolika jako řemen, naznačující, že EU se pro svoje okolí stala bezpečnostní hrozbou, a je-li hrozbou pro sousední státy, jak jsou na tom státy členské? Když se ještě vrátíme k britskému referendu, současný premiér David Cameron se snažil Britům „prodat“ setrvávání v EU argumentací, že Británie v rámci EU je bezpečnější, nežli mimo ni. To se mu po atentátech v Bruselu nejspíš vymstí.

A co se Bruselu týče, máme tu další chmurnou symboliku. České ministerstvo zahraničních věcí vydalo oficiální

varování českým občanům, aby tam nejezdili. Na taková varování jsme byli zvyklí – pro země, jako je Alžírsko, Čad nebo Irák. Jenže alžírské a irácké obyvatelstvo se zčásti přesunulo do Evropy a přineslo si s sebou svoje návyky a kulturu, takže nyní máme pobočky Alžírska a Iráku v celé západní Evropě, se vším všudy, od kebabu až po terorismus. A tak nemají čeští občané raději navštěvovat hlavní město Evropské unie. Pro jistotu. A kdyby se jim tam něco stalo, pojišťovna jim může odmítnout plnění a poukázat na to, že podle MZV ČR tam neměli co dělat. Jak to řeší zaměstnanci euro-institucí či firem, které opravdu v Belgii zastoupení mít musejí, nemám zdání.

Současné vedení EU působí zoufale nekompetentním dojmem. Krásný příklad je komisařka Frederica Mogherini, kterou zachytily kamery novinářů, jak na tiskové konferenci po teroristickém útoku pláče. Existuje fotka, na níž se podstatně mladší Frederica Mogherini nechala zvěčnit s palestinským vůdčem Jásirem Arafatem. Dochází jí vůbec, že to byl arciterorista, který připravoval lidem v Izraeli i mimo něj stejný osud, jaký teď zažili Belgičané? Staří Čechové měli pořekadlo „čiň čertu dobře a peklem se ti odmění“. Platí to i v roce 2016 pro islámský terorismus. Západní Evropa platí za desítky let toho, že před náboženským radikalismem zavírala ve jménu tolerance oči. Čiň islámskému fanatikovi dobře, bombou se ti odmění.

EU by mohla přežít, i když v dosti změněné podobě, pokud by dokázala na stávající krizi zareagovat. Bohužel její institucionální zakotvení to znemožňuje. Bruselské vedení unie se stalo čistě byrokratickým prostředím. Největší šanci na kariérní růst měl ten, kdo dokázal co nejefektivněji proplovat papírovým mořem směrnic a opatření; pokud přitom uměl dobře přihrávat dotace a granty svým přátelům, tím lépe. Tím se postupně vytvořila vládnoucí vrstva, pro kterou je současná krizová situace naprosto nepochopitelná; jejím vzorným představitelem je bývalý prezident, dokonale šedivá myš jménem Herman van Rompuy. Tito lidé nejsou s to válečné ohrožení kontinentu vůbec mozkově zpracovat. Že by někdo dokázal zabít sebe i ostatní z ideologických a náboženských důvodů – na to není v myšlenkových vzorcích Bruselu žádné vysvětlení. V takové situaci dělávají lidé to, na co jsou zvyklí odedávna. Můžeme očekávat, že v reakci na terorismus bude v Bruselu přijata nejedna směrnice a že si různé islámské spolky rozeberou nějaké ty eurogranty „proti radikalizaci“. Pokud vůbec bude tolik času.

Prohlášení, která zaznívají z vedoucích vrstev, znějí jako věrné echo těch, které zazněly už po Charlie Hebdo a potom po Bataclanu: Jsme ve válce, ale nesmíme se nechat zastrašit, musíme vystavit stopku nenávisti (jak se to proboha dělá?), nesmíme obětovat svoji otevřenou společnost. Jsou to posvátné mantry světa, který pominul. Ještě jej vidíme ve zpětném zrcátku, ale už je pryč, jenom si to ještě mnozí (a patří mezi ně právě většina politických elit kontinentu) nedokážou uvědomit. „Otevřená společnost“, která se otevřela i džihádu a jeho sebevražedným fanatikům, dnes připomíná otevřenou zlomeninu – krvavá, bolestivá a nedá se o ni opřít.

Demokratické státy mají tu výhodu, že za určitých okolností dokážou vystřídat jednoho politika druhým. Neosvědčil-li se Chamberlain, může být zvolen Churchill. Na bruselské úrovni toto však nelze realizovat – vyměnit celou Evropskou komisi za realističtější lidi je právně a logisticky nemožný úkol.

A tak se bude vedení EU stále řídit setrvačností tím samým směrem, za těch samých řečí a s těmi samými (ne)výsledky, zatímco jednotlivé ohrožené státy, ponechané Bruselům v nemožné situaci, budou nuceny rozvíjet vlastní obrannou strategii nebo zahynout. Nemyslím si, že by v hlavním městě EU došlo ke spektakulárnímu pádu, jako když Turci roku 1453 dobyli Konstantinopol. Ale jednoho dne se stane, že někde v Budapešti či ve Vídni bude telefon z Bruselu zvonit marně, protože místní politiky už nebudou knížecí rady ze vzdáleného centra EU zajímat.

Je k tomu blíž, než si myslíme. Celý makedonský plot byl takřkající pilotním projektem přicházející post-unijní éry, ve které se bude muset řešit budoucnost z hledisek, která jsou dnes ještě stále tabu. Příklad za všechny: Schengen je fakticky mrtev, ale mezi členskými státy EU dosud existuje bezvízový styk. Jenže teroristů a fanatiků, kteří mají belgické, francouzské a švédské pasy, je dnes podstatně více než před třiceti lety, a země, které dosud nejsou tak postižené, na to hledí s čím dál větším znepokojením. Řekl bych, že první vážně míněný návrh zavést opět víza i uvnitř Evropy, padne během jednoho až dvou let.

A my, dosud mladí pamětníci, budeme mít další vzpomínku do katalogu: vzpomínku na bezstarostný kontinent, kde hranice byla opravdu jen čára na mapě.

Na oběžné dráze se ztratil nigerijský astronaut

Ondřej Fér Týden

Dobry den, jsem pan Bakare Tunde, synovec nigerijského astronauta Abacha Tundeho, který je od roku 1990 uvězněn na tajné ruské vesmírné stanici Saljut 8T.

Takhle začíná srdceryvný dopis, který mi přistál v mailu. Nutno tedy poznamenat, že kreativitu pana Tundeho oceňuju. Jeho srdceryvný příběh o nigerijském astronautovi, který už šestadvacet let trčí na tajné ruské stanici kroužící okolo Země, mi rozšířil znalosti o africké zemi. Zatím jsem si podle mailů myslel, že Nigérie rovná se výhradně příbuzní obětí politických pučů. Mimochodem - když panu Tundemu pošlu číslo svého účtu a heslo do internetového bankovníctví, až se jeho strýc vrátí ze Saljutu 8T, vrátí mi tři miliony dolarů a k tomu podpis Elvise Presleyho na papírku od žvejkačky:

Vražedná štěňátka

Děkuju pěkně, ale nejsem tak bohatý, abych cpal peníze do nigerijských spamů. To bych se radši střelil do hlavy - což se mimochodem stalo sedmatřicetiletému chlapíkovi z floridské Pensacoly. Ten se rozhodl zbavit nechtěných štěňátek tak, že je zastřelí. Do jedné ruky tedy chytil psiska, do druhé pušku - ale jak se ukázalo, štěňata se odmítla nechat odprásknout. Nakonec náš hrdina opravdu vystřelil, ale místo pejsků střelil sebe, a to tak, že s ním byl ámen. Další osud štěňátek není znám.

Muž ztracený a znovu nalezený

Hrdinou dne je v Kanadě, zejména pak v Ontariu a zcela konkrétně okolo městečka Kitchener tamní rodák Edgar Latulip. Ten se před třiceti lety ztratil z domova a jeho stopa končila u autobusu k Niagarským vodopádům. Předpokládalo se, že Edgar, který se mentálně zarazil zhruba na úrovni dvanácti let, spáchal sebevraždu.

Letos přišel šok. Latulip se nikam neztratil, zato když před třiceti lety vystupoval z autobusu v Niagara Falls, upadl a zranil se na hlavě. Následovala ztráta paměti trvající třicet let. Nakonec si pan Latulip vzpomněl, kdo je, čímž se stal nejspíš jediným známým případem, ve kterém člověk vyřešil svoje vlastní zmizení tím, že se mu rozsvítlo.

Ecce, nužky!

Je pozoruhodné, kolik energie, času a peněz lidstvo investovalo do vývoje věcí, které by ve svém vlastním zájmu radši nemělo používat - mám na mysli třeba vodíkovou pumu, cokoliv, co prodává Horst Fuchs nebo selfie tyč. Přitom je spousta oborů, ve kterých by trocha invence taky nezaškodila.

Ojedinělou výjimkou budiž chlapík, který se tento týden pochlubil vynálezem pravouhlych nužek. Funguje to jednoduše: taková ta ouška, do kterých při střihání strkáte palec a prsty, nejsou pokračováním ostří, ale vedou od nich nahoru.

Podle mě to je největší vynález od té doby, co Přemkovi Podlahovi jedna paní z Osoblahy poslala udělátko, které dokázalo z vajíčka natvrdo vytvarovat krychličku.

Myslíte si, že máte na to, žít na druhé straně Země?

Ivanna Benešová

Právě jsem se vrátila z natáčení na Novém Zélandu. Točila jsem sérii několika krátkých dokumentů o tom, jak se tam žije rodákům z České a Slovenské republiky. A sama jsem byla překvapená z toho, co mi, byť často mimo kameru, řekli. Ne vše je totiž v této zemi vyloženě lepší než u nás doma. Rozhodla jsem se proto, že se o některé informace podělím se čtenáři eXtra. Co je tedy dobré vědět, než se rozhodnete odjet na Zéland za novým, lepším životem?

Na Zélandu jsem před kamerou (ale i mimo ni) vyzpovídala celkem osmnáct lidí, kteří do této země přijeli za lepším životem. Někteří tam žijí již roky, jiní přišli teprve nedávno.

Pár zajímavých informací přináším v bodech.

Krásná příroda. Většina lidí je doslova nadšena z rozmanité a nádherné přírody země. Já osobně tam ale místy vidím trochu podobnost s českou krajinou. To pravděpodobně proto, že velká část Zélandu se nachází v mírném vegetačním pásmu – podobně jako Česká republika. Někde také v zimě sněží.

Země je rozprodaná. Jak mi řekl jeden Čech, na Zélandu není nic, co by nikomu nepatřilo. Takže pokud vidíte někde krásný kopec, na který si chcete vylézt a kochat se krajinou, není to vždy úplně možné. Pozemky jsou většinou oplocené a vy jakožto turista se všude nedostanete.

Výlety na ledovce připomínají procházky na Staromáku.

Přesně tohle mi řekla jedna Češka, která tamní přírodu miluje. „Není to tak, že jedete na výlet podívat se na ledovec a jste obklopeni nedotčenou přírodou. Většinou je to trochu jako na Staromáku, kde si banda Japonců fotí orloj. Tady jsou takové zástupy fotící ledovce,“ řekla mi mladá Češka Eva.

Vyděláte opravdu víc než v ČR, ale vše je dražší.

Na Zélandu se dají vydělat i ušetřit hezké peníze. Ale musíte zkrátka tvrdě makat a hodně šetřit. Protože běžné životní výdaje jsou v zemi pochopitelně vyšší. Češi, kteří na Zélandu začínají, navíc většinou vykonávají právě ty práce, které místním moc nevoní. Ale na druhou stranu alespoň je ta pro mnohé ne příliš atraktivní práce dobře ohodnocena.

Místní lidé jsou přátelštější než Češi.

To je něco, co si pochvaluje snad každý. Zélandani jsou otevření, vstřícní a rádi si povídají i s cizími lidmi. Takže se prakticky můžete cítit dobře a vždy jako mezi přáteli.

Zdravotní systém je tragédie. Alespoň podle toho, co mi tamní lidé říkali, tak se prý zélandské zdravotnictví s tím českým nedá příliš srovnávat. „Měla jsem zánět močových cest a oni mi na to dali panadol,“ postěžovala si mi jedna mladá Češka. Takový přístup mě udivuje o to víc, když pomyslím, že poplatky za zdravotní péči tam jsou nesrovnatelně vyšší než v ČR.

V zemi se nekrade. Viděla jsem auta se staženými okýnkami, jak parkují ve městě. Podle slov tamních obyvatel se prý v zemi moc nekrade. Zéland je velmi bezpečné místo pro život.

Podle mého osobního názoru je Nový Zéland skutečně krásnou zemí, zejména pak jižní ostrov. Pro mě osobně je to ale destinace spíše na dovolenou. Neumím si totiž představit, že bych pracovala na farmě a dojíla krávy nebo sbírala ovoce v sadu. Já mám totiž ráda svou práci a k tomu potřebuji žít ve trochu větších městech. Proto jsem ráda za svůj život a podnikání v Sydney. Ale Nový Zéland rozhodně můžu doporučit. Za poznání to stojí! eXtra.cz

Smutný osud Hybnera. Svůj život skončil jako funebrák

30. dubna 2016 / Ještě nedávno se zúčastnil projekce seriálu České televize Modré stíny a také si nenechal ujít premiéru filmu Rudý kapitán. Chodil do společnosti a pracoval. O to víc smrt Borise Hybnera (74) všechny jeho kolegy zaskočila.

Podle neoficiálního zdroje z TV Prima bylo herci a mimovi špatně už během posledního natáčení seriálu Přístav. Dokonce si musel na chvíli lehnout. Pak se mu doma udělalo nevolno, přišly dva infarkty. Jeho smrti údajně předcházelo týdenní kóma.

Boris Hybner navzdory věku a vážným zdravotním problémům (bojoval s rakovinou tlustého střeva) byl pořád veselý a optimistický. S redaktoři časopisu SEDMIČKA naposledy mluvil u příležitosti premiéry videoklipu písničky Amoleta Petra Jandy. Tenkrát dokonce pohovořil i o svých dětech Lence a Maxovi. "Talent moje děti pro pantomimu mají, ale začnou později. Jsem o tom přesvědčený. Vanda k tomu taky došla. Začínala s herectvím a teď dělá klauna."

Hybner učil na konzervatoři třináct let pantomimu, klaunérii a grotesku. Zanechal po sobě tedy mnoho studentů ale také čtyři děti a manželku.

Televizi Prima teď nastaly velké starosti. Horečně přepisuje scénáře, aby mohli dál i bez Hybnera točit seriál Přístav. V něm hrál slavný mim pohřebáka Františka Kukačku, který se dorozumíval gesty a posunky. I tady Boris Hybner využil svých mimořádných nonverbálních schopností. Týden

UNSW STUDENTS INSTRUCTED TO SAY OZ WAS "INVADED" BY CAPTAIN COOK RATHER THAN "DISCOVERED"!

Larry Pickering

Four-time Walkley Award winning political commentator and Churchill Fellow, has returned to the fray over concern that the integrity of news dissemination is continually being threatened by a partisan media.

Don't suppose anyone can expect anything better from the Uni of NSW but "invaded" is a disgusting and dishonest concept which achieves nothing except to keep a few whining white Aborigines happy. What a load of old roo shit!

Captain Cook did not discover Australia anyway! The Dutch, and maybe even the Portuguese, beat Cook by 100 years and some even created settlements.

I guess Abel Tasman didn't discover New Zealand, nor Columbus America, nor Vasco da Gama India? All of the famous discoverers were beaten by unnamed Europeans to sight the new lands but they took scant interest other than in their role of mapping.

The first to discover Australia were the Dutch by misadventure. Along with many others their sailing ship, Gilt Dragon, had been wrecked on the Kimberley coast in 1656 and those who made it to shore were taken in and cared for by the local Aborigines. They assimilated and bred within the tribe and so developed the tale of the Lost White Tribe as described by The Bush Tucker Man Les Hiddens.

An Australian author of comprehensive books on the subject, Henry Van Zanden believes settlements may have thrived until the 1830s and backs his claim with an article published in the 'Leeds Mercury' in 1834. The newspaper printed an account of an explorer's journey in Northern Australia, during which a "Lieutenant Nixon" came upon a "tribe" of white people who had been living as an independent group for nearly two centuries.

After a previous article on the subject here on PP Les Hiddens contacted me to lend his support. He suggested the Lost White Tribe was more than merely theoretical and that hard proof existed.

Evidence suggests that Indonesians were the first inhabitants and other evidence points to African and Polynesian tribes... either way it is very unlikely (in fact genealogically impossible) that the modern day Aborigine was the first to have inhabited Australia. Unless they invented their own black Adam and Eve.

Evidence of Aboriginal existence here extends back an optimistic 60,000 years, a bit like yesterday, but conclusive evidence of various dinosaurs that dwelt here is measured in millions of years and where are the dinosaur paintings on rock walls? What! No rock art depicting the dinosaurs?

If Aborigines had decided on other than a nomadic existence, tracing their heritage would have been easier but certainly not back to dinosaurs.

The UNSW would do better to teach its students literacy and the time tables rather than this load of old platypus poop, because the term invasion is divisive and simply untrue.

JOINT COMMUNIQUE MEETING OF MINISTERS FOR CONSUMER AFFAIRS

Today, Commonwealth, State, Territory and New Zealand Ministers responsible for fair trading and consumer protection met at Parliament House, Canberra.

Country of Origin Labelling

Australian Consumer Affairs Ministers today agreed to reform the country of origin labelling system for food to give Australian consumers clearer and more meaningful information about the food they buy.

As a result of today's decision, many foods such as fresh produce and processed food products, found on Australian retailer shelves, will be required to include a kangaroo in a triangle logo to indicate the food is made, produced or grown in Australia, and a bar chart indicating the proportion of Australian ingredients with a supporting text statement.

A new information standard will be crafted under the Australian Consumer Law for country of origin labelling. This standard will replace the current mandatory labelling requirements outlined in the Australia New Zealand Food Standards Code. Australian Ministers further agreed to amend the Australian Consumer Law to simplify and clarify the existing safe harbour defences for country of origin claims.

Australian consumers will now have greater certainty on the source of ingredients in their food and that claims of "Made in" and "Product of" Australia are applied consistently.

New Zealand is not a party to the Intergovernmental Agreement for the Australian Consumer Law and did not vote on the issue.

Free Range Egg Labelling

Consumer Affairs Ministers agreed to the introduction of a new information standard for free range eggs. The reforms will give more information to consumers when they buy eggs, providing much-needed clarity about free range claims. At the same time, the changes will reduce the regulatory uncertainty faced by egg producers and encourage investment in the industry.

The new information standard, made under the Australian Consumer Law, will require eggs labelled as 'free range' to have been laid by hens with meaningful and regular access to the outdoors, and there will be a ceiling on outdoor stocking density of 10,000 hens per hectare.

For the first time, this will provide an enforceable, national requirement that producers must meet to label their eggs 'free range'. The information standard will also require producers to prominently disclose the outdoor stocking density of hens laying free range eggs, allowing consumers to easily compare the practices of different egg producers.

Amendments to the Australian Consumer Law will provide certainty to producers so long as their free range claims comply with the information standard.

Ministers expressed their desire for the information standard to be in place within 12 months.

Review of the Australian Consumer Law

Consumer Affairs Ministers noted progress of the Australian Consumer Law Review, which is being conducted by Consumer Affairs Australia and New Zealand throughout 2016 and will report to Ministers by March 2017.

Ministers welcomed the release of an Issues Paper for public consultation, emphasising the importance of stakeholder engagement to the review. Ministers encouraged consumers, businesses and other interested stakeholders to provide feedback regarding the effectiveness of the national consumer policy framework in improving consumer wellbeing and ensuring that the framework remains relevant into the future.

Lemon Laws

Ministers noted that the Queensland Parliament's Legal Affairs and Community Safety Committee (the Committee) had undertaken an inquiry into consumer protections and remedies for buyers of new motor vehicles ("lemon" laws).

Ministers noted that the Committee's report, which was tabled in the Queensland Parliament on 30 November 2015, will be a useful resource during the consideration of lemon laws being conducted as part of the 2016 review of the Australian Consumer Law.

Australian Uniform Co-operatives Laws Agreement (AUCLA)

Ministers were pleased to note that five jurisdiction have commenced their Co-operatives National Laws, as provided for under the Australian Uniform Co-operative Laws Agreement.

This extends the benefits of the reforms in the new laws to all co-operatives based in those jurisdictions. In particular, simplification of laws for doing business across borders, and the financial reporting and audit requirements for small co-operatives.

Three jurisdictions commenced their new laws in 2015 (South Australia 22 May 2015, Northern Territory 1 July 2015 and Tasmania 1 September 2015); and two jurisdictions New South Wales and Victoria, had both commenced their new laws on 3 March 2014.

Ministers also extended the time limits in which the remaining jurisdictions can commence their new laws by a further 12 months. This is consistent with the staged approach to the start of the CNL, which acknowledges that factors such as elections and changes of Governments affect the time it takes for States and Territories to prepare their enabling laws to bring in the CNL or equivalent legislation.

No Sex Tonight!

I've never quite figured out why the sexual urges of men and women differ so much. And I never have figured out the whole Venus and Mars thing or why men think with their head and women with their heart.

For example... One evening last week, my wife and I were getting into bed. Well, the passion started to heat up, but then she said "I don't feel like it, I just want you to hold me."

I said "WHAT?!! What was that?!"

So she said the words that every husband on the planet dreads to hear...

"You're just not in touch with my emotional needs as a woman enough for me to satisfy your physical needs as a man."

She responded to my puzzled look by saying, "Can't you just love me for who I am and not what I do for you in the bedroom?"

Realizing that nothing was going to happen that night, I went to sleep. The very next day, I opted to take the day off of work to spend time with her. We went out to a nice lunch and then went shopping at a big, high-end department store..

I walked around with her while she tried on several very expensive outfits. She couldn't decide which one to take so I told her we'd just buy them all. She wanted new shoes to compliment her new clothes, so I said let's get a pair for each outfit. We went on to the jewellery department where she picked out a pair of diamond earrings.

Let me tell you...she was so excited. She must have thought I was one wave short of a shipwreck.

I started to think she was testing me because she asked for a tennis bracelet when she doesn't even know how to play tennis.

But, I think I threw her for a loop when I said, "That's fine, honey." She appeared to be almost nearing sexual satisfaction from all of the excitement..

Smiling with excited anticipation she finally said, "I think this is all dear; let's go to the cashier."

I could hardly contain myself when I blurted out, "No honey, I don't feel like it."

Her face just went completely blank as her jaw dropped with a baffled, "WHAT?"

I then said "Honey, I just want you to HOLD this stuff for a while.

You're just not in touch with my financial means as a man enough for me to satisfy your shopping needs as a woman."

And just when she had this look like she was going to kill me, I added, "Why can't you just love me for who I am and not for the things I buy you?"

Apparently, I'm not having sex tonight either...

The Art Collector's Wife

A New York attorney representing a wealthy art collector called and asked to speak to his client, "Saul, I have some good news and, I have some bad news."

The art collector replied, "I've had an awful day; let's hear the good news first."

The lawyer said, "Well, I met with your wife today, and she informed me that she invested \$5,000 in two pictures that she thinks will bring a minimum of \$15-20 million. I think she could be right."

Saul replied enthusiastically, "Well done! My wife is a brilliant businesswoman! You've just made my day. Now I know I can handle the bad news. What is it?"

The lawyer replied, "The pictures are of you with your secretary."